

INDHOLD

1. 'Søn skal ikke bære faders misgerning'.....	s. 5
2. 'Vi, som forud var bestemte dertil efter hans forsæt'.....	s. 12
3. Hvad siger Bibelen om alkohol?.....	s. 18
4. Den utilgivelige synd.....	s. 25
5. 'At tale i andre tungemål'.....	s. 30
6. 'Disse tre er ét'.....	s. 36
7. Handler frelse kun om retfærdiggørelse?.....	s. 42
8. Rent og urent kød.....	s. 49
9. 'Hans udvalgte folk'.....	s. 55
10. Musik og tilbedelse.....	s. 60
11. Mellemlumsteorien.....	s. 67
12. Hvem er Antikrist?.....	s. 72
13. Hvad underviste Paulus egentlig om loven?.....	s. 78
14. Lærer Bibelen, at en hemmelig bortrykkelse vil finde sted?.....	s. 85

Lys i Mørke
Hørløkkevej 7
DK-4520 Svinninge
DK Giro 088-8850

‘At prøve ham med gåder’

Forord

Når Guds folk vokser i nåden, vil de stadig opnå en klarere forståelse af hans ord. De vil se nyt lys og ny skønhed i dets hellige sandheder. Således har det været i menighedens historie gennem alle tider, og således vil det vedblive indtil enden. Men efterhånden som et sandt åndeligt liv aftager, har der altid vist sig en tilbøjelighed til at ophøre med at gå fremad i kundskab om sandheden. Menneskene slår sig til ro med det lys, de allerede har modtaget fra Guds ord, og opmuntrer ikke til yderligere granskning i Skriften. De bliver konservative og søger at undgå drøftelse.

Den omstændighed, at der ingen strid eller agitation forekommer iblandt Guds folk, bør ikke betragtes som et afgørende bevis på, at de holder fast ved den sunde lære. Der er grund til at frygte for, at de måske ikke klart skelner mellem sandhed og vildfarelse. Når ingen nye spørgsmål opstår som følge af Skriftens granskning, når der ingen meningsforskel viser sig, som vil lede menneskene til selv at ransage Bibelen for at forvise sig om, at de har sandheden, vil der nu som i gammel tid være mange, der holder sig til overleveringen og tilbeder - de ved ikke hvad.

Det er blevet fremstillet for mig, at mange, der bekender sig til at besidde kundskab om den nærværende sandhed, ikke ved, hvad de tror. De forstår ikke beviserne for deres tro. De tillægger ikke værdet for denne tid den rette værdi. Når prøvelsens stund engang kommer, vil der blandt dem, der nu forkynder sandheden, være mænd, som ved at undersøge deres standpunkt vil finde, at der er mange ting, de ikke kan give nogen tilfredsstillende grund for. Inden de således blev prøvet, var de uvidende om deres store vankundighed.

Og der er mange i menigheden, som anser det for givet, at de forstår, hvad de tror; men de kender ikke deres egen svaghed, før der opstår strid. Når de er skilt fra andre af samme tro og er nødsaget til at stå alene og selv forklare deres lære, vil det forbavse dem at finde, hvor forvirrede deres begreber er om det, som de havde antaget for sandhed. Sikkert er det, at en afvigelse fra den levende Gud har fundet sted iblandt os; man har vendt sig til mennesker og sat menneskelig visdom i stedet for den guddommelige.

Gud vil vække sit folk; hvis andre midler slår fejl, vil der komme vildfarelser ind iblandt dem, og disse vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren opfordrer sit folk, som tror på hans ord, til at vågne op af søvne. Der er kommet dyrebart lys, som svarer til tidens krav. Det er den bibelske sandhed, som påpeger de farer, vi står lige over for. Dette lys bør lede os til flittig granskning i Skriften og til den mest kritiske undersøgelse af de standpunkter, vi indtager.

Gud ønsker, at alle sandhedspunkter skal undersøges grundigt og ihærdigt fra alle sider under bøn og faste. De troende bør ikke lade sig nøje med formodninger eller uklare begreber om, hvad sandheden er. Deres tro må være fast

grundlagt på Guds ord, således at de, når prøvelsens tid engang kommer, og de bliver ført frem for rådsforsamlinger for at svare for deres tro, da med sagtnodighed og frygt kan gøre regnskab for det håb, der er i dem.

Undersøg, undersøg, undersøg! De emner, vi fremholder for verden, må for os være en levende virkelighed. Når vi forsvarer de læresætninger, som vi anser for at være grundlæggende trosartikler, er det af betydning, at vi aldrig tillader os at benytte argumenter, som ikke helt igennem er sunde. Sådanne argumenter vil måske kunne bringe en modstander til tavshed, men de tjener ikke sandheden til ære. Vi bør fremlægge sunde argumenter, som ikke alene vil lukke munden på vore modstandere, men som vil tåle den nøjeste og grundigste undersøgelse...

Uanset hvad en persons dannelsestrin måtte være, så lad ham ikke et øjeblik tro, at der intet behov er for en grundig og fortløbende granskning i Skriften efter større lys. Som et folk er vi kaldet til hver for sig at studere profetierne. Med alvor må vi være på vagt for at kunne gribe enhver lysstråle, som Gud vil skænke os. Vi må opfange de første sandhedsglimt, og ved granskning og bøn vil vi kunne opnå klarere lys, der kan fremholdes for andre.

Når Guds folk sidder i ro og mag og er tilfredse med den oplysning, de for nærværende sidder inde med, kan vi være forvissede om, at de ikke vil stå i yndest hos ham. Hans vilje er, at de stadig skulle gå fremad for at modtage et større og stedse tiltagende lys, der skinner for dem.

Menighedens nuværende tilstand behager ikke Gud. Der er opstået en selvtilid, som har ført til, at de ikke føler nødvendigheden af mere sandhed og større lys. Vi lever i en tid, da den Onde virker både til højre og til venstre, både foran os og bag os, og dog er vi som et folk faldet i søvn. Det er Guds vilje, at der skal lyde en røst, som vækker hans folk op til handling.

Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 258-260.

Brødre, vi må sænke skafte dybt i sandhedens mine. I kan stille spørgsmål ved jer selv eller ved hinanden, hvis I blot gør det i den rigtige ånd; men alt for ofte er selvet stor, og så snart undersøgelsen begynder, udvises en ukristelig ånd. Dette er netop det, der fryder Satan, men vi bør komme med et ydmygt hjerte for selv at kende, hvad der er sandhed.

Tiden kommer, da vi vil blive adskilt og spredt, og enhver af os vil være nødt til at stå uden det privilegium at have fællesskab med dem, der har den samme dyrebare tro; og hvordan kan du bestå, medmindre Gud er ved din side og du ved, at han leder dig? Når vi kommer for at undersøge Bibelens sandhed, er forsamlingens Mester med os. Herren lader ikke skibet styres et eneste øjeblik af uvidende lodser. Vi kan modtage vore befalinger fra vor frelses banebryder.

Counsels to Writers & Editors, s. 42.

Lektiens forfatters bemærkning

I dette kvartal skal vi se på et antal læresætninger, der er udbredt blandt forskellige menigheder og religiøse grupper. Når man har med menneskers lære at gøre, er det på ingen måde let at begrænse sig alene til bibelstudium, medmindre læresætningerne er i overensstemmelse med Skrifterne. I disse lektier vil det nogle gange være nødvendigt at bruge citater fra dem, der lærer disse ting (så vel som fra dem, der skriver for at tilbagevise falsk lære), for at gøre det tydeligt, hvad det er, mennesker tror og lærer, inden vi undersøger, hvad Bibelen har at sige om disse læresætninger. At der i disse lektier citeres fra disse ikke-inspirerede skribenter bør **ikke** anses som en antydning, at disse menneskers synspunkter nødvendigvis er rigtige. I hvert tilfælde må Bibelens prøve anvendes: 'Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem.'

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

‘Søn skal ikke bære faders misgerning’

UDENADSVERS: ‘Den sjæl, der synder, den skal dø; søn skal ikke bære faders misgerning, ej heller faders søns. Over den retfærdige skal hans retfærdighed komme, over den gudløse hans gudløshed.’ Ez. 18, 20.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Ez. 18, 1-32.

LEKTIENS MÅL: At undersøge læren om ‘arvesynd,’ som den læres i katolske og reformerte menigheder.

Bemærk: Den første del af denne lektie forklarer, hvad de, der hævder at tro på arvesynd, faktisk mener. I den anden del af lektionen undersøges denne læresætning ud fra Bibelen.

Indledning

‘Der er mange, der i deres hjerter knurrer imod Gud. De siger: “Vi arver Adams faldne natur og er ikke ansvarlige for vore naturlige mangler.” De finder fejl med Guds krav og klager over, at han kræver det, de ikke har nogen magt til at give. Satan kom med den samme klage i himmelen, men sådanne tanker vanærer Gud. Og Herren kender vore tanker. Han taler til sit folk og siger: “Hvad har jeg gjort dig, mit folk, med hvad har jeg plaget dig? Svar!”’ *Signs of the Times*, 29. august 1892.

Arvesynd

1. Hvad menes der med læren om arvesynd?

BEMÆRK: J. N. D. Kelly, en lærd fra Oxford, fremsatte følgende ideer som de vigtige træk ved læren om arvesynd:

- a) Hele menneskeheden er på en eller anden måde involveret i Adams u lydighed.
- b) Adams synd fremstilles ofte som værende overført på en eller anden ubestemt måde til hans efterkommere.

Kilde: Alister E. McGrath, *Christian Theology, An Introduction*, s. 426.

2. Hvilke yderligere ideer blev sat i forbindelse med denne lære?

BEMÆRK: Augustus Hopkins giver disse yderligere elementer af læren om arvesynd.

- a) Alle mennesker er af natur fordærvede, skyldige og forkastelige.
- b) Vore første forældres overtrædelse gjorde deres efterkommere til syndere.

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

- c) At Gud tilregner ethvert menneske skylden for Adams synd.
- d) Gud holder mennesket ansvarligt ikke kun for sine egne bevidste og virkelige overtrædelser, men også for de moralske tilbøjeligheder og egenskaber, som det har til fælles med ethvert andet medlem af slægten.
- e) Gud anerkender slægtsansvar og udmåler slægtsstraf. [Ved dette menes der, at Gud regner individer for skyldige og straffer individer for menneskeslægtens moralske fordærv.]
- f) Alle definitioner på synd, som betyder 'en synd', er irrelevante. Mennesket ligner ikke Gud, og dets renhed er også synd.

Kilde: Augustus Hopkins, *Systematic Theology*, s. 593-596.

3. Hvilke store spørgsmål rejser denne lære om arvesynd?

BEMÆRK: To spørgsmål kræver svar:

- a) For det første, hvordan kan vi være ansvarlige for en fordærvet natur, som vi ikke personligt og bevidst har skabt;
- b) Og for det næste, hvordan kan Gud på retfærdig vis drage os til ansvar for slægtens første fars synd.

Kilde: Augustus Hopkins, *Systematic Theology*, s. 593.

Barnedåb

4. Hvilken anden læresætning måtte opfindes på grund af denne lære om arvesynd?

BEMÆRK: 'Barnedåb eftergiver arvesyndens skyld: Dette synspunkt stammer fra Cyprian fra Karthago, som erklærede, at barnedåb skaffede tilgivelse for både syndige handlinger og arvesynd. De sidste skridt i den teologiske begrundelse for skikken skyldes Augustine fra Hippo... Havde trosbekendelsen ikke fastlagt, at der var "én dåb til tilgivelse for synder"? Det fulgte derfor, at barnedåb tilgav arvesynd.' Alister E. McGrath, *Christian Theology, An Introduction*, s. 426.

'Det følger, at alle små børn, som dør, inden de bliver døbt, går fortabt og dømmes til helvedets ilds endeløse tortur. Denne rædselsvækkende lære var et problem selv for dens ophavsmand. Augustine prøvede i en periode at mildne dens chokerende virkning ved at foreslå, at små børns straf kunne være mindre strenge end de voksnes. Han appellerede desperat, men forgæves, til Jerome om hjælp til at løse problemet. Men til sidst vendte han med fanatisk beslutsomhed tilbage til de logiske følger af hans teologiske forudsætninger, at små børn, der ikke er døbt, fuldt ud vil erfare helvedets torturerende ild i al evighed.' Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 333.

5. Hvilken anden læresætning er påvirket af læren om arvesynd?

BEMÆRK: ‘Mennesket ligner ikke Gud, og dets renhed er også synd.’ Augustus Hopkins, *Systematic Theology*, s. 595.

‘På grund af denne vedvarende moralske svaghed fra arvesynd er det ikke muligt for kristne at holde op med at synde, selv ved Kristi kraft.’ Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 333, idet han forklarer, hvad denne lære om arvesynd virkelig lærer.

6. Hvilke forskellige definitioner på synd blev opfundet for at støtte læren om arvesynd?

BEMÆRK: ‘Synd er mangel på overensstemmelse med Guds morallov, enten i handling, holdning eller tilstand... Synd er ikke blot en handling... Det er en egenskab... Synd er en væremåde. Gud straffer synd som en tilstand, ikke som en handling.’ Kilde: Augustus Hopkins, *Systematic Theology*, s. 549.

7. Hvilken ny definition på døden følger af denne lære om arvesynd?

BEMÆRK: Idet han taler om den død, som Adam blev advaret imod som værende straffen for overtrædelse af Guds bud, definerer Augustus Hopkins døden som følgende: ‘Fysisk død, eller adskillelsen af sjælen fra kroppen. Dødens sæd, som på naturligvis er plantet i menneskets legemsbeskaffenhed, begyndte at udvikle sig fra det øjeblik, adgangen til livets træ blev nægtet det. Fra det øjeblik blev mennesket en døende skabning... **Men denne død var hovedsageligt også åndelig død eller adskillelsen af sjælen fra Gud.**’ Augustus Hopkins, *Systematic Theology*, s. 590-591 [Fremhævelsen er tilføjet].

Hvad siger Bibelen?

8. Understøtter Bibelen det synspunkt, at Gud holder børn ansvarlige for deres fædres synder? Ez. 18, 20.

BEMÆRK: “‘Den sjæl, der synder, den skal dø.’ Gud har givet løftet om, at de, der adlyder hans lov, vil blive belønnet, ikke kun i det nuværende liv, men i det kommende liv. Han erklærer lige så udtrykkeligt, at de, der ikke adlyder hans krav, ikke skal se livet, men Guds vrede bliver over dem. Fra læber, der aldrig lyver, velsignes de lydige, og de ulydige erklæres for skyldige.’ *Review & Herald*, 7. maj 1901.

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

‘De lavere drifter har deres sæde i kroppen og virker gennem den. Ordene “kødet” eller “kødelig” eller “kødelige lyster” betegner vor fordærvede natur. **Den menneskelige organisme kan ikke af sig selv handle mod Guds vilje.** Gud kræver, at vi skal korsfæste “kødet” med alle dets lyster og lidenskaber. Hvordan skal vi gøre dette? Skal vi pine og plage os selv? Nej, vi skal tilintetgøre alle syndige fristelser. Alle lastefulde tanker må drives ud.’ *Det kristne hjem*, s. 96-97. [Fremhævelsen er tilføjet.]

‘Det var Adams vilje, der syndede, og det er Adams vilje, der må bære ansvarets byrde, skylden. **Der var aldrig nogen skyld i Adams kød...** Alle kødets frivillige handlinger styres af viljens valg og beslutninger... Kødet foretager intet valg og ingen beslutninger, hverken frivillige eller ufrivillige handlinger. Derfor har kødet intet ansvar og ingen skyld. **Der er aldrig nogen skyld i noget menneskes kød.** Hvor unyttigt er det så ikke at forsøge at finde ud af, hvordan skyld overføres fra kød til kød; fra Adams kød til hans efterkommeres kød, eller fra nogen forælders kød til noget barns kød. “Søn skal ikke bære faders misgerning.” Ez. 18, 20. **Kød kan ikke overføre det til kød, som det ikke besidder og ikke kan besidde.**’ Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 341 [Fremhævelsen er i den originale]..

9. Beviser Sal. 51, 7 at vi arver synd fra vore forældre?

BEMÆRK: Nogle bibeloversættelser, der stammer fra den lutherske tradition, oversætter dette vers med: Jeg blev født en synder. Det vil sige, at disse oversættelser tilskriver synden ikke Davids mord, men selve spædbarnet David. Det hebraiske ord, der er oversat med ‘født’ henviser til de smerter, moren erfarer ved fødselen af barnet. Verset synes at være en henvisning til 1 Mos. 3, 16, hvor Gud fortalte Eva, at fødsel på grund af synden ville være en smertelig erfaring for **moren**. Langt fra at være bevis på, at børn fødes som syndere, synes verset at drage opmærksomheden mod syndens vedvarende følger, for eksempel i barnefødsels smerter.

‘Hvis David talte om en personlig synd, så var det hans mors og ikke hans.’ Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 339. (Vi anbefaler et studium af Dr Larsons detaljerede udlægning af dette vers på side 338 i denne bog.)

Hvad lærte Paulus?

10. Hvilket lys kastes på læren om arvesynd af Paulus’ skrifter? Rom. 5, 12.

BEMÆRK: ‘Bevismateriale A [for fortalerne for arvesynd] har været Rom. 5, 12: “Derfor, ligesom synden kom ind i verden ved ét menneske, og døden ved synden, og døden således trængte igennem til alle mennesker...” Lad os bemærke, at vi her

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

har en udtalelse om kendsgerninger uden nogen forklaring. Forklaringen kommer i den næste frase: "...fordi de alle syndede." Verset siger ikke, fordi alle arvede skyld fra Adam. Det siger, fordi alle syndede. De har derfor deres egen skyld og har ikke behov for at låne nogen af Adam.' Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 337.

11. Hvad mente Paulus i 1 Kor. 15, 22?

BEMÆRK: "Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." Det kræves af fortalerne for læren om arvesynd, at de bryder den naturlige parallelisme mellem "i Adam" og "i Kristus" og giver disse to fraser helt forskellige betydninger. "I Adam" antages for at være et organisk naturforhold, som mennesket nødvendigvis har, og hvilket det overhovedet ikke har nogen valgmulighed over. Men frasen "i Kristus" gives en helt anden betydning i stedet for at få en lignende betydning, som naturlig parallelisme kræver. Vi ved alle, at vi ikke er "i Kristus" ved et naturligt eller organisk forhold uden noget valg eller nogen beslutning fra vor side. Vi er "i Kristus", fordi vi bevidst har valgt at følge ham og gøre ham til vor leder, model og vejleder. Dette er det eneste, "i Kristus" kan betyde... Forfatterens hensigt er bedst bevaret, når begge fraser læses ens. "I Kristus" betyder at følge og efterligne Kristus. "I Adam" betyder at følge og efterligne Adam. Der er ingen grund til at sige, at "i Adam" betyder et naturligt, ikke-valgt forhold, og "i Kristus" betyder det modsatte.' Dr Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh*, s. 337.

Hvad med barnedåb?

12. Er der i Bibelen noget eksempel på, at et lille barn bliver døbt?

BEMÆRK: Det enkle svar på dette spørgsmål er nej. ApG. 16, 15 og 18, 8 fremsættes nogle gange som 'bevis' på, at barnedåb blev praktiseret. I ingen af tilfældene får vi at vide, at der var små børn i husstanden; så at fremsætte disse vers for at retfærdiggøre en ellers ukendt skik er det samme som at stole på en uudtalt og ubeviselig formodning.

'Luthers lære blev modtaget med sympati i Nederlandene, og alvorlige og trofaste mænd stod frem og prædikede evangeliet. Menno Simons kom fra en af de hollandske provinser. Han havde fået en romersk-katolsk uddannelse og var ordineret præst, men han kendte ikke noget til Bibelen, og han ville ikke læse i den for ikke at blive forledt til kætteri. Når han kom i tvivl om læren om brødets forvandling i nadveren, så han det som en fristelse fra Satan, og han søgte at frigøre sig fra den ved bøn og skriftemål, men forgæves. Han prøvede at bringe samvittighedens anklagende stemme til tavshed ved at tage del i vidtløftige optrin,

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

men til ingen nytte. Efter nogen tids forløb begyndte han at læse i Det Nye Testamente, og dette i forbindelse med Luthers skrifter fik ham til at antage den reformerte tro. I en landsby i omegnen blev han kort efter vidne til, at en mand blev halshugget, fordi han var blevet døbt igen. Dette fik ham til at undersøge spørgsmålet om barnedåb i Bibelen. Han kunne ikke finde noget til støtte herfor i Skriften, men så, at der alle steder krævedes anger og tro som betingelse for at modtage dåben.' *Konfrontation*, s. 202.

13. Hvordan bliver vi vist, at dåb er for dem, der er i stand til at træffe en åndelig beslutning? ApG. 2, 38. Sammenlign med Matt. 3, 5-6; 28, 19; Mark. 16, 16; ApG. 8, 36-37.

BEMÆRK: 'Der er behov for en meget grundigere forberedelse af dåbskandidaterne, end der er blevet givet dem. Satan ønsker ikke, at nogen skal indse behovet for en fuldstændig overgivelse til Gud. Når sjælen undlader at foretage denne overgivelse, opgives synden ikke; appetitten og lysterne kæmper om herredømmet; fristelser forvirrer sanserne, så virkelig omvendelse ikke kan finde sted. Når nogen giver afkald på synd, som er lovbrud, vil hans liv blive bragt i overensstemmelse med loven, i fuldkommen lydighed. Denne overensstemmelse med Kristi sind og vilje er Helligåndens gerning. Inden dåb bør der være en grundig forespørgsel angående kandidatens erfaring. Lad denne forespørgsel gøres, ikke på en kold og afvisende måde, men venligt og blidt, idet de nyomvendte vises hen til Guds Lam, der bærer verdens synd. Gør evangeliets krav gældende for dåbskandidaterne. Kristus fremstilles som bærende den sorg og smerte, der er forårsaget af synd, og han gør dette, ikke blot som vor medfølelse ven, men som vor stedfortræder. Derfor skal vore synder af selvished, af et uvenligt sindelag, af lathed, af forkerte vaner og skikke bestemt og afgjort lægges væk.' *Manuscript Releases*, bind 6, s. 156.

‘Synd er lovbrud’

14. Beskriver Bibelen synd som en tilstand eller en handling? 1 Joh. 3, 4. Sammenlign med 1 Mos. 2, 16-17; 3, 1-6.

BEMÆRK: 'Nu vil vi gerne forstå, hvad synd er, at den er overtrædelse af Guds lov. Dette er den eneste definition, der er givet i Skrifterne.' *Faith & Works*, s. 56.

15. Definerer Bibelen døden som adskillelse fra Gud? Hvad er det ifølge Bibelen, der adskiller mennesket fra Gud, død eller synd? Sammenlign Es. 59, 2 og Rom. 8, 35-39.

Lektie 1: 25. juni – 1. juli

BEMÆRK: Det er en udbredt lære i dag, at døden blot er adskillelse fra Gud. Således lærer mennesker, at mennesker forbliver levende, når de 'dør', at det kun er kroppen, der dør. Der gives intet bibelsk grundlag for denne lære. Der er heller ikke noget bibelsk grundlag for det synspunkt, at fysisk død er adskillelsen af sjælen fra kroppen. Tværtimod lærer Bibelen, at synder, der begås i dette liv, adskiller synderen fra Gud, mens synderen lever. Selvfølgelig vil den adskillelse blive evig i døden, medmindre sådanne synder bekendes og opgives.

'Når man har forladt den rigtige sti, er det svært at vende tilbage. Barrierer er blevet nedbrudt, værn er blevet fjernet. Ét skridt i den forkerte retning bereder vejen for det næste. Den mindste afvigelse fra rette principper vil føre til adskillelse fra Gud og kan ende i ødelæggelse.' *Christian Temperance & Bible Hygiene*, s. 32.

Lektie 2: 2. – 8. juli

‘Vi, som forud var bestemte dertil efter hans forsæt’

UDENADSVERS: ‘Thi dem, han forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så han kan være den førstefødte blandt mange brødre.’ Rom. 8, 29.

STUDIEHJÆLP: *The Faith I Live By*, s. 157.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Ef. 1, 3-12.

LEKTIENS MÅL: At undersøge hvad Bibelen lærer om forudbestemmelse.

Indledning

‘Vidunderlige muligheder er tilvejebragt for enhver, som har tro på Kristus. Ingen mure er bygget for at holde nogen levende sjæl fra frelse. Den forudbestemmelse eller udvælgelse, som Gud taler om, indbefatter alle, som vil tage imod Kristus som en personlig Frelser, som vil vende tilbage til troskab, til fuldkommen lydighed mod alle Guds bud. Dette er et ejendommeligt folks virkningsfulde frelse, et folk udvalgt af Gud blandt mennesker. Alle, som er villige til at blive frelst af Kristus, er Guds udvalgte. Det er de lydige, der er forudbestemte fra verdens grundlæggelse. “Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.”’ *Gospel Herald*, 11. juni 1902.

Augustines læresætning om forudbestemmelse

1. Hvad menes der med læresætningen om forudbestemmelse?

BEMÆRK: Den moderne læresætning om forudbestemmelse er normalt forbundet med John Calvin. Men dens rødder går mere end tusind år før Calvin til Augustine fra Hippo. Denne læresætning er en logisk følge af Augustines læresætning om arvesynd. Her forklares Augustines læresætning om forudbestemmelse: ‘Hele menneskeheden er besmittet af synd og ude af stand til at slippe væk fra dens greb. Det er kun nåde, der kan sætte menneskeheden fri. Dog skænkes nåden ikke til alle; den skænkes kun nogle individer. Som en konsekvens heraf vil kun nogle blive frelst – de, som er skænket nåden. Augustine understregede, at dette ikke betyder, at nogle blev forudbestemt til evig fortabelse. Det betød, at Gud udvalgte nogle blandt skaren af faldne mennesker. De udvalgte få var sandelig forudbestemte til frelse. Resten var ikke ifølge Augustine aktivt dømt til fortabelse; de var blot ikke udvalgt til frelse... Men som hans kritikere har påpeget, var denne beslutning om at frelse nogle også en beslutning om **ikke** at frelse andre.’ Alister McGrath, *Christian Theology*, s. 450.

2. Hvordan udtrykte Calvin sin lære om forudbestemmelse?

BEMÆRK: 'Forudbestemmelse defineres som "Guds evige dekret, hvorved han afgjorde, hvad han ønskede, ethvert menneske skulle være. For han skabte ikke alle i den samme tilstand, men bestemmer, at nogle skal have evigt liv og andre evig fortabelse." Idet Calvin skrev om forudbestemmelse på et tidspunkt, synes han at omtale den som et "forfærdeligt dekret": "Jeg indrømmer, at dekretet er forfærdeligt." Calvins egen franske oversættelse af denne tekst [oprindeligt skrevet på latin] lyder: "Jeg indrømmer, at dette dekret må skræmme os." Alistér McGrath, *Christian Theology*, s. 451.

Calvinismens fem punkter

3. Hvilke fem punkter udtrykker den moderne calvinismes lære?

BEMÆRK: De fem punkter er:

- 1) Menneskenaturens fuldstændige fordærvelse (Det faldne menneske er fuldstændig fordærvet i enhver tanke, ethvert ord og enhver handling.)
- 2) Betingelsesløs udvælgelse (Guds beslutning om at give nogen evigt liv er ikke afhængig af noget, mennesket har gjort eller kan gøre.)
- 3) Begrænset forsoning (Jesu død var kun for at frelse dem, som Gud havde valgt at frelse.)
- 4) Uimodstælig nåde (At de, som Gud har udvalgt, ikke har noget valg end at blive frelst; de kan ikke modstå hans nåde.)
- 5) De helliges udholdenhed (De, der er blevet forudbestemt til evigt liv, kan ikke falde fra frelsen; én gang frelst, altid frelst.)

4. Hvilke alternative læresætninger blev fremsat af Jacob Hermann (Arminius), og som dannede grundlaget for Wesleys' evangelisme?

BEMÆRK: Den bedste måde at forklare forskellen mellem Arminius' lære og fempunktets calvinisme er at vise Arminius' lære angående de fem punkter:

- 1) Selvom mennesket er faldet, er ethvert menneske i stand til at besvare Guds kald.
- 2) Guds beslutning om at skænke evigt liv er baseret på menneskets tro, dets reaktion over for Jesus Kristus.
- 3) Guds kærlighed ved at sende Jesus for at dø rækker til hele verden og ikke kun til de udvalgte.
- 4) De, der er kaldet, kan faktisk enten tage imod eller modstå Guds nåde.
- 5) De, der har sat deres lid til Kristus, kan faktisk falde fra frelsen.

‘Således elskede Gud verden’

5. Er Guds nåde kun for de udvalgte eller rækker den til hele menneskeslægten? Joh. 3, 16a.

BEMÆRK: ‘I himmelens rådsforsamling blev der tilvejebragt mulighed for, at mennesker ikke skulle dø i deres ulydighed, selvom de var overtrædere. Ved tro på Kristus som deres stedfortræder og løsesum kunne de blive Guds udvalgte, forudbestemt til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljebeslutning. Gud ønsker, at alle mennesker skal frelses; for der er blevet gjort rigelig foranstaltning ved at give sin enbårne Søn til at betale menneskets forløsning. De, der går fortabt, vil gå fortabt, fordi de nægtede at blive adopteret som Guds børn ved Kristus Jesus.’ *The Faith I Live By*, s. 157.

6. Lærer Bibelen, at Gud har valgt eller besluttet ikke at frelse noget menneske? Ez. 33, 11; 18, 32.

BEMÆRK: ‘Når den sidste dom finder sted, vil enhver fortabt sjæl kunne forstå, af **hvad art hans egen forkastelse af sandheden er**. Korset vil blive fremstillet, og dets virkelige betydning vil blive forstået af ethvert sind, som har været forblindet af overtrædelser. Over for synet af Golgata med dets ufattelige offer vil syndere komme til at stå fordømte. Enhver løgnagtig undskyldning vil blive fejlet bort. Menneskets frafald vil vise sig i sin hæsligste skikkelse. Mennesker vil komme til at se, hvad det er, de har valgt. Ethvert spørgsmål om sandhed og vildfarelse under den langvarige strid vil så være opklaret. På verdensdommens dag vil Gud stå rensset for enhver bebrejdelse for det ondes eksistens eller vedvaren. Det vil blive bevist, at de guddommelige love ikke er medvirkende til synden. Der fandtes intet fejlagtigt i Guds herredømme og heller ingen årsag til misfornøjelse. Når alle hjerters tanker skal åbenbares, vil både de trofaste og de oprørske sjæle forene sig i at erklære: “Retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge! Hvem skulle ikke frygte dig, Herre! og prise dit navn?... Fordi dine retfærdige domme er blevet åbenbart.” Åb. 15, 3-4.’ *Den Store Mester*, s. 33.

‘Enhver, som tror på ham’

7. Hvordan forklarede Jesus Nikodemus betingelsen for evigt liv? Joh. 3, 16. Sammenlign med Mark. 16, 16; ApG. 16, 31; Rom. 10, 9.

BEMÆRK: ‘Atter henvendte Jesus sig til disse genstridige sjæle. “Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.” Han sagde, at alle, der tog imod ham i

Lektie 2: 2. – 8. juli

tro, skulle have evigt liv. Ikke en eneste skulle gå fortabt. Der var ingen grund for farisæerne og saddukæerne til at skændes om det fremtidige liv. Der var ikke mere nogen grund for mennesker til at sørge i håbløs fortvivlelse over deres døde. “Dette er min Faders vilje, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.” *Den Store Mester*, s. 259.

8. Er mennesket i stand til at besvare Guds kald? Åb. 22, 17.

BEMÆRK: ‘Lad den angrende sjæl gentage det løfte, Jesus har givet: “Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.” Lad ham fortælle fjenden: “Jesu Kristi blod renser os fra al synd.” “Det er troværdig tale og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største.” Fortæl fjenden, at du ved, at dine klæder er besmittede med synd, men at du ved tro gør krav på Kristi retfærdighed. Vend dig til Jesus og fortæl ham al din vanskelighed; Kristus ser dine omstændigheder og kender alle dine fristelser og sorger. Fjenden vil foreslå, at du holder dig væk fra Kristus, indtil du har forbedret dig, indtil du er god nok til at komme til Gud; men lyt ikke til hans forslag; for hvis du venter, til du er god nok til at komme til Gud, vil du aldrig komme. Du kan vente til dommen, men du vil ikke være egnet til at komme til Kristus. “Nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag.” Du skal give efter for Kristi kærligheds dragende kraft i dag og komme til ham, som du er. Idet du kommer, vil han fortsætte med at drage på dig, indtil hver tanke tages til fange ind under Jesus. Når fjenden prøver at holde dig væk fra din Frelser og beskylder dig for at være en synder, så fortæl ham, at du er berettiget til at gå til Herren, eftersom han har sagt: “Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.” Brødrenes anklager fortalte den angrende tolder, at han var en synder, og han turde ikke så meget som at løfte sine øjne mod himmelen, men slog sig for sit bryst og sagde: “Gud! vær mig synder nådig!” Og han gik retfærdiggjort hjem til sit hus. Synderens komme er ikke ildeset hos Kristus. Han siger: “Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.” *Bible Echo*, 15. februar 1893.

‘En dåre’

9. Foreslog Stefanus, at det var umuligt at modstå guddommelig nåde? ApG. 7, 51. Sammenlign med 2 Krøn. 30, 8.

BEMÆRK: ‘Vor Frelser er blevet opløftet på Golgatas kors, og Kristi kærlighed, der skinner fra korset, taler hele tiden til synderen om Jesu lidelser for faldne mennesker. Hans kærlighed til den faldne slægt drager hele tiden syndere hen til

Lektie 2: 2. – 8. juli

ham. Overtræderen kan modstå denne kærlighed og nægte at blive draget til Kristus, men hvis han ikke gør modstand, vil han blive draget til Jesus, og en kundskab om frelsesplanen vil lede ham til korsets fod i anger over sine synder, som har forårsaget Guds kære Søns lidelser.’ *Sigs of the Times*, 11. august 1890.

10. Hvordan beskrev Jesus kontrasten mellem dem, der tager imod hans nåde, og dem, der ikke gør det? Matt. 7, 24-27.

BEMÆRK: ‘Skønt Jesus nu er steget op til Gud og er hos ham og deler universets trone med ham, så har han ikke mistet noget af sit medlidende sind. Det samme kærlige, medfølende hjerte tager del i alle menneskeslægtens sorger. Den hånd, som blev gennemboret, rækkes i dag ud for mere overvældende rigt at velsigne hans folk i denne verden. “De skal i al evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min hånd.” Den sjæl, der har overgivet sig til Kristus, er i hans øjne mere dyrebar end hele verden. Frelseren ville have tålt hele Golgatas kval, for at blot én kunne blive frelst i hans rige. Han vil aldrig forlade en eneste af dem, for hvem han er død. Hvis hans disciple ikke selv vælger at forlade ham, holder han dem fast.’ *Den Store Mester*, s. 329.

‘Ikke skal fortabes’

11. Lærer Bibelen ‘én gang frelst, altid frelst’? 2 Pet. 2, 20-22.

BEMÆRK: ‘Der er ikke noget sådant i Guds ord som betingelsesløs udvælgelse, én gang i nåden, altid i nåden. I 2 Peter 2 er emnet gjort tydeligt og klart. Efter beretningen om nogle, der fulgte en ond kurs, gives forklaringen: “De har forladt den lige vej og er faret vild ved at følge den samme vej som Bileam, Beors søn, der gerne ville vinde løn ved sin uret.” 2 Pet. 2, 15. Her er en gruppe, som apostelen advarer imod: “Thi det havde været bedre for dem ikke at have lært retfærdighedens vej at kende frem for efter at have erkendt den da at vende sig bort fra det hellige bud, som blev dem overgivet.” 2 Pet. 2, 21. Der er sandhed, der skal tages imod, dersom sjæle skal frelses. At holde Guds bud er evigt liv for modtageren. Men Skrifterne gør det klart, at de, der engang kendte livets vej og glædede sig i sandheden, er i fare for at falde væk ved frafald og gå fortabt. Der er derfor behov for en afgjort, daglig omvendelse til Gud. Alle, som søger at opretholde udvælgelseslæren, én gang i nåden, altid i nåden, gør dette imod et tydeligt “Så siger Herren.” Det afhænger af din adfærd, om du vil sikre dig de fordele, der skænkes dem, der som Guds udvalgte modtager en evig livsforsikringspolice, eller ej.’ *The Faith I Live By*, s. 157.

12. Hvilket lys kastede Paulus over dette emne? Heb. 10, 26-27. Sammenlign 1 Kor. 9, 27.

BEMÆRK: ‘Paulus frygtede for, at han, som havde prædikeret for andre, selv skulle blive forkastet. Han forstod, at hvis han ikke i sit liv gav udtryk for de grundsætninger, han troede på og prædikede, ville hans arbejde for andre ikke nytte ham noget. Hans tale, hans indflydelse og hans afvisning af at give efter for tilfredsstillelse af egne lyster måtte vise, at hans religion ikke blot var en bekendelse, men en daglig og levende forbindelse med Gud. Der var ét mål, han altid havde for øje og alvorligt stræbte efter at nå, nemlig “retfærdigheden fra Gud, grundet på tro”. Fil. 3, 9. Paulus vidste, at hans kamp mod det onde ville vare ved, så længe han levede. Han var altid klar over nødvendigheden af at være på vagt over for sig selv, så jordiske ønsker ikke skulle få overhånd over åndelig iver. Af al sin kraft vedblev han med at kæmpe mod sine naturlige tilbøjeligheder. Altid så han for sig det ideal, han skulle nå, og dette ideal stræbte han imod ved villig lydighed mod Guds bud. Hans ord, hans handlinger, hans længsler, alt var bragt ind under Guds Ånds magt. Det var dette oprigtige ønske om at vinde løbet om det evige liv, Paulus higede efter at se åbenbaret i de korintiske troendes liv.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 167-168.

Lektie 3: 9. – 15. juli

Hvad siger Bibelen om alkohol?

UDENADSVERS: 'En spotter er vinen, stærk drik slår sig løs, og ingen, som raver deraf, er viis.' Ordsp. 20, 1.

STUDIEHJÆLP: *I Den Store Læges Fodspor*, s. 336-352.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Ordsp. 23, 29-35..

LEKTIENS MÅL: At se om Bibelen bifalder brugen af gærede drikke.

Indledning

Satan 'ville tage vinen frugt, også hvede og andre ting, Gud havde givet som mad, og omdanne dem til gifte, der ville ødelægge menneskets fysiske, mentale og moralske kræfter og overmande sanserne så meget, at Satan ville få fuld kontrol. Under indflydelsen af alkoholiske drikke ville mennesker blive ledt til at begå alle slags forbrydelser. Gennem fordærvet appetit ville verden blive fordærvet. Ved at lede mennesker til at drikke alkohol ville Satan få dem til at stige længere og længere ned på skalaen.' *Review & Herald*, 16. april 1901.

Vin i Det Gamle Testamente

1. Hvilke forskellige hebraiske ord bruger Bibelen for 'vin', og hvad betyder de?

- Yayin [hebraisk] f.eks. Es. 16, 10. Dette ord er det mest anvendte hebraiske ord for 'vin' i Bibelen. Det er en fællesbetegnelse, der afhængig af sammenhængen kan betyde druer i drueklassen; tørrede druer; saften i druerne; den rene saft, efter den er blevet presset; druesaft, der er blevet kogt for at undgå gæring; druesaft, der er kogt til sirup til fremtidig brug; druesaft kogt til marmelade til konservering; druesirup blandet med vand eller mælk til at drikke; druemarmelade spredt på brødet; druesaft, der er blevet gæret og er berusende.
- Tirosh [hebraisk] f.eks. Joel 2, 24. Ordet er brugt 38 gange og henviser altid til vinens frugt. Det betyder aldrig noget, der er gæret eller berusende.
- Shekar [hebraisk] fejloversættes ofte som 'stærk drik', f.eks. 5 Mos. 14, 26. Det henviser hovedsageligt til saften fra dadelpalmetræets stamme, ofte kaldet 'palmevin.' Ordet 'shekar' kan bruges for det sukker, der fås ved at koge palmesaften eller dadler. Det kan endda bruges for saft, enten ren eller gæret, fra en hvilken som helst frugt undtagen druer. (Den henviser **ikke** til destilleret spiritus. Destillation var ukendt på Bibelens tid og længe efter.) Medmindre palmevinen drikkes eller bearbejdes meget hurtigt, vil den gære i løbet af nogle timer og blive sur inden for

Lektie 3: 9. – 15. juli

24 timer. ‘Shekar’ bruges om palmevin, både ren og gæret. Ordet ‘sukker’ stammer fra dette ord.

- Enab [hebraisk] indbefatter ideen om ‘rund’, og kan betyde en moden, rund drue eller en rund kage lavet af pressede rosiner, dvs. tørrede druer, f.eks. Hos. 3, 1. I King James oversættelsen er ordet fire gange fejlagtigt oversat som ‘vin.’ De andre 18 gange er ordet oversat med ‘druer’ eller ‘modne druer.’
- Asis [hebraisk] betyder altid frisk druesaft. Det er oversat som ‘most’ i Højs. 8, 2; Es. 49, 26; Amos 9, 13; Joel 1, 5; 3, 23.
- Sobe [hebraisk] bruges fire gange og henviser til en tyk sirup eller pasta fremstillet ved at koge druesaft for at holde den frisk. Når den blev drukket, blev den fortyndet ved at blande den med vand eller mælk. I Es. 1, 22 er ordet oversat som ‘vin’; i Hos. 4, 18 som ‘drikken’; i Nah. 1, 10 som ‘gennemdrukne’ og ‘vin’. En sammenligning af oversættelser af dette sidste vers viser så mange forskellige meninger som oversættere! Septuaginta [den alexandrinske bibeloversættelse] nævner ikke vin, drikken eller gennemdrukne!
- Yegeb [hebraisk] forekommer 16 gange. Det betyder vinpersens nederste beholder.
- Mimsak [hebraisk] forekommer to gange. Det er oversat som ‘den stærke drik’ i Ordsp. 23, 30 og som ‘drikke’ i Es. 65, 11. Ordet har bogstaveligt en betydning af ‘blanding’ og kan henvise til at blande druesaft eller sirup med vand eller mælk eller også tilføjes af krydderier eller aromatiske stoffer. Medikamenter kunne tilføjes for at give en beroligende virkning.
- Shemarim [hebraisk] er oversat som ‘stærk vin’ i Es. 25, 6 og som ‘bærmen’ i Sal. 75, 9. De lærde i hebraisk er usikre om ordets rette betydning. Dets grundlæggende betydning synes at være ‘noget konserveret eller fortykket,’ f.eks. ved kogning eller bundfældning. Det betyder ikke noget i retning af gæring.
- Chemar [hebraisk] bruges to gange og henviser til friskpresset druesaft, f.eks. ‘drueblod’ i 5 Mos. 32, 14.
- ‘Chamar’ [Kaldæisk] findes kun i Ezra 6, 9; 7, 22 og Dan. 5. Selvom det er beslægtet med det hebraiske ord ‘chemar’, synes det at være blevet brugt som en fællesbetegnelse ligesom ‘yayin.’

Vin i Det Nye Testamente

2. Hvilke ord findes der i Det Nye Testamente for ‘vin’?

- Oinos [græsk] bruges på samme måde som det hebraiske ‘yayin’, en fællesbetegnelse, der betyder selve druen, rosiner, ren druesaft, druesirup, drue marmelade og gæret druesaft.

Lektie 3: 9. – 15. juli

- Gleukos [græsk] er kun brugt i ApG. 2, 13 og er oversat som ‘sød vin’. De betyder kun frisk, nypresset druesaft. Det svarer til det hebraiske ‘tirosh.’
- Sikera [græsk] betyder det samme som det hebraiske ‘shekar.’ Det forekommer kun én gang i Det Nye Testamente, i Luk. 1, 15, hvor det fejlagtigt er oversat som ‘stærk drik.’

3. Hvorfor sagde spotterne på pinsefestens dag, at disciplene var fulde af ‘gleukos’? ApG. 2, 13.

BEMÆRK: ‘Dette blev sagt i hån. Det var spot. Spotterne vidste, at gleukos ikke var berusende. De var heller ikke oprigtige i deres spot. Hvis de virkelig havde troet, at disciplene var fulde, ville de have brugt et ord, der udtrykte gæret vin. Årsagen til brugen af gleukos er, at latterliggørelsen blev gjort endnu mere hånende ved brug af betegnelser, der ikke passede sammen. Folk bliver ikke beruset af sød druesaft, så disse usammenhængende begreber blev brugt med det formål at fremkalde endnu større latter. Jesus og hans disciples fuldstændige afholdelse var uden tvivl en kendt kendsgerning. Hånen var ensbetydende med at beskyldte en nutidig fortaler for afholdenhed for at være beruset af limonade. De var uforenelige begreber, der blev brugt for at fremprovokere mere latter, end der ville være blevet fremprovokeret ved blot at beskyldte disciplene for at være beruset af gæret vin.’ Charles W. Ewing, *The Bible And Its Wines*, s. 72.

‘En spotter er vinen’

4. Hvordan udtrykker Bibelen Guds fordømmelse af berusende drik? Ordsp. 20, 1.

BEMÆRK: ‘Ingen argumenter er nødvendige for at påvise de berusende drikkes onde følger for drankerne. Disse skumle, sindsforvirrede menneskevrang – sjæle, for hvem Kristus døde, og for hvis skyld engle græder – findes overalt. De er en vanære for vor lovpriste civilisation; de er en skam, en forbandelse og en fare for ethvert land. Hvem formår at skildre den elendighed, den hjertesorg, den fortvivelse, som drankerens hjem rummer? Tænk på den ofte omhyggeligt opdragne, fintfølede og dannede hustru, knyttet til en mand, hvem drik forvandler til en sindsforvirret eller en djævel! Tænk på børnene, berøvede hjemlig hygge, undervisning og uddannelse, levende i stadig frygt for dem, som skulle være deres stolthed og beskytter, børn, som sættes ind i verden, bærende faderens skam og ofte også en nedarvet tørst efter den forbandede drik! Tænk på de rædselsfulde ulykker, som hver dag sker under indflydelsen af drik! En funktionær ved jernbanen undlader at agte på et givet signal eller misforstår en givet ordre; toget bruser fremad på sin vej, der sker et sammenstød og mange menneskeliv går tabt. Eller et

Lektie 3: 9. – 15. juli

dampskib støder på grund, og passagerer og besætning finder en våd grav. Når sagen bliver undersøgt, opdages det, at en eller anden, der beklædte en ansvarsfuld stilling, stod under alkoholens indflydelse. I hvilken udstrækning kan man med tryghed betro menneskers liv til en, som er forfalden til drik? Man kan alene betro sig til den, som er fuldstændig afholdende.’ *I Den Store Læges Fodspor*, s. 337-338.

5. Hvilken levende beskrivelse giver Bibelen om virkningerne af beruselse? Ordsp. 23, 29-35.

BEMÆRK: ‘Når man ser de forfærdelige resultater af at nyde berusende drikke, hvordan tør da nogen, som bekender sig til at tro på Guds ord, vove at røre ved, smage på eller forhandle vin og stærk drik? Det er bestemt ikke i overensstemmelse med den tro, de bekender sig til. “Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt! Ved dem, der tykkes sig vise og er kloge i egne tanker! Ve dem, der er helte til at drikke vin og vældige til at blande stærke drikke, som for gave giver den skyldige ret og røver den skyldri retten, han har. Derfor, som ildens tunge æder strå og hø synker sammen i luen, så skal deres rod blive rådden, deres blomst henvejres som støv; thi om Hærskarers Herres lov lod de hånt og ringeagtede Israels Helliges ord.” “Ve dem, der årle jager efter drik og ud på natten blusser af vin!”’ *Review & Herald*, 1. maj 1894.

‘Vin, der glæder menneskets hjerte’

6. Taler Bibelen positivt om vin? Sal. 104, 15; 1 Mos. 14, 18.

BEMÆRK: I dag bruges ordet ‘vin’ næsten altid om gæret druesaft. Denne brug er en udvikling, der fandt sted i det 19. århundrede. Ligesom det hebraiske ord ‘yayin’ og det græske ‘oinos’ var ordet ‘vin’ oprindeligt en fællesbetegnelse, der betød frugtsaft, hvad enten den var ren eller gæret. Bibeloversættere burde i dag være omhyggelige med at vælge ord, som klart udtrykker meningen, **som den blev skrevet af de oprindelige skribenter i Bibelen.**

7. Hvilken slags vin omtaler Bibelen som en velsignelse? Es. 65, 8.

BEMÆRK: ‘To pointer skiller sig ud i denne tekst. For det første er saften, der findes i druen, helt klart druens ugærede saft... For det næste har denne ugærede druesaft en ‘velsignelse deri’ – antageligt fordi den ville have optimal næringsværdi, da den var frisk. Denne ‘velsignelse’ er også udtrykt i Sal. 104, 14-

Lektie 3: 9. – 15. juli

15: “Du lader græs gro frem til kvæget og urter til menneskets tjeneste, så du frembringer brød af jorden og vin, der glæder menneskets hjerte, og lader ansigtet glinse af olie, og brødet skal styrke menneskets hjerte.” Sammen med korn og olie blev vin anset i det gamle Israel som det mest værdifulde naturprodukt, jorden kunne frembringe. Deres overflod var et bevis på fremgang. I høsttiden blev en del af disse produkter ofret til Gud i anerkendelse af hans gaver og senere brugt til understøttelse af præsterne og levitterne. (4 Mos. 18, 12). At denne vin var ugæret druesaft er åbenlyst... 3 Mos. 10, 8-10.’ Hyde, *Alcohol? Questions & Answers On What The Bible Teaches About The Use Of Alcohol*, s. 9.

‘For din mave’

8. Hvilket råd gav Paulus Timoteus med henblik på hans fordøjelsesproblemer? 1 Tim. 5, 23.

BEMÆRK: Den korrekte oversættelse af dette vers lyder: ‘Drik ikke længere kun vand, men brug en smule mavevin på grund af dine hyppige svagheder.’ Dette vers bliver brugt af mange, der drikker, som en undskyldning for moderat indtagelse af alkohol. Det er helt klart, at Timoteus var en total afholdsmand. Af Paulus’ råd til ham om at holde op med at drikke vand er det også klart, at Timoteus’ helbreds problemer skyldtes det vand, han drak. Vandet i Efesus er meget basisk, og dette bidrog til Timoteus’ dårlige helbred. Paulus’ recept var både positiv og negativ: Hold op med det, der forårsager problemet. Tag følgende middel mod dit problem. Og uanset hvad Paulus ordinerede, var det udelukkende med medicinske formål og ikke for at tilfredsstille appetitten! Bevarede dokumenter fra Paulus’ samtid kaster lys over dette spørgsmål. “Mavevin” eller “vin til maven” var en druesaft, der blev tilberedt som en tyk, ugæret sirup til brug for svage personer eller personer med fordøjelsesbesvær. Pliny skriver: “Drikken gives til de syge, som man frygter, kan blive skadet af vin.” Andre samtidige skribenter giver detaljerede beskrivelser de slags vin, som er egnede til at behandle denne og andre skavanker.

9. Hvad drak Jesus og hans disciple til nadveren? Matt. 26, 27-29.

BEMÆRK: Det er værd at bemærke, at ingen af evangeliernes skribenter, der beskriver denne begivenhed, bruger ordet ‘vin’. Mattæus siger: ‘Han tog en kalk,’ og beskriver dens indhold som ‘vintræets frugt.’ Markus og Lukas bruger lignende ord. Johannes beskriver ikke denne begivenhed. Frasen ‘vintræets frugt’ beskriver tydeligvis ren ugæret druesaft. Dr Young, hvis analytiske konkordans bruges vidt og bredt, gør det klart, at intet, der var gæret (syret, ordene har samme betydning) kunne bruges til påsken. Det hebraiske ord ‘seor’ bruges om det, der forårsagede gæring i både vin og brøddej.

Lektie 3: 9. – 15. juli

‘Vinen, som Kristus fremskaffede til festen, og den, han gav disciplene som et symbol på sit eget blod, var den rene druesaft. Hertil hentyder profeten Esajas, da han taler om den nye vin, og siger: “Læg den ej øde, thi der er velsignelse deri.” Es. 65, 8. Det var Kristus, som i Det Gamle Testamente gav Israel denne advarsel: “En spotter er vinen, stærk drik slår sig løs, og ingen, som raver deraf, er vis.” Ordsp. 20, 1. Og han fremskaffede ikke selv en sådan drik.’ *Den Store Mester*, s. 94.

10. Blev korinterne berusede af nadvervin? 1 Kor. 11, 17-22.

BEMÆRK: Ordet, som hele spørgsmålet hænger på, er det græske ord ‘methuo’, som er oversat med ‘beruset’ i vers 21. Ordet betyder ‘at tage nok’ eller ‘at spise for meget’. Så et antal oversættelser kan lave kontrasten mellem ‘sulten’ og ‘methuo’ ved at bruge ord som ‘tilstrækkelig mæt’, ‘spise sig stopmæt’, ‘mæt’, ‘rigelig mæt.’ Når dette ord bruges andre steder, bruges det nogle gange for at hentyde til det at spise for meget. Det er værd at bemærke, at dersom dette vers taler om at blive beruset af nadvervin, hvorfor var det da kun nogle, der blev beruset? Alle drak omtrent lige store mængder fra det samme bæger.

‘Den bedste vin’

11. Forvandlede Jesus vand til gæret vin? Joh. 2, 6-10. Sammenlign med Hab. 2, 15.

BEMÆRK: Det græske udtryk ‘methusthosin’, der er oversat med ‘berusede’ i vers 10 betyder ikke beruselse, men tilfredsstillelse, at man har taget tilstrækkeligt til at tilfredsstille.

‘Det var Kristus, som forordnede, at Johannes Døber hverken måtte drikke vin eller stærk drik. Det var ham, som pålagde Manoas hustru en lignende afholdenhed. Og han udtalte forbandelse over det menneske, der rakte flasken hen til sin næstes læber. Kristus var ikke i modstrid med sin egen lære. Den ugærede vin, som han fremskaffede til bryllupsgæsterne, var en sund og forfriskende drik. Den havde den virkning at få smagen til at harmonere med en sund appetit.’ *Den Store Mester*, s. 94-95.

12. Hvad fremsatte Paulus som kvalifikationer for at besidde ledende stillinger i menigheden? 1 Tim. 3, 2-3. 8; Tit. 1, 7.

BEMÆRK: ‘Ikke drikfædig’ er en dårlig oversættelse af den græske talemåde, ‘me paroinon.’ ‘Me’ betyder ‘ikke.’ ‘Para-’ betyder ‘ved’ eller ‘nær.’ ‘Oinon’ betyder vin. Hele frasen betyder ‘ikke nær vin, ikke ved siden af vin, ikke i nærheden af

Lektie 3: 9. – 15. juli

vin'. Paulus siger: Gå ikke i nærheden af den. 'Ikke forfaldne til megen vin' er oversat fra det græske 'me oino pollo prosechontas,' som betyder 'ikke vin meget afhængig af.' Ordet 'ligeledes' i 1 Tim. 3, 11 sammenligner menighedstjenere og deres hustruer. Ligesom en menighedstjener ikke skulle være afhængig af vin, ligeledes skulle deres hustruer være ædruelige. (Græsk: 'nephaleous', som betyder 'holde sig fra vin.')

At antage, at 'me oino pollo prosechontas' betyder moderat indtagelse, vil medføre, at 'ædruelige' også betyder moderat alkoholindtagelse!

Lektie 4: 16. – 22. juli

Den utilgivelige synd

UDENADSVERS: ‘Og enhver, som taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men den, som spotter Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet.’ Luk. 12, 10.

STUDIEHJÆLP: *Kraft Fra Det Høje*, s. 83.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Matt. 12, 31-32.

LEKTIENS MÅL: At undersøge om Bibelen lærer, at der findes en synd, som Gud ikke vil tilgive.

Indledning

‘Gud gør rigelig foranstaltning for uvidenhedssynder, men han gør ingen foranstaltning for bevidste synder. Den utilgivelige synd er den synd, der nægter at blive tilgivet; det er at nægte at høre ham angående en synd og vende sig bort fra den synd; det er synden at nægte hans instruktion; det er synden af vantro angående hans advarsler; det er hjertets genstridighed, som ikke vil vende sig fra synd, der besegler en hvilken som helst nations eller persons skæbne.’ W. W. Prescott i *Review & Herald*, 19. maj 1903.

‘Hvis vi bekender vore synder’

1. Hvilket dyrebart løfte giver Bibelen os angående tilgivelse? 1 Joh. 1, 9.

BEMÆRK: ‘De, der ikke har ydmyget deres sjæle for Gud i anerkendelse af deres skyld, har endnu ikke opfyldt den første betingelse for at blive modtaget. Hvis vi ikke har erfaret den anger, som ikke fortrydes, og ikke bekendt vor synd med ægte ydmyghed i sjælen og en sønderknust ånd, idet vi afskyr vor brøde, så har vi ikke virkelig søgt efter tilgivelse for synd; og hvis vi aldrig har søgt, har vi aldrig fundet Guds fred. Den eneste grund til, at vi ikke får tilgivelse for fortidige synder, er, at vi ikke er villige til at ydmyge vore stolte hjerter og rette os efter betingelserne i sandhedens ord. Der er givet udtrykkelig instruktion angående denne sag. Syndsbekendelse, hvad enten den er offentlig eller privat, skal være fra hjertet og udtrykt uden tvang. Den skal ikke presses ud af synderen. Den skal ikke gøre på en respektløs og ligegyldig måde eller fremtvinges fra dem, som ikke indser, hvor afskyelig synd er. Den bekendelse, der blandes med tårer og sorg, som er udgydt fra sjælens indre, finder vej til den uendelige medlidende Gud. Salmisten siger: “Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han frelser dem, hvis ånd er brudt.”’ *Testimonies*, bind 5, s. 636.

2. Hvordan beskrev David sin erfaring med tilgivelse? Sal. 32, 5.

BEMÆRK: ‘Sand bekendelse er altid af en særegen art og erkender særskilte synder. Disse kan være sådan, at de bør fremlægges for Gud alene; de kan være fejl, der bør bekendes for mennesker, man har forurettet eller skadet; eller de kan være af offentlig natur og bør da bekendes offentligt. Men al bekendelse må være bestemt og saglig, så man bekender netop de synder, man har gjort sig skyldig i... Fortæl ikke menneskers ører den beretning, som Gud alene burde høre. Den bekendelse, hvor sjælens indre udgydes, finder dens vej til den uendelige medlidende Gud. Dine synder kan være som bjerge foran dig; men hvis du ydmyger dit hjerte og bekender dine synder, idet du stoler på en korsfæstet og opstanden Frelzers fortjenester, vil han tilgive dig og rense dig fra al uretfærdighed.’ *The Faith I Live By*, s. 128.

‘Den gudløse forlade sin vej’

3. Hvilken betingelse for at få tilgivelse forklarede Esajas? Es. 55, 7.

BEMÆRK: ‘Vi kan ikke tillade os at lege med fristeren, at blive ved med én forkert vane, at nære en skødesynd. Hvis vi bekender og aflægger vor synd; hvis vi kommer til Jesus i anger og ydmyghed, idet vi anerkender, at vi ikke er i stand til at fjerne én plet af synd, og stoler helt og fuldt på en korsfæstet Frelzers fortjenester, så kan vi forvente tilgivelse; for han har lovet det. Han har sagt, at han vil tilgive vore overtrædelser og udlette vore synder.’ *Gospel Workers*, 1892 udgave, s. 436.

4. Hvordan udtrykte Salomo den samme sandhed? Ordsp. 28, 13.

BEMÆRK: ‘Alle som i sandhed tror, vil bekende og afstå fra deres synder. De vil samarbejde med Kristus i det værk, som bringer deres nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde under kontrol af den guddommelige vilje, sådan at synden ikke vil have herredømme over dem. Når de ser hen til Jesus, som er troens ophavsmand og fuldender, vil de blive forvandlet efter hans billede. De vil vokse op til mænds og kvinders fulde modenhed i Kristus Jesus. De, som i sandhed tror, og bekender og afstår fra deres synder, vil vokse op til mere og mere at ligne Kristus, indtil det siges om dem i himmelen: “I er fuldkomne i ham.”’ *Kraft Fra Det Høje*, s. 117.

‘Det vil ikke blive tilgivet’

5. Talte Jesus om en synd, der ikke kan tilgives? Luk. 12, 10. Sammenlign med Matt. 12, 31-32.

BEMÆRK: ‘I Kristi mægtige gerninger var der tilstrækkeligt bevis til at overbevise enhver. Men de jødiske ledere ønskede ikke sandheden. De kunne ikke andet end anerkende virkeligheden af Kristi gerninger, men de fordømte dem alle. De var tvunget til at anerkende, at hans gerning var ledsaget af overnaturlig kraft, men de erklærede, at denne kraft stammede fra Satan. Troede de virkelig på dette? Nej; men de var så besluttet på, at sandheden ikke skulle føre til deres omvendelse, at de tilskrev Guds Ånds gerning Djævelen. Således begik de synd imod Helligånden, som ikke kan tilgives i denne verden eller i den kommende verden.’ *Review & Herald*, 30. april 1901.

6. Hvad betyder det at spotte Helligånden? Mark. 3, 22. 28-30.

BEMÆRK: ‘De beskyldte Kristus for at være i ledtog med helvedet. Deres tale gave blev brugt til at fornærme verdens Genløser, og den optegnende engel skrev deres ord ned i himmelens bøger. De tilskrev Guds hellige kraft, som blev åbenbaret i Kristi gerninger, sataniske redskaber. Således syndede farisæerne imod Helligånden. De var genstridige, vrantne, hårdhjertede, og de besluttede sig for at lukke deres øjne for alt bevis, og således begik de den utilgivelige synd.’ *Review & Herald*, 18. januar 1898.

“Den, der taler et ord imod Menneskesønnen,” sagde Kristus, “ham vil det blive tilgivet; men den, der taler imod Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller i den kommende,” Matt. 12, 32. Disse ord udtalte Frelseren, da jøderne tilskrev Beelzebul de velsignede gerninger, som han havde gjort ved hjælp af Guds kraft. Det er gennem Helligånden, at Gud sætter sig i forbindelse med mennesket, og når mennesker med vilje forkaster denne og betegner den som et redskab for Satan, har de afskåret forbindelsen mellem sjælen og Himmelen.’ *Patriarker & Profeter*, s. 205.

‘Det er umuligt’

7. Hvad mente Paulus, da han talte om dem, som det er umuligt atter at bringe til omvendelse på ny? Heb. 6, 4-8.

BEMÆRK: ‘Teksten taler om et frafald, der leder et menneske til at fornægte ting, som det virkelig ved, er sandhed, og at behandle Helligånden med respektløshed og foragt, hvis indflydelse det virkelig har følt i sit hjerte og liv. Og efter at være faldet fra på denne måde, kan det let ses, at han har brudt al den indflydelse, der kan drage ham til himmelen, og har med vilje og beslutsomhed stillet sig selv langt fra

Lektie 4: 16. – 22. juli

håb og uden for Guds rækkevidde. Teksten viser, at han har gjort det med vilje – han har brugt sin vilje for at gøre det.’ M. C. Wilcox, *Questions & Answers*, s. 211.

8. Hvordan uddybede Paulus dette emne? Heb. 10, 26-29.

BEMÆRK: ‘Nogle er bekymrede over disse tekster, idet de tror, at de henviser til den almindelige frafaldne, som i sit hjerte aldrig har forkastet Herren, og som hele tiden tænker, at han en eller anden dag vil vende tilbage til hans tjeneste. Og tit, når han seriøst begynder at tænke på at genoptage den tjeneste uden udsættelse, så vil sjælenes fjende konfrontere ham med disse tekster, ligesom han konfronterede Kristus selv med skriftsteder og prøvede at anvende dem forkert. Teksten taler om individer, som faktisk er blevet oplyst. De har virkelig smagt himmelens gave og kender af erfaring, hvad det er... Og nu bryder disse individer med alt dette, og ifølge teksten, der er citeret fra Heb. 10, holder de pagtens blod, som de blev helliget med, for urent. De har hånet nådens Ånd.’ M. C. Wilcox, *Questions & Answers*, s. 211.

‘Bort med ham’

9. Hvilket eksempel har vi på et menneske, der begår den utilgivelige synd? 1 Krøn. 10, 13-14.

BEMÆRK: ‘Bespottelse imod Helligånden ligger ikke i noget pludseligt ord eller nogen pludselig handling; det er den faste, beslutsomme modstand mod sandheden og beviser. Det er ikke sådan, at Gud udsender et dekret om, at mennesket ikke skal frelses. Han kaster ikke mørke foran øjnene, som ikke kan gennemtrænges. Men først modstår mennesket Guds Ånds bevægelse, og efter at have modstået én gang er det mindre vanskeligt at gøre det den anden gang, endnu mindre den tredje, og meget mindre den fjerde. Så kommer høsten, der skal høstes af vantroens og modstandens frø. Åh hvilken høst af syndig eftergivenhed beredes der ikke for seglen! På den anden side vil hver lysstråle, der er blevet værdsat, give en høst af lys. Fristelse, der én gang er blevet modstået, vil give kraft til at endnu mere bestemt at modstå den anden gang; hver ny sejr, der vindes over selvet, vil udjævne vejen for højere og ædlere sejre. Hver sejr er et frø, der sås til evigt liv. Gud ødelægger ikke nogen. Synderen ødelægger sig selv ved sin egen ubodfærdighed. Ingen behøver at se på synden imod Helligånden som noget mystisk og udefinerligt. Synden imod Helligånden er den synd, der består i hårdnakket vægring mod at besvare kaldet til at angre.’ *The Faith I Live By*, s. 58.

10. Hvilket overlegent eksempel på at begå den utilgivelige synd er vi blevet vist? Joh. 19, 15; Matt. 23, 37-38.

Lektie 4: 16. – 22. juli

BEMÆRK: ‘Ved at forkaste Kristus begik jødefolket den utilgivelige synd, og vi kan komme til at synde på samme måde ved at undlade at tage mod tilbudet om nåde. Vi krænker livets konge og gør ham til skamme over for Satans synagoge og over for den himmelske verden, når vi nægter at lytte til hans udsendte tjenere og i stedet lytter til Satans hjælpere, der gerne vil drage sjælen bort fra Kristus. Så længe et menneske gør dette, kan det ikke finde håb eller tilgivelse, og til slut vil det miste ethvert ønske om at blive forsonet med Gud.’ *Den Store Mester*, s. 216.

‘Er gerne nådig’

11. Hvad bliver vi vist om Herrens ønske om at tage imod dem, der vender sig til ham? Ez. 33, 11.

BEMÆRK: ‘Den eneste grund til, at en synd er utilgivelig, er fordi den ikke kan angres. Gud har kun én kraft til at frelse sit folk, ét renselsesmiddel. Han renser os ved Herren Jesu blod. Han giver liv og kraft ved sin Helligånd. Synd bliver utilgivelig, fordi den ikke kan angres. Dersom en sjæl er ved at synke i havet, og en redningsbøje kastes hen til ham, og han ikke vil gribe den, når han kan, hvordan kan man så hjælpe ham? Han vælger at dø... Synd, der fortsættes under lys, velsignelser, der bruges på en selvisk måde i strid med Guds Ånds appeller, forhærder kun hjertet endnu mere og gør det mere og mere afvisende over for hver sand appel. Dette er sandt, hvad angår de onde. Hvor meget mere sandt bliver det ikke angående den, som virkelig har kendt Gud og dog vender sig bort fra ham og giver efter for ting, der er forkerte! Der er altid håb for hver sjæl, altid anger for hver sjæl, som står, hvor Guds Ånd kan overbevise ham om sin synd. Der er aldrig anger, når man identificerer sig med synden og fortsætter med den til trods for Åndens appeller.’ M. C. Wilcox, *Questions & Answers*, s. 209.

12. Hvad bliver vi vist om Guds ønske om at tilgive? Mik. 7, 18-19.

BEMÆRK: ‘Den enkle beretning om Kristi kors, hans lidelse og død for verden, hans opstandelse og himmelfart og hans mellemkomst til hjælp for syndere overfor Faderen, betvinger og knuser det hårde, syndige hjerte og får synderen til at omvende sig. Helligånden fremstiller sagen for ham i et nyt lys, og synderen forstår; at synden må være noget forfærdelig ondt, når det måtte koste så stort et offer at sone den. Hvor alvorlig en sag må synden ikke være, siden intet mindre end Guds Søns død kunne råde bod på den og frelse mennesket fra følgerne af hans skyld. Hvorfor skete så dette til hjælp for menneskeheden? Det var, fordi Gud elskede os og ikke ville at nogen skulle fortabes, men at alle skulle nå til omvendelse, tro på Jesus som en personlig Frelser og få et evigt liv.’ *Guds Sønner & Døtre*, 9. august.

Lektie 5: 23. – 29. juli

‘At tale i andre tungemål’

UDENADSVERS: ‘Vi hører dem tale om Guds store gerninger på vore egne tungemål.’ ApG. 2, 11.

STUDIEHJÆLP: *Det skal ske i de sidste dage*, s. 158-159.

LEKTIENS SKRIFTSTED: ApG. 2, 4-11.

LEKTIENS MÅL: At undersøge hvad Bibelen åbenbarer om at tale i tunger.

NB: Det græske ord ‘glossa’, der er oversat som ‘tunge’, betyder bogstaveligt ‘tungen’. Men fordi vi bruger vore tunger til at tale, udvides ‘glossa’ til at betyde ‘sproget eller dialekten, der bruges af et bestemt folk, som adskiller sig fra andre nationers sprog eller dialekt.’ Det græske ord ‘glossa’ har ingen bibetydning af ekstatisk udtryk.

Indledning

‘En del mennesker praktiserer noget, som de kalder åndelige gaver, og de siger, at Herren har sat dem i menigheden. De har et intetsigende kragemål, som de kalder den ukendte tunge, og som ikke alene er ukendt for mennesker, men for Herren og hele himmelen. Sådanne gaver tilvirkes af mænd og kvinder under bistand af den store bedrager. Sværmeri, falsk ekstase, falsk tungetale og støjende religiøse øvelser er blevet anset for at være gaver, som Gud har sat i menigheden. Nogle har ladet sig bedrage deraf. Frugterne af alt dette har ikke været gode.’ *Herren Kommer*, 26. maj.

‘De begyndte at tale i andre tungemål’

- 1. Hvilken profeti fortalte Jesus angående dem, der tror på ham? Mark. 16, 17.**

BEMÆRK: ‘Ved at få Helligåndens gave skulle disciplene modtage en vidunderlig kraft. Deres vidnesbyrd skulle bekræftes ved tegn og undere. Der ville ske mirakler ikke blot ved apostlene, men også ved dem, der tog imod deres budskab. Jesus sagde: “I mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske.” Mark. 16, 17-18.’ *Den Store Mester*, s. 560.

- 2. Hvordan blev Kristi profeti opfyldt? ApG. 2, 4.**

Lektie 5: 23. – 29. juli

BEMÆRK: ‘Nu blev der lovet dem en ny gave. Disciplene skulle prædike blandt andre folkeslag, og de skulle modtage kraft til at tale i andre tungemål. Apostlene og deres medarbejdere var ulærde mænd, men ved Helligåndens udgydelse på pinsedagen blev deres tale ren, enkel og præcis i sine udtryk, både i ord og tonefald, hvad enten de talte deres eget sprog eller et fremmed sprog.’ *Den Store Mester*, s. 560-561.

‘Vi hører dem tale på vore egne tungemål’

3. Hvordan bliver vi vist, at de ‘tungemål’, der blev talt af apostlene, var de sprog, der blev talt af lytterne? ApG. 2, 11.

BEMÆRK: ‘Den hellige Ånd hvilede i skikkelse af ildtunger over alle de forsamlede. Dette var et symbol på den gave, som dengang blev skænket disciplene, og som satte dem i stand til uden vanskelighed at tale sprog, som de hidtil ikke havde kendt. Tilsynekomsten af ild betegnede den brændende iver, hvormed apostlene skulle arbejde, og den kraft, som skulle ledsage deres arbejde. “Men i Jerusalem boede der gudfrygtige jødiske mænd fra alle folkeslag under himmelen.” Under adspredelsen var jødefolket blevet spredt til næsten alle dele af den beboede verden, og i deres udlændighed havde de lært at tale forskellige tungemål.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 26. (NB: Hebraisk havde været et dødt sprog i over 500 år på Kristi tid.)

4. Hvilke nationaliteter var repræsenterede ved denne anledning, og hvordan bliver vi vist, at apostlene talte hvert af disse sprog? ApG. 2, 7-11.

BEMÆRK: ‘Mange af disse jøder var i Jerusalem ved denne lejlighed for at overvære de religiøse festligheder, som da var forestående. Ethvert kendt sprog var repræsenteret blandt de forsamlede. Sprogforskellen ville have været en stor hindring for evangeliet; derfor erstattede Gud på en vidunderlig måde apostlenes ukyndighed. Helligånden udrettede for dem, hvad de ikke i hele deres livstid ville have været i stand til at opnå. Nu kunne de forkynde evangeliets sandheder i fremmede lande, fordi de flydende kunne tale sproget hos de mennesker, blandt hvem de arbejdede. Denne underfulde gave var et vældigt bevis på, at deres opgave var beseglet af Himmelen. Fra dette øjeblik var disciplenes tale ren, enkel og tydelig, hvad enten de talte deres modersmål eller fremmede sprog.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 26.

Lektie 5: 23. – 29. juli
‘Den samme gave’

5. Hvordan brugte Helligånden tungetalens gave som en måde til at overbevise den første menighed om, at evangeliet var for hedninger så vel som for jøder? ApG. 10, 44-46a.

BEMÆRK: ‘Gud brugte tunger som et umiskendeligt tegn. De bekræftede over for Peter, at han måtte betragte hedninger som værende ligestillede med jøder [ApG. 11, 15-17]. De var et tydeligt bevis for jøderne, at selv hedninger kunne frelses og modtage Helligånden [ApG. 10, 45-46].’ Nicholas Fisher, *Understanding Tongues*, s. 23.

‘I det øjeblik Kornelius modtog Ånden, lyttede han, og Peter prædikede [ApG. 10, 33. 44; 11, 15]. Peter bad ikke for dem om, at de måtte få Ånden, og han lagde heller ikke sine hænder på dem. Der er ikke noget tegn på, at Kornelius selv bad om at få denne erfaring. I virkeligheden kendte han sandsynligvis ikke til fænomenet med at tale i tunger.’ Robert G. Gromacki, *The Modern Tongues Movement*, s. 91.

6. Hvordan kan vi være sikre på, at Kornelius’ erfaring var identisk med disciplenes erfaring på pinsedagen? ApG. 11, 15-17.

BEMÆRK: ‘Peter fortalte menigheden i Jerusalem, at Kornelius’ husstand havde fået Ånden på samme måde som “i den første tid” [ApG. 11, 15]... Tunger i ApG. 10 var et tegn for jøder om, at hedninger havde fået Helligånden i samme mål, som de havde, og at evangeliet var åbent for hedninger så vel som for jøder. Uden dette umiskendelige tegn ville de måske ikke have taget imod hedninger som værende ligestillede med dem.’ Nicholas Fisher, *Understanding Tongues*, s. 23.

‘Denne tungetale var på kendte sprog, som blev genkendt og forstået af iagttagerne. Hvordan kunne de jødiske kristne vide, at Kornelius og hans husstand priste Gud, medmindre de forstod sproget [ApG. 10, 46]? Også her bliver de samme ord brugt til at beskrive fænomenet som på pinsedagen [ApG. 10, 46; 2, 4]. Indholdet i tungerne var også det samme som på pinsedagen – at prise Gud [ApG. 10, 46] eller at tale om Guds store gerninger [ApG. 2, 11]. Dette fænomen forbavsede de jødiske kristne, fordi de endnu ikke havde lært, at Gud ønskede, hedningerne også skulle frelses [ApG. 10, 45-46; 11, 1-3. 18]. Peter fortalte menigheden i Jerusalem, at Helligånden faldt på dem “ligesom på os i den første tid” [ApG. 11, 15]. Dette er uden tvivl en henvisning til pinsedagens erfaring.’ Robert G. Gromacki, *The Modern Tongues Movement*, s. 92.

‘De talte i tunger og profeterede’

7. Hvilken situation stødte Paulus ind i, da han ankom til Efesus? ApG. 19, 1-3.

BEMÆRK: ‘Ved sin ankomst til Efesus fandt Paulus tolv brødre, der ligesom Apollos havde været Johannes Døbers disciple og ligesom han havde erhvervet sig nogen viden om Kristi gerning. De var ikke i besiddelse af de samme evner som Apollos, men med samme oprigtighed og tro søgte de at udbrede den kundskab, de selv havde modtaget. Disse brødre vidste intet om Helligåndens sendelse. Da Paulus spurgte dem, om de havde modtaget Helligånden, svarede de: “Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd.” Paulus spurgte: “Hvilken dåb blev I da døbt med?” og de sagde: “Med Johannes dåb.” *Mesterens Efterfølgere*, s. 151.

8. Hvad fremstillede Paulus for disse mænd, og hvilken erfaring ledsagede deres dåb? ApG. 19, 4-6.

BEMÆRK: ‘Så forkyndte apostlen dem de store sandheder, som er grundlaget for de kristnes håb. Han fortalte dem om Kristi liv på jorden og om hans frygtelige og skændige død. Han fortalte dem, hvordan livets fyrste havde sprængt gravens skranker og var opstået af graven med sejr over døden. Han gentog Frelserens befaling til sine disciple: “Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.” Matt. 28, 18-19. Han fortalte dem også om Kristi løfte om at sende Talsmanden, ved hvis kraft der skulle gøres store tegn og undere og han beskrev, hvor strålende dette løfte var gået i opfyldelse på pinsedagen. Med den dybeste interesse og glad undren lyttede disse brødre til Paulus ord. Ved troen fattede de den vidunderlige sandhed i Kristi forsoningsoffer og tog imod ham som deres Frelser. Derefter blev de døbt i Jesu navn; “og da Paulus lagde hænderne på dem,” modtog de også Helligåndens dåb, hvorved de blev i stand til at tale andre folks sprog og at profetere. På denne måde blev de udrustet til at arbejde som missionærer i Efesus og det nærliggende land og også til at gå ud og forkynde evangeliet i Lilleasien.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 151-152.

Dette udgør det tredje og sidste tilfælde af tungetale, der er nedskrevet i Apostlenes Gerninger.

‘Vil de da ikke sige, at I er fra forstanden?’

9. Hvilken krise var opstået i menigheden i Korint? 1 Kor. 14, 23.

Lektie 5: 23. – 29. juli

BEMÆRK: Det er vigtigt at forstå, at Paulus omtaler et misbrug af tungetalens gave i menigheden i Korint. Det er uklogt at bruge denne tekst som standardberetningen i Bibelen om tungetalens gave.

‘Paulus’ lange tekst om tungetale [1 Kor. 14] var nødvendig, fordi korinterne havde udtalt ting, som ingen andre kunne forstå [1 Kor. 14, 6-13]. Den kendsgerning, at de alle talte i tunger, og dog kunne alle ikke have den ægte gave, synes at vise, at mange af korinterne lod som om de havde den – bevidst eller ubevidst, eller kom med de samme slags ytringer, der blev anvendt i de gamle hedenske religioner.’
Nicholas Fisher, *Understanding Tongues*, s. 37.

10. Hvilket råd gav Paulus dem, som bliver ved med at ønske at tale i menigheden på et sprog, som er ukendt for forsamlingen? 1 Kor. 14, 27-28.

BEMÆRK: Paulus ønskede ikke at lægge en dæmper på disse umodne troendes iver. Men han opstillede strenge retningslinier.

- Ligesom alle åndelige gaver skulle tunger bruges i kærlighed og ikke i selvskhed.
- Profetier skulle foretrækkes frem for (ikke oversatte) tunger, fordi de gavner menigheden.
- Det var bedre at ønske større gaver end tunger, fordi disse gaver ville opbygge menigheden.
- **Uden oversættelse** er al tungetale til ingen nytte.
- Tungetalens gave er ikke til fri benyttelse i menigheden.
- Hvis man overhovedet bruger tunger i menigheden, må de kun bruges på en måde, der vil styrke menigheden.
- Til et møde i menigheden må to eller højst tre tungetalende personer få lov til at tale.
- Ingen som helst tungetale skulle finde sted i menigheden, medmindre det blev oversat. Hvis ingen oversætter var til stede, skulle de med tungetalens gave tie stille. (De kunne tale til sig selv eller til Gud, men ikke til forsamlingen.)
- Det overordnede princip er, at menighedens gudstjenester skal foregå i ro og orden, eftersom Gud ikke findes i tumult og uorden.

‘Stræb efter de nådegaver, der er de største’

11. Hvor placerede Paulus tungetalens gave, da han opremsede Åndens gaver? 1 Kor. 12, 8-10. 28-30. Sammenlign med Ef. 4, 11.

Lektie 5: 23. – 29. juli

BEMÆRK: 'I kapitel 12 finder vi, at Paulus opremsede et antal gaver tre gange. Hver gang blev tungetalens gave og dens oversættelse placeret til sidst.' Nicholas Fisher, *Understanding Tongues*, s. 37.

12. Hvilken åndelig gave anbefalede Paulus de troende i Korint? 1 Kor. 14, 1-5. Sammenlign med 1 Kor. 12, 31a.

BEMÆRK: 'De gaver, der er til størst opbyggelse for ens medtroende, må anses at være de største gaver. I Korint var der behov for at profetere og undervise for at opbygge de sanselige, uvidende troende. Tunger i sig selv blev anset som en mindre gave end at profetere. Den havde kun værdi, når den blev ledsaget af en oversættelse... Selve den kendsgerning, at korinterne søgte efter tungetalens gave, åbenbarer, at deres ønsker var fremkaldt af deres sanselige natur og ikke af Guds Ånd. Ligeledes viser den nuværende fremhævelse af "tungetalens" gave på bekostning af "de største gaver", at det ikke er Helligånden, der har fremkaldt dette ønske. Helligånden ville ikke fremhæve noget, som Paulus havde lagt mindre vægt på. Ville han give den moderne "tungetale" bevægelse den mindste gave i overflod på bekostning af de største gaver?' Robert G. Gromcki, *The Modern Tongues Movement*, s. 119. (NB: Gromacki erkender, at det moderne fænomen med tungetale **ikke** er den samme åndelige gave i Apostlenes Gerninger.)

Lektie 6: 30. juli – 5. august

‘Disse tre er ét’

UDENADSVERS: ‘Thi der er tre, som vidner i himmelen: Faderen, Ordet og Helligånden: og disse tre er ét.’ 1 Joh. 5, 7 (fra King James oversættelsen).

STUDIEHJÆLP: *Evangelism*, s. 613-617.

LEKTIENS SKRIFTSTED: 1 Joh. 5, 1-12.

LEKTIENS MÅL: At undersøge hvad Bibelen åbenbarer om Guds natur.

Indledning

‘Faderen er hele guddomsfylden legemlig og er usynlig for dødeliges øjne. Sønnen er hele guddomsfylden åbenbaret. Guds ord erklærer ham for at være “hans væsens udtrykte billede.” “Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Her vises Faderens personlighed. Talsmanden, som Kristus lovede at sende efter sin himmelfart, er Ånden i hele guddomsfylden, som åbenbarer den guddommelige nådes kraft for alle, der tager imod og tror på Kristus som en personlig Frelser.’ *Evangelism*, s. 614-615.

‘Der er én Gud’

1. Hvordan lærer Bibelen, at der kun er én Gud? 5 Mos. 6, 5.

BEMÆRK: ‘Den jødiske tros fundamentale trospunkt er, at Gud er én. “Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én” (5 Mos. 6, 4), er det råb, der i århundreder er blevet gentaget to gange om dagen i den jødiske liturgi. Det blev citeret af Jesus i hans opsummering af loven (Mark. 12, 29-30) og genlød i Paulus’ og andre skribenters ord i den første menighed. Monoteisme (troen på, at der kun er én Gud) havde længe været etableret i jødedommen, inden Jesus kom til verden.’ Arthur W. Wainwright, *The Trinity in the New Testament*, s. 15.

2. Hvordan bekræftede Jesus denne lære? Mark. 12, 29. 32.

BEMÆRK: ‘Jøderne troede på, at der var én Gud, og denne tro blev accepteret af de første kristne. Jesus selv citerede lovens ord, at “Herren vor Gud, Herren er én.” De kristne i nytestamentlige tider gentog denne bekræftelse og satte aldrig spørgsmålstegn ved den.’ Arthur W. Wainwright, *The Trinity in the New Testament*, s. 53.

‘Ordet var Gud’

3. Hvordan bekræftede Johannes, at Kristus er Gud? Joh. 1, 1. Læs Joh. 1, 14 for at bekræfte identiteten af Ordet.

BEMÆRK: ‘Selv om Guds ord taler om Kristi menneskelige natur, da han vandrede på denne jord, taler det også klart og afgjort om hans forudtilværelse. Ordet eksisterede som et guddommeligt væsen, som Guds evige Søn i enhed og forening med sin Fader. Han var fra evighed den pagtens mellemmand, som alle jordens folkeslag, enten de er jøder eller hedninger, skulle velsignes ved, hvis de tog imod ham. “Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.” Før mennesker og engle blev skabt, var Ordet hos Gud, og var Gud.’ *Kristus Alene*, s. 68.

4. Hvordan bekræftede Kristus selv denne sandhed? Joh. 8, 58. Bemærk jødernes reaktion i vers 59.

BEMÆRK: ‘JEG ER betyder en evig nærværelse; fortiden, nutiden og fremtiden er ens for Gud. Han ser fortidens fjerneste begivenheder og skuer langt ud i fremtiden med et syn så klart, som vi ser de ting, der sker dagligt. Vi ved ikke, hvad der ligger foran os, og hvis vi gjorde det, ville det ikke være til gavn for vort evige vel. Gud giver os anledning til at udøve tro på og vise tillid til den store JEG ER. Vor frelser siger: “Abraham, jeres fader, frydede sig over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig.” (Joh 8,56.) Femten hundrede år før Kristus afførte sig sin kongelige klædning og krone og forlod sin hædersplads i de himmelske sale, påtog sig menneskeskikkelse og vandrede som menneske blandt menneskenes børn, så Abraham hans dag og glædede sig. “Da sagde jøderne til ham: ‘Du er ikke halvtreds år endnu, og du har set Abraham!’ Jesus sagde til dem: ‘Sandelig, sandelig siger jeg eder: før Abraham blev til, er jeg.’” (Vers 57-58.) Kristus brugte Guds store navn, som blev givet til Moses, for at udtrykke tanken om den evige nærværelse. (Se 2 Mos. 3, 14) Esajas så også Kristus, og hans profetiske ord er meget betegnende. Han siger: “Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.” Es. 9, 6. Idet Herren taler gennem ham, siger han: “Thi jeg er din Gud, jeg, Herren, Israels Hellige din frelser... Frygt ikke, thi jeg er med dig! ... Jeg, jeg alene er Herren, uden mig er der ingen frelser... I er mine vidner, lyder det fra Herren. Jeg er fra evighed Gud, den eneste også i fremtiden... Jeg, Herren, jeg er eders Hellige, Israels skaber eders konge.” Es. 43, 3-15. Da Jesus kom til vor verden, udtalte han om sig selv: “Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.” Joh. 14, 6. Vi må tro på Herren og tjene ham som den store “JEG ER”, og vi må stole fuldt og helt på ham.’ *At Jeg Må Kende Ham*, 6. januar.

Lektie 6: 30. juli – 5. august
‘Gud højlovet i evighed’

5. Hvordan udtrykte Paulus sin tro på, at Kristus er Gud? Rom. 9, 5; Heb. 1, 8.

BEMÆRK: ‘Jesu Kristi ydmygelse som menneske er ufattelig for menneskesindet, men de som tror Guds ord, behøver ikke at være i tvivl om hans guddom og at han eksisterede før denne verden blev skabt. Apostlen Paulus taler om vor mellemmand, Guds enbårne Søn, som i sin herligheds tilstand var i Guds skikkelse og ledede de himmelske hærskare, og at han blev menneske og tog på sig en tjeners skikkelse. Esajas forudså: “Et barn er født os, en søn er givet os, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste. Stort bliver herredømmet, endeløs freden over Davids trone og over hans rige, at det må grundes og fæstnes ved ret og retfærd fra nu af og til evig tid.” (Es. 9, 6-7).’ *På fast grunn*, bog 1, s. 239.

6. Hvordan anerkendte Tomas offentligt Jesus som sin Herre og sin Gud? Joh. 20, 28.

BEMÆRK: ‘Jesus overvældede ikke Tomas med bebrejdelser, og heller ikke indlod han sig i ordstrid med ham. Han åbenbarede sig for den tvivlende. Tomas havde været i højeste grad ufornuftig ved at diktere betingelserne for sin tro, men Jesus nedbrød alle skrankerne ved sin ædelmodige kærlighed og hensyntagen. Vantro overvindes sjældent ved meningsudvekslinger. Den er mest anlagt for selvforsvar, og den finder stadig nye støttepunkter og undskyldninger. Men lad Jesus i al sin kærlighed og barmhjertighed blive åbenbaret som den korsfæstede Frelser, og så vil der fra mange hidtil uvillige læber høres den samme bekendelse som Tomas: “Min Herre og min Gud!”’ *Den Store Mester*, s. 551.

‘En anden Talsmand’

7. Hvordan introducerede Jesus Helligånden for sine disciple? Joh. 14, 16.

BEMÆRK: ‘Før dette havde Ånden været i verden. Lige fra frelsesværkets begyndelse havde den virket i menneskers hjerter. Men så længe Kristus var på jorden, havde disciplene ikke ønsket sig nogen anden hjælper. Først da de måtte undvære hans nærværelse, ville de komme til at føle, at de trængte til Ånden, og så ville den komme. Helligånden er Kristi stedfortræder, men uden personlig menneskeskikkelse og uafhængig af denne. Fordi Kristus var bebyrdet med menneskelig skikkelse, kunne han ikke personligt være alle vegne. Derfor var det

Lektie 6: 30. juli – 5. august

til deres eget bedste, at han vendte tilbage til Faderen og sendte Ånden til at være sin efterfølger på jorden. På denne måde kunne ingen have nogen fordel på grund af sit opholdssted eller sin personlige kontakt med Kristus. Ved Ånden ville Frelseren blive tilgængelig for alle. I denne forstand ville han være dem nærmere, end hvis han ikke var steget op til det høje.’ *Den Store Mester*, s. 458.

8. Hvilke indikationer af, at Helligånden er en person snarere end en kraft, er vi blevet givet? Rom. 8, 27; 1 Kor. 2, 13; 12, 8; 1 Tim. 4, 1; Ef. 4, 30.

BEMÆRK: Helligånden har et sind, han underviser, han giver gaver, han taler, han kan bedrøves.

‘Helligånden er en person, thi han vidner med vor ånd, at vi er Guds børn. Når dette vidnesbyrd lyder, virker det i sig selv bekræftende. I sådanne tider tror vi og er sikre på, at vi er Guds børn.’ *Guds Sønner & Døtre*, 22. januar.

‘Helligånden har en personlighed, ellers kunne han ikke vidne til vor ånd og med vor ånd, at vi er Guds børn. Han må også være en guddommelig person, ellers kunne han ikke ransage de hemmeligheder, der er skjult i Guds sind. “Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd.”’ *Evangelism*, s. 617.

‘Faderens, Sønnens og Helligåndens navn’

9. Hvordan knyttede Jesus Faderen, Sønnen og Helligånden i ét navn? Matt. 28, 19.

BEMÆRK: ‘Idet kristne underkaster sig dåbens højtidelige ceremoni, registrer han det løfte, de aflægger, om at være ham tro. Dette løfte er deres troskabs løfte. De døbes i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Således er de forenet med himmelens tre store magter.’ *Evangelism*, s. 307.

10. Hvordan knyttede Paulus Faderen, Sønnen og Helligånden i sin velsignelse? 2 Kor. 13, 14.

BEMÆRK: ‘Talsmanden, som Kristus lovede at sende efter sin himmelfart, er Ånden i hele guddomsfylden, som åbenbarer den guddommelige nådes kraft for alle, som tager imod og tror på Kristus som en personlig Frelser. Der er tre levende personer i den himmelske trio; i disse tre store magters navn, Faderen, Sønnen og Helligånden, døbes de, der ved levende tro tager imod Kristus, og disse magter vil

Lektie 6: 30. juli – 5. august

samarbejde med himmelens lydige undersåtter i deres bestræbelser på at leve et nyt liv i Kristus.’ *Evangelism*, s. 615.

‘Tre, der vidner’

11. Hvordan knyttede Johannes himmelens tre store magter? 1 Joh. 5, 7.

BEMÆRK: Det er nogle gange blevet hævdet, at dette vers på falsk vis er blevet indføjet i Johannes’ brev. Beretningen fortælles ofte, om hvordan Erasmus, da han samlede sit græske Ny Testamente, ikke var villig til at tage dette vers med, som mangler i græske manuskripter, medmindre man kunne finde et græsk manuskript, der indeholdt verset. Et sådant manuskript blev straks fremskaffet, og Erasmus indvilligede i at tage dette vers med. Beretningen fortæller videre, at manuskriptet viste sig at være en forfalskning. Hvad er kendsgerningerne i denne sag? Siden den tid er andre græske manuskripter blevet fundet, som indeholder dette vers. Verset forekommer i den gamle latinske bibel, den bibel, som var bredt accepteret af kirken i vesten, indtil den blev erstattet af Jeromes fordærvede version, Vulgata. Den gamle latinske bibel, Itala, stammer fra omkring 157 ef.Kr. Verset forekommer i valdesernes bibel, som er baseret på den gamle latinske bibel. Græske lærde er enige om, at hvis dette vers udelades, så giver det resterende græsk ingen grammatisk mening. Verset er citeret i den form, vi har den, af en skribent fra det 3. århundrede, og flere citater findes fra skribenter fra det efterfølgende århundrede. To mulige årsager er blevet fremsat til, hvorfor verset mangler i mange græske manuskripter. En almindelig afskrivningsfejl er at hoppe en linie over, når to på hinanden følgende linier indeholder identiske udtryk. Da fejlen først blev lavet, ville alle kopier indeholde den samme fejl. Det er blevet foreslået, at man under den tidsperiode med den sabelliske vranglære (den lære, at Faderen, Sønnen og Helligånden er identiske) i den ortodokse kirke forkastede manuskripter, der indeholdt ordene ‘disse tre er ét.’ I den latinsk-talende romersk katolske kirke eksisterede sådanne problemer ikke, og den korrekte ordlyd blev således under forsynets ledelse bevaret. Dets betydning er selvfølgelig ikke i strid med læren i resten af Skriften.

12. Hvordan forklarer Peter den rolle, de tre spiller i vor frelse? 1 Pet. 1, 2.

BEMÆRK: ‘Guddommen blev bevæget af medlidenhed med menneskeslægten, og Faderen, Sønnen og Helligånden gav sig selv til at udvirke frelsesplanen. For fuldt ud at føre denne plan ud i livet blev det besluttet, at Kristus, Guds enbårne Søn, skulle give sig selv hen som et offer for synd. Hvad kan måle dybden af denne kærlighed? Gud ville gøre det umuligt for mennesket at sige, at Gud kunne have gjort mere. Med Kristus gav han hele himmelens resurser, så intet skulle mangle i

Lektie 6: 30. juli – 5. august

planen med at løfte mennesket op. Her er kærlighed, hvis betragtning burde fylde sjælen med usigelig taknemmelighed! Åh, hvilken kærlighed, hvilken uforlignelig kærlighed! Betragtningen af denne kærlighed vil rense sjælen fra al selviskhed. Den vil lede disciplen til at fornægte sig selv, tage korset op og følge Genløseren.’ *Counsels on Health*, s. 222.

Lektie 7: 6. – 12. august

Handler frelse kun om retfærdiggørelse?

UDENADSVERS: ‘Thi når vi, medens vi endnu var fjender, blev forliget med Gud ved hans Søns død, så skal vi da langt snarere, efter at vi nu er blevet forligt, frelses ved hans liv.’ Rom. 5, 10.

STUDIEHJÆLP: *Ye Shall Receive Power*, s. 96.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Rom. 8, 1-13.

LEKTIENS MÅL: At undersøge hvad frelse er, og om retfærdiggørelse (dvs. tilgivelse) alene er tilstrækkelig.

Indledning

“Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus” (Rom. 5, 1). Retfærdiggørelse betyder tilgivelse. Det betyder, at hjertet, der er rensset for døde gerninger, er beredt til at modtage helliggørelsens velsignelse. Gud har fortalt os, hvad vi må gøre for at modtage denne velsignelse. “Arbejd på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.” (Fil. 2, 12-13.)’ *Ye Shall Receive Power*, s. 96.

‘Retfærdiggjort ved tro’

1. Hvad menes der med ordet ‘retfærdiggørelse’? Rom. 3, 23-25.

BEMÆRK: ‘Kristi nåde er frit at retfærdiggøre synderen uden fortjeneste eller fordring fra synderens side. Retfærdiggørelse er en fuldstændig tilgivelse af synd. Synderen tilgives i det øjeblik, han tager imod Kristus ved tro. Kristi retfærdighed tilregnes ham, og han skal ikke længere tvivle på Guds tilgivende nåde.’ *The Faith I Live By*, s. 107.

‘Retfærdiggørelse er det modsatte af fordømmelse. Guds grænseløse barmhjertighed udøves mod dem, som overhovedet ikke fortjener den. Han tilgiver overtrædelser og synder for Jesu skyld, som er blevet soning for vore synder. Ved tro på Kristus finder den skyldige overtræder yndest hos Gud og det stærke håb om evigt liv.’ *Faith & Works*, s. 104.

2. Hvordan kan vi få retfærdiggørelse? 1 Joh. 1, 9.

BEMÆRK: ‘Kom til Jesus i tro. Bed, så skal du få. Tilgivelse for synder er lovet ham, der angrer, retfærdiggørelse ham, der tror, og livets sejrskrans ham, der er tro til døden.’ *SDA Bible Commentary*, bind 7, s. 916.

‘Gennem Kristi retfærdighed skal vi stå tilgivet foran Gud og det, som om vi aldrig havde syndet.’ *Our High Calling*, s. 48.

‘Han skal frelse sit folk fra dets synder’

3. Hvilken slags frelse kom Kristus for at give sit folk? Matt. 1, 21.

BEMÆRK: Navnet ‘Jesus’ betyder ‘Herren frelser.’ Således bliver vi mindet om, at ingen anden end han kan frelse folk fra deres synder.

‘Jesus døde for at frelse sit folk fra dets synder, og genløsning i Kristus betyder at holde op med at overtræde Guds lov og at være fri for hver synd; intet hjerte, som er bevæget af fjendskab mod Guds lov, er i harmoni med Kristus, som led på Golgata for at stadfæste og ophøje loven foran universet... Vi kan ikke frelses uden lydighed. Loven er standarden, ved hvilken karakteren måles. Men det er umuligt for os at holde Guds bud uden Kristi fornyende nåde. Det er kun Jesus, der kan rense os fra al synd. Han frelser os ikke ved loven, og han vil heller ikke frelse os i ulydighed mod loven.’ *Faith & Works*, s. 95.

4. Er der nogen anden måde for mennesket at blive frelst på? ApG. 4, 12. Sammenlign med Joh. 14, 6.

BEMÆRK: ‘Hvordan har mennesker fået forsoning med Gud? Ved Jesu Kristi gerning og kraft, han, som fjernede alt, hvad der kunne stille sig imellem mennesket og Guds tilgivende kærlighed. Loven, som mennesket havde overtrådt, er ikke blevet ændret for at imødekomme synderen i hans fortabte tilstand, men er åbenbaret som en genpart af Guds egenskaber, som fortolkeren af hans hellige vilje, og den er blevet ophøjet og helliggjort gennem Jesu Kristi liv og egenskaber. Dog er der sørget for en vej til frelse, thi Guds lydefri Lam er åbenbaret som den, der borttager verdens synd. Jesus indtager synderens plads og tager overtræderens skyld på sig. Når Gud Herren ser på synderens stedfortræder og talsmand, kan han både være retfærdig og alligevel retfærdiggøre den, som tror på Jesus. Der tilsiges syndsforladelse til den, der modtager Kristus som sin retfærdighed og sit eneste håb; thi ved Kristus forligte Gud sig med verden. Kristi retfærdighed, sandhed og hellighed, der stemmer overens med Guds lov, danner en vej, ad hvilken der kan tildeles den angrende synder barmhjertighed. De, som ikke tror på Kristus, er ikke blevet forsonede med Gud; men de, som tror på ham, er skjult med Kristus i Gud. ‘Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore

Lektie 7: 6. – 12. august

synder og renser os fra al uretfærdighed.” Han blev den, som bar synden og døden på korset for at skaffe frelse til enhver synder, der omvender sig og vender tilbage til sin troskab mod Gud. Kun ved Kristus kan vi opnå adgang til Faderen.’ *Guds Sønner & Døtre*, 20. august.

Én gang frelst, altid frelst?

5. Lærer Bibelen, at et menneske, der er ‘frelst’, aldrig kan gå fortabt? 1 Kor. 9, 27.

BEMÆRK: ‘Der er ikke noget sådant i Guds ord som betingelsesløs udvælgelse, én gang i nåden, altid i nåden. I 2 Peter 2 er emnet gjort tydeligt og klart. Efter beretningen om nogle, der fulgte en ond kurs, gives forklaringen: “De har forladt den lige vej og er faret vild ved at følge den samme vej som Bileam, Beors søn, der gerne ville vinde løn ved sin uret.” 2 Pet. 2, 15. Her er en gruppe, som apostelen advarer imod: “Thi det havde været bedre for dem ikke at have lært retfærdighedens vej at kende frem for efter at have erkendt den da at vende sig bort fra det hellige bud, som blev dem overgivet.” 2 Pet. 2, 21. Der er sandhed, der skal tages imod, dersom sjæle skal frelses. At holde Guds bud er evigt liv for modtageren. Men Skrifterne gør det klart, at de, der engang kendte livets vej og glædede sig i sandheden, er i fare for at falde væk ved frafald og gå fortabt. Der er derfor behov for en afgjort, daglig omvendelse til Gud. Alle, som søger at opretholde udvælgelseslæren, én gang i nåden, altid i nåden, gør dette imod et tydeligt “Så siger Herren.”’ *SDA Bible Commentary*, bind 6, s. 1114-1115.

6. Lærer Bibelen, at enkelte syndige handlinger ikke påvirker et menneskes frelse? Heb. 10, 26-27.

BEMÆRK: ‘Det var Kristus, Gud gav os, ikke for at vi skulle frelses i vore synder, men for at vi skulle frelses fra vore synder og vende tilbage til troskab mod Gud og blive lydige børn. Idet vi overgiver vort sind, vor sjæl, vort legeme og vort alt til Guds Ånds kontrol, da er det, at sandhedens Ånd er med os, og vi kan forstå denne store frelsesplan.’ *1888 Materials*, s. 74.

‘I Hebræerbrevet udpeges der det sande formål, som burde kendetegne den kristnes vædekamp for at vinde evigt liv: “Så lad da også os lægge alt det bort, som tynger og synden, som så let hilder os og lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender.” Heb. 12, 1-2. Misundelse, ondskab, onde tanker, slet tale, gerrighed, dette er, hvad der tynger og hvad den kristne må skille sig af med, hvis han lykkeligt skal fuldende løbet om evigt liv. Enhver vane eller skik, der fører til synd og bringer skam over Kristus, må opgives, koste, hvad det vil! Himmelenes salighed kan ikke

Lektie 7: 6. – 12. august

opnås af noget menneske, der trodser de evige begreber om retfærdighed. Én synd, man stadig dyrker, er nok til at nedbryde karakteren og vildlede andre.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 165.

‘Nej, langtfra!’

7. Hvordan udtrykte Paulus sin tro på, at den kristne ikke må fortsætte med at synde? Rom. 6, 1-2.

BEMÆRK: ‘Hvor som helst der har været en afvigelse fra Gud, må man vende tilbage til ham og gøre de første gerninger. Jesus siger: “Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!” For at kunne omvende sig er det nødvendigt at undersøge livet og karakteren ud fra retfærdighedens store standard, så de særlige synder, som har vanæret Gud og stødt ham, kan blive opdaget. Det, som har udelukket den første kærlighed, må opgives, hvad enten det har været stolthed, sanselighed eller forvandlingen af Guds nåde til løssagtighed. De, som bekender sig til at være kristne, dvs. kristuslig, og som dog lever et liv i synd, bringer vanære over Guds sandhed. Mange i denne gruppe træder på Guds lov og lærer andre, at dens forskrifter ikke gælder, og dog formaster de sig til at tage Jesu navn på deres læber og tale om at blive frelst ved hans nåde. En sådan lære svækker menighedens moral, og sand gudfrygtighed bandlyses, mens en elendig, hjerteløs, ydre form for gudsfrygt bliver tilbage.’ *Review & Herald*, 28. august 1894.

8. Lærer Bibelen, at det er muligt for et menneske ved evangeliets kraft at blive frelst fra dets synder? Heb. 12, 1-2; Rom. 8, 3-4.

BEMÆRK: En ‘ny teologi’ er opstået i de senere år, som har påvirket næsten alle kirker. Denne ‘ny teologi’ lærer, at frelse fra vore synder ikke er muligt, så længe vi lever i ‘syndigt kød.’ Så en alternativ form for frelse tilbydes. Det følgende citat er en typisk udtalelse af ‘ny teologi.’

‘Vi kan ikke leve et fuldstændigt syndfrit liv, før vi har helligt kød. Det vil ske, når Kristus kommer og forvandler vort syndigt køds legeme til lighed med hans rene, forherligede legeme (se Fil. 3, 21). Det er ikke før, det dødelige ifører sig udødelighed, at det forkrænkelige ifører sig uforkrænkelighed (se 1 Kor. 15, 52-53). Så vi må stille os tilfredse med at leve med Guds barmhjertighed som vor eneste forvisning om frelse.’ Martin Weber, *Who’s Got The Truth*, s. 112.

Det er værd at bemærke, at synd først opstod både i himmelen og på jorden hos syndfrie væsener. ‘Helligt kød’ er ingen garanti for, at et menneske ikke vil synde. Læg også mærke til, at Webers ‘ny teologi’ tilbyder tilgivelse, men ingen frelse fra vores synder i dette liv; frelse er kun for det kommende liv, når vi har ‘helligt kød.’ Det følgende citat står i kontrast til ‘ny teologi.’

Lektie 7: 6. – 12. august

'Frelseren påtog sig menneskeslægtens skrøbeligheder og levede et syndfrit liv, for at mennesker ikke skulle være frygtede, at de ikke kunne vinde sejr på grund af menneskenaturens svagheder. "Verdens første kommer," sagde Jesus, "og i mig er der intet, som hører ham til." Joh. 14, 30. Der var intet i ham, hvor Satans spidsfindigheder fandt genklang. Han gav ikke sit samtykke til synden. End ikke med en tanke gav han efter for fristelsen. Sådant kan det også blive for os. Hos Kristus var det menneskelige forenet med det guddommelige; han var rustet til striden ved Helligåndens iboen, og han kom for at give os del i denne guddommelige natur. Så længe vi i troen er forenede med ham, har synden ikke mere herredømme over os. Vi behøver ikke at holde fast på en eneste syndig tilbøjelighed. Når vi får del i guddommelig natur, bliver nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde afskåret for karakteren og vi bliver forvandlet til en levende kraft til det gode. Idet vi til stadighed lærer af den guddommelige lærer og hver dag får del i hans natur, samarbejder vi med Gud i at overvinde Satans fristelser. Kristus har vist os, hvordan dette kan lade sig gøre. Ved hvilke midler sejrede han i striden mod Satan? Ved Guds ord. Kun ved ordet kunne han modstå fristelsen. Han sagde: "Der står skrevet!" Og også os har han givet sine "dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur." 2 Pet. 1, 4. Enhver forjættelse i Guds ord tilhører os. "Af hvert ord, som udgår af Guds mund," skal vi leve. Når du bliver angrebet af fristelser, så se ikke hen til forholdene eller din egen skrøbelighed, men til ordets magt. Al dets kraft tilhører dig.' *The Faith I Live By*, s. 23.

Nye definitioner på synd

9. Hvordan definerer Bibelen synd? 1 Joh. 3, 4. Sammenlign med 1 Mos. 2, 16-17; 3, 1-6.

BEMÆRK: "Synd er lovbrud." Dette er den eneste definition på synd. Uden loven kan der ikke være noget lovbrud. "Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd." *SDA Bible Commentary*, bind 7, s. 951.

10. Hvad er nogle af de andre definitioner på synd, der er blevet fremsat?

BEMÆRK: De følgende definitioner er taget fra Jack Sequeira, *Beyond Belief*, s. 11-17.

- Selvoptagethed, egenkærlighed, er det princip, der ligger til grund for al synd.
- Synd er oprør mod Gud.
- Synd (brøde) henviser ikke primært til en syndig handling, men til en syndig tilstand.

Lektie 7: 6. – 12. august

- Synd er at skyde ved siden af målet, ikke at svare til Guds ideal. (Martin Weber fortolker dette til at betyde, at selv vore bønner og vor lovprisning af Gud er synder, fordi de ikke når op til Guds ideal! Han tror, at vi er nødt til at ‘fornægte vor retfærdighed,’ fordi vi behøver tilgivelse for vore gode gerninger. Så selv lydighed mod Gud er en synd! Han citerer Martin Luther til støtte for dette synspunkt.)

Martin Weber foreslår en anden definition:

- Synd er forsømmelsen af nogen uopfyldt pligt. Hans eksempel er, at hvis der er nogen fattig eller nødlidende person i dit nabolag, og du ikke hjælper hende, så synder du. Han inkluderer det, han kalder ‘at spille tid’ som et eksempel på denne slags synd.

Han konkluderer, at et menneske kan være en synder uden nogen sinde at have givet efter for fristelse!

Morris Venden lærer, at synd er et brudt forhold. Andre fortalere for ‘ny teologi’ bruger Rom. 14, 23 til at fremsætte den definition, at synd er en hvilken som helst handling, der ikke udspringer ‘af tro.’ (Det er svært at vide, hvordan man skal føre denne ide ud i alle aspekter i det praktiske liv.) Bundlinien er, at ‘ny teologi’ lærer, at vi ikke skal søge at adlyde Gud ved at stole på Jesu Kristi kraft (evangeliet, Rom. 1, 16), men blot bruge lydighed som en måde at udtrykke vor taknemmelighed for den frelse, Jesus gav alle ved at dø på Golgata. Som en fremtrædende lærer af ‘ny teologi’ sagde: retfærdiggørelse (dvs. tilgivelse) er Guds fuldkomne værk for mennesket; helliggørelse er menneskets ufuldkomne værk for Gud.

‘Kan frelse helt og fuldt’

11. Med hvilke opmuntrende ord henvender Bibelen sig til dem, der har lært, at frelse fra deres synder er en umulighed i dette liv? Heb. 7, 25.

BEMÆRK: ‘Kristus har lovet, at han vil være vor stedfortræder og gå i borgen for os, og han svigter ingen. Han, som ikke kunne tåle at se menneskene gå deres evige undergang i møde uden at udtømme sin sjæl til døden for deres skyld, vil have medynk og medlidenhed med enhver sjæl, der bliver klar over, at han ikke kan frelse sig selv. Han vil ikke betragte nogen skælvende og ydmygt bedende sjæl uden at løfte ham op. Han, som ved sin egen forsoning skaffede mennesket en uendelig rigdom af åndelig kraft, vil ikke undlade at benytte denne kraft til vort bedste. Vi kan bringe vore synder og sorger til ham for han elsker os. Hans kærlige blik og venlige ord opmuntrer os til at stole på ham. Han vil forme og danne vor karakter i overensstemmelse med sin vilje. I hele Satans hær findes der ingen magt, der kan besejre en eneste sjæl, som i barnlig tillid overlader sig til Kristus. “Han giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke.” Es. 40, 29.’ *Lys over hverdagen*, del 1, s. 149-150.

12. Hvordan forklarede Johannes grundlaget for den kristne forvisning? 1 Joh. 3, 21.

BEMÆRK: ‘Der er mennesker, der hævder at åbne Skrifterne for andre, og som hævder at være evangeliets tjenere, som dog stiller anstødssten i vejen for dem, som søger efter trygge stier. Men lad den oprigtige sandhedssøger se hen til sandhedens Ophavsmand og ikke til den, der påstår at være lærer, som ikke kender lysets vej. Gå til kundskabens Kilde og bliv kendt med, hvad Skrifterne siger, og tag ikke imod dødelige menneskers hentydninger og påstande. Menneskers vildfarelser har ingen kraft i sig til at helliggøre sjælen; og Guds ord skal ikke blandes med verdens skikke og traditioner. “Til loven og til vidnesbyrdet; hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem.” “Derpå skal vi kende, at vi er af sandheden; og da kan vi for hans åsyn stille vore hjerter tilfreds, hvad end vort hjerte måtte fordømme os for; thi Gud er større end vort hjerte og kender alt. I elskede, hvis vort hjerte ikke fordømmer os, har vi frimodighed over for Gud, og hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, der er ham velbehageligt. Og dette er hans bud, at vi skal tro på hans Søns Jesu Kristi navn og elske hverandre, som han har befalet os. Og den, der holder hans bud, bliver i Gud, og Gud i ham; og deraf kender vi, at han bliver i os: af den Ånd, han har givet os.”’ *Signs of the Times*, 15. oktober 1894.

Lektie 8: 13. – 19. august

Rent og urent kød

UDENADSVERS: ‘Se, jeg vil lade byens sår heles og læges, og jeg helbreder dem og oplader for dem en rigdom af fred og sandhed.’ Jer. 33, 6.

STUDIEHJÆLP: *Counsels on Diet and Foods*, s. 81-85.

LEKTIENS SKRIFTSTED: 5 Mos. 7, 6-15.

LEKTIENS MÅL: At undersøge, hvad Bibelen lærer om kost og helse.

Indledning

‘Når vi forstår Guds betingelser, skal vi se at hans krav er mådeholdenhed i alle ting. Enden på vores skabelse er at ophøje Gud med vores legeme og sjæl, som er hans. Hvordan kan vi gøre dette, hvis vi følger appetitten i nedbrydelse af den fysiske og moralske kraft? Gud ønsker, at vi holder vores legemer som et levende offer. Pligten om at holde vores legemer i den allerbedste tilstand er lagt på os, for at vi kan opfylde hans befaling. “Enten I altså spiser eller drikker, eller hvad I end gør, skal I gøre alt til Guds ære.” 1 Kor. 10, 31.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 1, s. 166.

‘Jeg giver eder’

- 1. Hvad var menneskets oprindelige kost, da det blev skabt? 1 Mos. 1, 29. Sammenlign med 1 Mos. 2, 16.**

BEMÆRK: ‘Kornsorter, frugter og nødder udgør den kost, som vor Skaber har udvalgt for os. Disse fødemidler, tilberedte på en så ligefrem og naturlig måde som muligt, er de sundeste og mest nærende. De giver en styrke, en udholdenhed og en tankeklarhed, som ikke fås ved en mere sammensat og stimulerende kost.’ *I Den Store Læges Fodspor*, s. 300.

- 2. Hvordan supplerede Gud menneskets kost, efter det havde syndet? 1 Mos. 3, 18b.**

BEMÆRK: ‘Da menneskene forlod Eden for at ernære sig ved at dyrke jorden under syndens forbandelse, fik de også tilladelse til at spise “markens urter.” 1 Mos. 3, 18... Valget af føde bør gøres med omhu. Vor kost må være afpasset efter årstid, klima og beskæftigelse. Nogle fødemidler, som kan bruges på en årstid eller i et klima, passer ikke i et andet. Således er der også forskellige fødemidler, som passer bedst for personer med forskelligt arbejde. Føde, som ikke passer for dem, der fører et stillesiddende liv eller udfører strengt åndeligt arbejde, kan ofte med

Lektie 8: 13. - 19. august

fordel benyttes af sådanne, som har hårdt legemligt arbejde. Gud har givet os en rigelig afveksling af sunde fødemidler, og heraf bør enhver vælge de ting, som erfaring og sund fornuft viser at være bedst for hans eget vedkommende.' *I Den Store Læges Fodspor*, s. 300.

'Tjene eder til føde'

3. Hvilken tilføjelse til menneskets kost tillod Gud efter syndfloden? 1 Mos. 9, 3.

BEMÆRK: 'I begyndelsen blev frugter erklæret af Gud for at være "gode til føde." Tilladelse til at spise kød var en konsekvens af syndefaldet. Mennesket fik ikke tilladelse til at spise kød før syndfloden. Hvorfor skulle vi så behøve at spise kød? Det er kun få af dem, der spiser kød, der ved, hvor fuldt det er af sygdom. Kød var aldrig den bedste føde, og nu er det forbandet med sygdom. Tanken om at slå dyr ihjel for at spise dem er i sig selv frastødende. Hvis menneskets naturlige fornuft ikke var blevet fordærvet ved eftergivenhed over for appetitten, ville mennesker ikke tænke på at spise dyrenes kød.' *Evangelism*, s. 663-664.

4. Hvilken begrænsning satte Gud på kødspisning? 1 Mos. 9, 4.

BEMÆRK: 'Jøderne havde fået påbud om, at når et dyr blev slagtet for at bruges til menneskeføde, måtte man passe godt på, at blodet ikke blev i det; ellers blev kødet ikke anset for at være sundt. Gud havde givet jødefolket disse påbud for deres helbreds skyld. Jøderne betragtede det som en synd at benytte blod som næringsmiddel. De hævdede, at i blodet var livet, og at blodsudgydelse var en følge af synden.' *Mesterens Efterfølgere*, s. 105.

'Thi Helligånden har besluttet'

5. Hvordan blev denne begrænsning senere understreget? 3 Mos. 7, 26-27; 17, 12-14.

BEMÆRK: 'Idet Jesus talte fra skystøtten, gav han særlige anvisninger til israelitterne: "En evig anordning skal det være for eder fra slægt til slægt, hvor I end bor: intet fedt og intet blod må I nyde!" (3 Mos. 3, 17). "Herren talede fremdeles til Moses og sagde: Tal til israelitterne og sig: I må ikke spise noget som helst fedt af okser, får eller geder" (3 Mos. 7, 22-23). "Thi enhver, der spiser fedtet af det kvæg, hvoraf der bringes Herren ildofre, den, der spiser noget deraf, skal udryddes af sit folk. Og I må heller ikke nyde noget som helst blod af fugle eller

Lektie 8: 13. - 19. august

kvæg, hvor I end opholder eder; enhver, der nyder noget som helst blod, skal udryddes af sin slægt' (3 Mos. 7, 25-27). Mange, der læser i Bibelen, og bekender sig til at tro på Bibelen, gør netop det, som Herren har sagt, de ikke må gøre, og så lider de resultatet af deres ulydighed. Gud udfører ikke et mirakel for at forhindre konsekvenserne af deres tåbelighed. Hvis de indfører noget i deres organisme, som ikke kan lave godt kød og blod, må de døje med resultatet af deres tilsidesættelse af Guds ord. Alle, som hævder at elske og tjene Herren Jesus, burde føle det som deres højtidelige pligt at granske Skrifterne for at se, hvordan de kan være gørere af hans ord. Kristus gav sit eget liv for en døende verden. "Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3, 16). Gud er god mod sine børn, og de begynder ikke at forstå hans barmhjertighed og nådige omsorg for dem.' *Manuscript Releases*, bind 7, s. 424.

6. Hvordan understregede Helligånden denne begrænsning over for den kristne menighed? ApG. 15, 20. 28-29; 21, 25.

BEMÆRK: 'Hedningerne var også vant til at spise kød af dyr, der var blevet kvalt, mens jøderne havde fået påbud om, at når et dyr blev slagtet for at bruges til menneskeføde, måtte man passe godt på, at blodet ikke blev i det; ellers blev kødet ikke anset for at være sundt. Gud havde givet jødefolket disse påbud for deres helbreds skyld. Jøderne betragtede det som en synd at benytte blod som næringsmiddel. De hævdede, at i blodet var livet, og at blodsudgydelse var en følge af synden. Hedningerne havde derimod den skik at opfange blodet, der flød fra det ofrede dyr og bruge det til tilberedelsen af deres mad.' *Mesterens Efterfølgere*, s. 105-106.

NB: Jøderne slagter dyr på en sådan måde, så blodet drænes ud af kroppen. Derimod sikrede hedningerne, at blodet blev tilbage i kroppen ved at bruge kvælning som deres slagtemetode. Moderne metoder til at slagte dyr sikrer ligeledes, at blodet for en stor del forbliver i kroppen.

7. Hvilken yderligere begrænsning satte Gud på kødspisning? 3 Mos. 3, 17.

BEMÆRK: 'Kødet serveres sydende med fedt, fordi det passer til den fordærvede smag. Både blodet og fedtet af dyr spises som en nydelse. Men Herren gav særlige anvisninger, at disse ting ikke måtte spises. Hvorfor? Fordi deres brug ville skabe en sygelig blodstrøm i menneskets organisme. Tilsidesættelsen af Herrens særlige anvisninger, har forårsaget en mængde vanskeligheder og sygdomme hos mennesker. Hvis de indfører noget i deres organisme, som ikke kan lave godt kød og blod, må de lide resultaterne af deres tilsidesættelse af Guds ord.' *Counsels on Diet and Foods*, s. 393.

Lektie 8: 13. - 19. august
‘Følgende må I ikke spise’

**8. Hvilken forskel gjorde Gud mellem dyrene, da han førte dem hen til Noa?
1 Mos. 7, 2.**

BEMÆRK: ‘Bestemmelsen angående rene og urene fødemidler var ikke blot en ceremoniel eller vilkårlig forskrift. Den var givet af sundhedsmæssige grunde. Den forbavsende livskraft, som i årtusinder har kendetegnet det jødiske folk, kan for en stor del føres tilbage til, at de har skelnet imellem rene og urene fødemidler. Afholdenhedens principper bør udstrækkes til at omfatte mere end alkoholiske drikke. Det er ofte lige så skadeligt for sundheden at bruge stimulerende og ufordøjelig mad, og en sådan kost lægger i mange tilfælde grunden til drifældighed. Sand afholdenhed lærer os at afstå fuldstændig fra alt, hvad der er skadeligt, og at bruge det, der er sundt, med fornuft. Der er kun få, der til fulde forstår, hvor meget deres spisevaner har at gøre med deres sundhed, deres karakter, deres indsats i denne verden og deres evige skæbne. Appetitten bør altid være under moralens og fornuftens kontrol. Legemet bør være sindets tjener og ikke omvendt.’ *Patriarker & Profeter*, s. 290.

**9. Hvordan gjorde Gud senere denne forskel mere detaljeret for sit folk? 3
Mos. 11, 2-3.**

BEMÆRK: ‘Da Herren bestemte menneskets føde i Eden, viste han, hvad der var den bedste kost; og den samme undervisning gav han, dengang han valgte den føde, israelitterne skulle have. Han førte dem ud af Ægypten og tog sig for at oplære dem, for at de kunne blive hans ejendomsfolk; gennem dem ønskede han at velsigne og undervise verden. Han gav dem føde, som passede bedst til dette øjemed, ikke kød, men manna, “himmelbrød.” Det var alene på grund af deres utilfredshed og deres knurren efter Ægyptens kødgryder, at dyrisk føde blev dem tilstået, og det endda kun for en kort tid. Denne kost bragte sygdom og død til tusinder af mennesker. Men alligevel blev indskrænkningen til en kødfri kost aldrig modtaget med glæde; den vedblev at være en kilde til misfornøjelse og knurren, åbenbar eller skjult, og blev ikke varigt bestående. Da jøderne bosatte sig i Kanaan, fik de tilladelse til at anvende kødspiser, men under omhyggelig indskrænkning, der bidrog til at formindske de onde følger. Brugen af svinekød var strengt forbudt, og det samme gjaldt andre dyr og fugle og fisk, hvis kød blev erklæret for urent. Men medens det var tilladt at spise visse dyrs kød, så var det strengt forbudt at spise fedtet og blodet. Kun sådanne dyr måtte spises, som var i sund tilstand. Intet dyr, der var sønderrevet, eller som var død af sig selv, eller hvoraf blodet ikke var omhyggeligt fjernet, måtte anvendes til føde.’ *I Den Store Læges Fodspor*, s. 316-317.

‘Finner og skæl’

10. Hvilket princip gav Gud for at skelne mellem rene og urene havdyr? 3 Mos. 11, 9-10.

BEMÆRK: ‘Gud ville have, at hans folk kun bruger af de fødemidler, som er bedst for dem. Her skelner han mellem de rene og urene skabninger, der bor i vandet. Dem, der har både finner og skæl, placerede han på den ene side, og dem, der mangler det ene eller begge, på den anden side. Ved at indikere dem, der godt må spises, udelukker han alle andre.’ *SDA Bible Commentary*, bind 1, s. 754.

11. Hvilke fugle måtte aldrig spises? 3 Mos. 11, 13-19.

BEMÆRK: ‘Ingen generel regel bliver givet mellem rene og urene fugle. De forbudte, i alt 20, er blot nævnt, hvoraf der sluttes, at alle andre er tilladt. Nogle kommentatorer tror dog, at listen på 20 ikke var ment som en udtømmende liste, men at den kun henviser til dem, som hebræerne kendte til.’ *SDA Bible Commentary*, bind 1, s. 754.

Nogle generelle principper kan udledes. Rovfugle bliver anset som urene, så som ådselædere. Det burde dog tilføjes, at de, der søger at vende tilbage til Guds oprindelige plan for menneskets kost, ikke behøver at bruge tid på at undersøge den detaljerede anvisning angående skelnen mellem rent og urent kød.

‘Jeg vil lade byens sår heles og læges’

12. Hvad er Guds ønske for sit folk? Jer. 33, 6. Sammenlign med 3 Joh. 1, 2.

BEMÆRK: ‘Gud kræver, at de, for hvem Kristus døde, skal tage godt vare på sig selv og sætte et godt eksempel for andre... Du skal ikke sætte en prøve for Guds folk, hvad angår kosten; for de vil miste tilliden til den lære, der strækkes til det fjerneste uvidelsespunkt. Herren ønsker, at hans folk skal være velfunderet på ethvert punkt i helsereform, men vi må ikke gå til yderligheder.’ *Counsels on Diet and Foods*, s. 205.

13. Hvordan udtrykte Gud sine hensigter til Israels folk? 2 Mos. 23, 25. Sammenlign med 5 Mos. 7, 15; Sal. 105, 37b.

BEMÆRK: ‘Kristus gav Israel bestemte anvisninger med hensyn til deres levevis, og han forsikrede dem: “Herren vil holde alle sygdomme fra dig.” 5 Mos. 7, 15.

Lektie 8: 13. - 19. august

Når de opfyldte betingelserne, blev løftet bekræftet for dem. “Ikke én i hans stammer snublede.” Sal. 105, 37. Denne lære gælder også for os. Der findes betingelser, som alle må rette sig efter, hvis de vil bevare deres sundhed. Alle burde lære, hvori disse betingelser består. Herren synes ikke om uvidenhed med hensyn til sine love, hverken de fysiske eller de åndelige. Vi skal arbejde sammen med Gud for at genvinde såvel legemets som sjælens sundhed. Og vi burde lære andre, hvordan de kan bevare og genvinde deres sundhed. Til de syge burde vi anvende de lægemidler, som Gud har stillet til vor rådighed i naturen, og vi burde vise dem hen til ham, der er den eneste, som kan helbrede. Det er vor opgave at bringe de syge og lidende til Kristus ved hjælp af troen. Vi burde lære dem at tro på den store læge. Vi burde holde fast ved hans løfter og bede ham om at åbenbare sin magt. Evangeliets hovedindhold består i at genskabe, og Frelseren vil, at vi skal byde de syge, de modløse og de lidende at gribe fat i hans kraft.’ *Den Store Mester*, s. 563.

Lektie 9: 20. – 26. august 'Hans udvalgte folk'

UDENADSVERS: 'Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse.' Gal. 3, 29.

STUDIEHJÆLP: *Mesterens Efterfølgere*, kap. 35.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Rom. 9, 7-8.

LEKTIENS MÅL: At undersøge om Bibelen lærer, at jødisk nedstamning er kvalifikationen for at være en del af det udvalgte folk.

NB: Det er blevet en udbredt lære i dag, især blandt evangeliske grupper, at jøderne altid vil være Guds udvalgte folk, at Guds løfter til jøderne er betingelsesløse.

Indledning

'Herren behandlede sit udvalgte folk, som en kærlig far behandler en ulydig søn. I tusind år gav han dem velsignelser og ansvar, privilegier og muligheder. Men som et folk undlod jøderne at opfylde hans hensigt; og de privilegier, de havde misbrugt, og de anledninger, de havde tilsidesat, blev betroet andre.' *Signs of the Times*, 7. maj 1902.

'En Guds fyrste'

1. Hvordan blev navnet 'Israel' først brugt, og hvad betød navnet? 1 Mos. 32, 28.

BEMÆRK: 'Englen spurgte så: "Hvad er dit navn?" Han svarede: 'Jakob!' Men han sagde: 'Dit navn skal ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret!' Jakobs udholdende tro sejrede. Han holdt fast på englen, indtil han havde fået den velsignelse, han ønskede, og forvisningen om tilgivelse for sine synder. Han navn blev da ændret fra Jakob, bedrageren, til Israel, som betyder en Guds fyrste. "Da sagde Jakob: 'Sig mig dit navn!' Men han svarede: 'Hvorfor spørger du om mit navn?' Og han velsignede ham der. Og Jakob kaldte stedet Peniel, idet han sagde: 'Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har mit liv frelst.'" Det var Kristus, der var med Jakob gennem natten, ham, han kæmpede med, og som han vedholdende holdt fast på, indtil han velsignede ham.' *Spirit of Prophecy*, bind 1, s. 118-119.

Navnet 'Israel,' som betyder 'en Guds fyrste,' var et åndeligt navn, som Gud selv gav som et tegn på Jakobs sejr over sin fortidige synd af bedrag.

2. Hvordan kom dette navn til at gælde en nation? 2 Mos. 4, 22-23. Sammenlign med Hos. 11, 1.

BEMÆRK: ‘Her er en vigtig udvikling i bibelsk tankegang. Navnet ‘Israel’ bliver nu udvidet. Det henviser ikke længere kun til Jakob, men også til hans efterkommere. Nationen bliver nu kaldt Israel. Således gjaldt navnet ‘Israel’ først en sejrrig mand og dernæst et folk. Det var Guds ønske, at denne nye nation også skulle være sejrrig, som Jakob var ved tro på ham. Gud kaldte denne nye nation, Israel: ‘Min søn... min førstefødte.’ Wohlberg, *Exploding the Israel Deception*, s. 17.

3. Hvordan anvendte Mattæus profeten Hoseas’ ord på Kristus? Matt. 2, 14-15.

BEMÆRK: ‘Mattæus citerer Hos. 11, 1, som i sin historiske sammenhæng henviste til nationen Israel, der bliver kaldet ud af Ægypten på Moses’ tid. Dog tager evangeliets skribent denne tekst og erklærer, at den er “opfyldt” i Jesus Kristus! ... Husk på, at den første gang navnet “Israel” bliver brugt i Bibelen, er det et åndeligt navn, der er givet en mand ved navn Jakob. Det navn havde med Jakobs åndelige sejr at gøre. Det betyder “Guds fyrste.” Ligeledes i begyndelsen af Det Nye Testamente anvendes det samme navn om én mand, den sejrrige, Jesus Kristus, Guds fyrste... Hvad betyder dette? Det betyder, at Jesus i Mattæus’ bog gentager Israels historie punkt for punkt og sejrer, hvor de svigtede. Han bliver det nye Israel, Guds fyrste, det sejrrige menneske, der sejrer over al synd.’ Wohlberg, *Exploding the Israel Deception*, s. 20-21.

‘Det skal være et pagtstegn’

4. Var pagtens velsignelser begrænset til Abrahams efterkommere, da Gud indgik sin pagt med Abraham? 1 Mos. 17, 10-13.

BEMÆRK: Læg mærke til, at omskærelsen, pagtstegnet, ikke kun gjaldt de børn, der blev født i Abrahams husstand, men også de slaver, som Abraham havde købt af fremmede. Således viste Gud fra begyndelsen, at hans pagts foranstaltninger ikke kun gjaldt dem, der ved fødsel var Abrahams børn.

‘På denne tid fik Abraham omskærelsens anordning som “et segl på den retfærdighed af tro, han havde som uomskåren.” Rom. 4, 11. Den skulle bibeholdes af patriarken og hans efterkommere som tegn på, at de var viet til Guds tjeneste og således adskilt fra afgudsdyrkerne, og at Gud antog dem som sin dyrebare ejendom. Ved denne ceremoni lovede de på deres side at opfylde betingelserne i den pagt, som var sluttet med Abraham.’ *Patriarker & Profeter*, s. 69.

5. Hvordan bliver vi vist, at Abraham udførte Herrens befaling? 1 Mos. 17, 26-27.

BEMÆRK: ‘Den gamle patriark og den unge søn og alle de mandlige tjenere, lige meget hvordan de kom ind i husstanden, blev således mærket som deltagere i pagten, og patriarkens husstand blev stemplet i selve deres kød som Herrens.’ Jacobus, *Notes, Critical and Explanatory, on the Book of Genesis*, s. 291.

‘Så han må være med’

6. Hvem blev udelukket fra at deltage i påskehøjtiden, da den blev indstiftet? 2 Mos. 12, 43. 45.

BEMÆRK: ‘Regler angående påskehøjtiden, supplement til dem i versene 1-13 og især ment som beskrivelse på de personer, der havde ret til at spise påskemåltidet eller ej. Ingen fremmed, midlertidig bosætter eller fremmed, hyret tjener havde lov til at spise det.’ Driver, *The Book of Exodus (Cambridge Bible Series)*, s. 103.

7. Hvad skulle de fremmede gøre for at gøre sig berettiget til at deltage i påskehøjtiden? 2 Mos. 12, 48. Se også vers 44.

BEMÆRK: ‘Den fremmede, hvis han er omskåret, kan deltage i påskehøjtiden... En fremmed, købt som en slave ind i en israelitisk familie, kan tage del i den, hvis han er gjort til et medlem af det israelitiske fællesskab ved omskærelse. Slaver blev betragtet som en del af familien, og blev således omskåret, så de kunne deltage i familiens religiøse ceremonier. “Som er købt” adskiller slaven, der her henvises til, fra de “hjemmefødte” slaver (se 1 Mos. 17, 12. 23. 27), dvs. født af forældre, som selv var slaver i det samme hus; denne slags slave blev som en selvfølge omskåret og havde ret til at deltage i påskehøjtiden.’ Driver, *The Book of Exodus (Cambridge Bible Series)*, s. 103, 104.

‘Du skal elske ham som dig selv’

8. Hvordan forklarer Herren den holdning, som Israels folk skulle have over for de fremmede, som kom for at bo iblandt dem? 3 Mos. 19, 34.

BEMÆRK: ‘Gud havde besluttet, at alle de, der ville give slip på hedenskabet og slutte sig til Israel, skulle have del i pagtens velsignelser. De kom ind under

Lektie 9: 20. – 26. august

betegnelsen “en fremmede inden dine porte”, og disse skulle på få undtagelser nær have samme velsignelser og fordele som Israel. Herren havde sagt: “Når en fremmed bor hos dig i eders land, må I ikke lade ham lide overlast; som en af eders egne skal I regne den fremmede, der bor hos eder, og du skal elske ham som dig selv.” 3 Mos. 19, 33-34.’ *Patriarker & Profeter*, s. 259.

9. På hvilke praktiske måder lærte jøderne at vise denne kærlighed til de fremmede? 3 Mos. 19, 10; 25, 35.

BEMÆRK: ‘Medens Guds udvalgte folk skulle stå adskilt og være helligt, skilt fra de folkeslag, der ikke kendte ham, skulle de behandle den fremmede med venlighed. Man skulle ikke se ned på ham, fordi han ikke tilhørte Israel. Israelitterne skulle elske den fremmede, fordi Kristus lige så vist døde for at frelse ham som for at frelse Israel. Når de ved deres taksigelseshøjtider omtalte Guds velgerninger, skulle den fremmede bydes velkommen. Under høsten skulle de lade en del af markens afgrøde blive liggende til den fremmede og den fattige. Således skulle de fremmede også have del i Guds åndelige velsignelser. Herren Israels Gud påbød, at man skulle tage imod dem, hvis de valgte at være sammen med dem, der kendte og anerkendte ham. På denne måde ville de få kendskab til Jehovas lov og herliggøre ham ved deres lydighed.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 2, s. 273-274.

‘Fremmede skal slutte sig til dem’

10. Hvad var Guds plan med Israel? Es. 14, 1.

BEMÆRK: ‘Denne indsamling af hedningerne ind til Guds menighed var blevet skildret af inspirationens pen, men var kun svagt blevet forstået. Hoseas havde sagt: “Men israelitternes tal skal blive som sandet ved havet, der ikke kan måles eller tælles. Og i stedet for ‘I er ikke mit Folk’ skal de kaldes ‘Den levende Guds Børn.’” Og igen: “Jeg sår hende ud i landet, mod Nådøls er jeg nådig og sige til Ikke-mit-Folk: ‘Mit folk er du!’ og han skal sige: ‘Min Gud!’” I løbet af Kristi liv på jorden havde han søgt at lede jøderne ud af deres eksklusivitet. Hovedmandens og den syrisk-fønikiske kvindes omvendelse var eksempler på hans direkte virken uden for det anerkendte folk, Israel. Tiden var nu kommet for aktiv og vedvarende gerning blandt hedningerne, blandt hvilke hele samfund tog glædeligt imod evangeliet og priste Gud for lyset af en intelligent tro. Jødernes vantro og skinsyge forhindrede ikke Guds hensigt; for et nyt Israel blev indpodet i det gamle oliventræ.’ *Sketches from the Life of Paul*, s. 50-51.

11. Hvordan viste Gud, at Israel skulle være international snarere end eksklusiv? Es. 56, 6-7.

BEMÆRK: ‘Jøderne var kommet mere og mere til at betragte sig selv som hævet ved guddommelig ret over ethvert andet folk på jorden; dog havde de ikke været omhyggelige med at bevare deres særlige og hellige karakter ved at adlyde alle Guds bud. Nu erklærer profeten, at den fremmede, som vil elske og adlyde Gud, skal nyde de privilegier, som udelukkende havde tilhørt det udvalgte folk. Hidtil havde omskærelse og en streng overholdelse af ceremoniloven været betingelserne, ved hvilke hedninger kunne optages i Israels forsamling; men denne skelnen skulle fjernes af evangeliet. “Alle, som helligholder sabbatten og holder fast ved min pagt, vil jeg bringe til mit hellige bjerg og glæde i mit bedehus; deres brændofre og deres slagtofre bliver til behag på mit alter; thi mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk. Det lyder fra den Herre Herren: Når jeg samler Israels bortstødte, samler jeg andre dertil, til dets egen samlede flok.”’ *Signs of the Times*, 28. februar 1884.

‘Guds rige skal tages fra jer’

12. Hvordan viste Jesus, at jøderne ikke længere var det udvalgte folk, da de undlod at udføre Guds vilje med dem? Matt. 21, 43.

BEMÆRK: ‘Kristus ville have afværget dommen over jødefolket, hvis de havde taget imod ham, men misundelse og skinsyge gjorde dem uforsonlige. De besluttede, at de ikke ville tage imod Jesus af Nazaret som Messias. De forkastede verdens lys, og herefter var deres liv omgivet af mørke som mørket ved midnatstide. Den forudsagte dom ramte jødefolket. Deres egne heftige lidenskaber, som ikke blev behersket, var skyld i deres fald. I deres blinde raseri var de skyld i hinandens undergang. Deres oprørske, hårdnakkede stolthed nedkaldte de romerske sejrherrens vrede over dem. Jerusalem blev ødelagt, templet lagt i grus og pladsen, hvor det havde ligget, pløjet som en mark. Judas børn omkom på den mest grusomme måde. Millioner blev solgt for at arbejde som slaver i hedningelande. Som et folk var jøderne kommet til kort med hensyn til at opfylde Guds hensigt, og vingården blev taget fra dem. De forrettigheder, de havde misbrugt, og den gerning, de havde ringeagtet, blev betroet andre.’ *Lys over hverdagen*, del 2, s. 98.

13. Hvordan bliver vi vist, at Guds løfter til israelitterne var givet på betingelser? 5 Mos. 28, 1-2. 15.

BEMÆRK: Ordet **‘dersom’** er nemt at overse, men er af stor betydning i at forstå, at alle Guds løfter og trusler er givet på betingelser.

Lektie 9: 20. – 26. august

‘Vi må huske, at både Guds løfter og Guds trusler er givet på betingelser.’ *Herren Kommer*, 22. februar.

‘Det var Guds vilje, at hele jorden skulle forberedes til Kristi første komme, ligesom verden i dag beredes for hans andet komme, Da det ydmygende fangenskab var til ende, gav Gud i sin nåde sit folk, Israel, denne forsikring ved Zakarias: “Jeg vender tilbage til Zion og fæster bo i Jerusalem; Jerusalem skal kaldes den trofaste by, og Hærskarers Herres bjerg det hellige bjerg.” Med henblik på sit folk sagde Herren: “Se, ... jeg vil være deres Gud i trofasthed og retfærd.” Zak. 8, 3. 7-8. Opfyldelsen af disse løfter var betinget af lydighed. Israelitterne måtte ikke begå de samme synder som før fangenskabet. Herren gav dem, der var beskæftiget med genopbygningsarbejdet, denne formaning: “Fæld redelig dom, vis miskundhed og barmhjertighed mod hverandre, undertryk ikke enker og faderløse, fremmede og nødlidende og tænk ikke i eders hjerter ondt mod hverandre!” “Tal sandhed hver med sin næste, fæld i eders porte domme, der hviler på sandhed og fører til fred.” Zak. 7, 9; 10, 8. 16.’ *Profeter & Konger*, s. 343.

‘Guds løfter er givet på betingelser. Vi må gøre vor del for at gøre det muligt for ham at velsigne os. Vi kan ikke forvente, at alle hans velsignelser naturligt vil komme til os, hvis vi folder vore hænder i uvirksomhed. Vi skal være Guds medarbejdere. Det er vort privilegium og vor pligt at virke for sjæle, der er ved at gå fortabt.’ *Sermons & Talks*, bind 2, s. 195.

14. Hvordan definerede Paulus dem, der nu er arvinger til pagtens løfter, der blev givet Abraham? Gal. 3, 28-29. Sammenlign med Rom. 9, 7-8.

BEMÆRK: ‘Guds ord var ikke slået fejl, og det fik heller ikke sin fulde opfyldelse, da jøderne bosatte sig i Kanaan. “Nu blev forjættelserne tilsagt Abraham og hans afkom.” Gal. 3, 16. Abraham skulle selv have del i arven. Opfyldelsen af Guds løfte kan se ud til at lade vente længe på sig “en dag er for Herren som tusinde år, og tusinde år som een dag” 2 Pet. 3, 8; det kan se ud, som om opfyldelsen tøver; men “det kommer; det udebliver ikke.” Hab. 2, 3. Gaven til Abraham og hans afkom omfattede ikke blot Kanaans land, men hele jorden. Apostlen siger: “Det var ikke ved loven, at Abraham eller hans slægt fik den forjættelse, at han skulle arve verden, men ved trosretfærdighed.” Rom. 4, 13. Og Bibelen lærer tydeligt, at løfterne til Abraham skal opfyldes gennem Kristus. Alle, som tilhører Kristus, er “Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse,” “arvinger til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig arv,” nemlig jorden, befriet for syndens forbandelse. Gal. 3, 29; 1 Pet. 1, 4. For “riget og herredømmet og storheden, som tilhørte alle rigerne under himmelen, skal gives den Højestes hellige folk.”’ *Patriarker & Profeter*, s. 84.

Lektie 10: 27. august – 2. september

Musik og tilbedelse

UDENADSVERS: ‘Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud.’ Kol. 3, 16.

STUDIEHJÆLP: *Pastoral Ministry*, s. 178-179.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Ef. 5, 19-20.

LEKTIENS MÅL: At undersøge hvad Bibelen har at sige om brugen af musik i tilbedelsen af Gud.

Indledning

‘De, som gør sang til en del af gudstjenesten, bør vælge salmer med musik, der er passende til lejligheden, ikke begravelsestoner, men glædelige, dog højtidelige melodier. Stemmen kan og burde være nuanceret, blid og afdæmpet.’ *Signs of the Times*, 22. juni 1882.

De følgende ord blev skrevet af John Wesley i indledningen til hans salmebog i 1779: ‘I disse salmer er der ingen uregelmæssigheder; intet sjusk; intet, der er tilføjet for at lappe på rimene; ingen fyldeord. På den ene side er der her intet skruet eller bombastisk, og på den anden side intet lavt og snigende. Intet tyvesprog, ingen betydningsløse ord... Vi taler sund fornuft både i prosa og vers og bruger ingen ord, men med en bestemt betydning. Tillad mig at sige, at der her både er renheden, styrken og formfuldendtheden af det engelske sprog; og på samme tid den yderste enkelhed og tydelighed.

‘Jeg vil synge for Herren’

1. Hvad er den første sang, der er nedskrevet i Skriften? 2 Mos. 15, 1-19.

BEMÆRK: ‘Denne sang og den store befrielse, som den er et minde om, gjorde et indtryk, der aldrig udslettedes af det hebraiske folks hukommelse. Fra slægt til slægt gentog Israels profeter og sangere den og vidnede om, at Gud styrker og befrier dem, der stoler på ham. Denne sang tilhører ikke det jødiske folk alene. Den peger fremad til den dag, hvor alle retfærdighedens fjender tilintetgøres, og Israels Gud vinder sin endelige sejr. Profeten på Patmos ser den hvidklædte skare, der var gået sejrende ud af kampen, stå ved et glarhav, isprængt med ild med “Guds harper i deres hænder. Og de sang Moses Guds tjeners, sang og Lammets sang.” Åb. 15, 2-3.’ *Patriarker & Profeter*, s. 143.

2. Hvordan bliver vi vist, at sang er en del af tilbedelsen i himmelen? Åb. 5, 8-10.

BEMÆRK: ‘Alle Himmelens beboere forener sig i at lovprise Gud. Lad os lære englenes sang nu, så vi kan synge den, når vi slutter os til deres strålende hærske. Lad os sige med Salmisten: “Jeg vil prise Herren hele mit liv, lovsynge min Gud, så længe jeg lever.” “Folkeslag skal takke dig, Gud, alle folkeslag takke dig!” Sal. 146, 2; 67, 6.’ *Patriarker & Profeter*, s. 143.

**3. Hvordan bliver vi vist, at musikinstrumenter ledsager sangen i himmelen?
Åb. 5, 8; 14, 2; 15, 2.**

BEMÆRK: ‘Med den dybeste ærefrygt og glæde bøjer engleskaren sig ned for ham, medens det glade råb lyder gennem himlens sale: “Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!” Sejrssangen lyder i herlig samklang med musikken fra englenes harper, indtil himlen synes at være fuld af yndig harmoni, udsigelig glæde og fryd. Guds Søn har sejret over mørkets fyrste og overvundet døden og graven. Himlen genlyder af røster, som med herlige toner ophøjer Faderen og Sønnen: “Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!”’ *Kristi Liv*, s. 624.

‘Ved sangen i Herrens hus’

4. Hvilke slags instrumenter blev brugt til gudstjenesten i templet? 1 Kong. 10, 12; 2 Krøn. 5, 12-13.

BEMÆRK: ‘Tempelinstrumenterne var citre, harper og cymbler. Levitterne skulle spille på disse instrumenter. Det var kun præsterne, der skulle bruge trompeten (inklusive kornetten) til særlige formål, men ikke til normal musikledsagelse af sang. Vi må gentage, at disse fire kun var halvdelen af de instrumenter, der var i almen brug på den tid.’ *Masters, Worship in the Melting Pot*, s. 58.

5. På hvilken måde blev disse instrumenter brugt? 2 Krøn. 29, 25-30.

BEMÆRK: ‘Vi bliver fortalt, at trompeterne kaldte folket til højtidelige samlinger og ledsagede brændofret. Dette var en alvorlig, ærefrygtindgydende og endda skamindgydende aktivitet. Den hebraiske betegnelse for ‘højtidelighed’ optræder i beskrivelsen af disse tilbedelseshandlinger, og det er derfor åbenlyst, at der blev blæst i trompeterne for at bevæge folk til ærbødighed og højtidelighed, og at cymblerne (til at holde takten i sangen) blev spillet højtideligt... Selvfølgelig havde

Lektie 10: 27. august – 2. september

tilbedelsen et element af stærk glæde, der kom fra de store temaer, der blev sunget, men at betragte orkestrene i tabernaklet eller templet som rytmiske grupper er næsten absurd. Vi bemærker, at der absolut ikke var nogen trommer eller tamburiner i disse orkestre (som der i dag er ved talerstolen i mange kirker). Vi bemærker også, at instrumenterne kun spillede, da brændofferet blev brændt, og så sluttede musikken, og alle fortsatte med at tilbede uden dem.' Masters, *Worship in the Melting Pot*, s. 58-59.

‘Jeg vil synge dig en ny sang’

6. Hvad bliver vi fortalt om den måde, salmerne skulle synges og akkompagneres på? Sal. 33, 2; 92, 4.

BEMÆRK: Mange af salmernes overskrifter nævner melodien, som de skulle synges til, f.eks. Salme 5; 6; 9. Den samme melodi blev ofte brugt til flere forskellige salmer. Andre salmer indeholder indikationer på orkestreringen, f.eks. Sal. 33, 2. I Salmerne 4; 6; 54; 55; 67 & 76 står der, at salmen skulle ledsages af strengespil. Dette ville have været fra citeren, et instrument med 12 strenge, der blev spillet med fingrene; fra harpen, et instrument med 8 strenge, der blev anslået med et plekter; og fra den tistrengede harpe, som sandsynligvis blev spillet med fingrene.

7. Hvad var nogle af de forskellige salmer? Se overskrifterne til Salme 142; 132; 60; 7.

BEMÆRK: De ord, der bruges til at beskrive salmerne, synes at indikere, hvilken slags salme, der var tale om. Det hebraiske ord ‘mizmor,’ som er oversat med salme, indikerer, at den skulle synges under ledsagelse af strengede instrumenter. Det hebraiske ord ‘shir,’ oversat med sang, beskriver 29 salmer. Salme 45 er beskrevet som en kærlighedssang. Sang til festrejserne (Salmerne 120-134) var en pilgrimssalme, der blev sunget for at opmuntre de, der kæmpede sig over bakkerne til Jerusalem til de store festhøjtider. Det hebraiske ord ‘miktam’ beskriver seks salmer (Salmerne 16; 56-60). Betydningen er ikke klar; nogle har foreslået, at disse salmer var til forsoningsdagen; andre foreslår, at ‘miktam’ er et musikalsk udtryk. Det hebraiske ord ‘maskil’ beskriver 13 salmer, og nogle tror, at disse salmer var beregnet til undervisning; andre tror, at ordet henviser til en bestemt slags musikalsk opførelse. Det hebraiske ord ‘sjiggajon’ (Sal. 7) kan betyde ‘uregelmæssig’, måske med variationer i rytmen eller stemning. Det hebraiske ord ‘hefillah’ betyder bøn og beskriver fem salmer (f.eks. Sal. 102). Det hebraiske ord ‘tehillah’ betyder pris og beskriver Sal. 145. Sal. 60 er beskrevet med det hebraiske ord ‘lelammed’, som betyder at lære. Ordet ‘selah’ forekommer 71 gange i 39

Lektie 10: 27. august – 2. september

salmer. Dets betydning er ikke helt fastlagt, men man tror, at det betyder en pause, måske til et instrumentalt mellemspil.

‘Med pauke og dans’

8. Hvilken slags musik blev brugt uden for templet til offentlige festligheder? 2 Mos. 15, 20; 1 Krøn. 13, 8. Se også Job 21, 12.

BEMÆRK: Pauken var en lille håndtromme, der blev spillet med hænderne og synes at være blevet brugt især til offentlige festligheder.

9. Hvad fortæller Sal. 150, 3-5 os om tilbedelse?

BEMÆRK: Denne salme er blevet brugt som bibelsk begrundelse for at bringe trommesæt og dans ind i kirken. Der er dog spørgsmål angående anvendelsen af denne salme. Beskrivelsen i disse vers er ikke forskellig fra den glædesjubel, der er nedskrevet i 2 Mos. 15, 20, som tydeligvis var et tidspunkt med national jubel og taksigelse, ikke en gudstjeneste. Mange kommentatorer har stillet spørgsmålstegn ved det hebraiske ord ‘kodesh’, her oversat med ‘helligdom’. Den sammenlignelige frase er ‘hans stærke hvælving’, og det er blevet foreslået, at en bedre oversættelse af ‘kodesh’ kunne være ‘i himlene’. Sammenlign med Sal. 148, 1. Margenen i King James oversættelsen giver ‘pibe’ som et alternativt til ‘dans.’ Det er tydeligvis uklogt at bruge disse vers til at modsige vidnesbyrdet fra resten af Det Gamle Testamente angående tilbedelsen af Gud i hans tempel.

‘Salmer, hymner og åndelige sange’

10. Hvad bliver vi fortalt om musik i den nytestamentlige kirke? Kol. 3, 16.

BEMÆRK: ‘Gud æres ved lovsange fra et rent hjerte, der er fyldt med kærlighed og hengivenhed til ham. Den taknemmelighed, som de [kristne] føler, og Guds fred, som hersker i deres indre, får dem til at lave melodi i deres hjerter til Herren og ved ord at nævne kærlighedens og taknemmelighedens gæld, de skylder den kære Frelser, som elskede dem så højt, så han døde, for at de kunne have liv. Sangenes historie i Bibelen er fuld af forslag til musik og sangs brug og gavn. Musik bliver ofte fordærvet for at tjene onde hensigter og bliver således et af de mest tillokkende fristelsesmidler. Men når den bruges på den rigtige måde, er den en dyrebar gave fra Gud, hvis hensigt er at løfte tanker op til høje og ædle emne, at inspirere og opløfte sjælen.’ *My Life Today*, s. 90.

11. Hvilket princip fremsatte Paulus bag sang til gudstjeneste? 1 Kor. 14, 15b.

BEMÆRK: ‘Nogle tror, at desto højere de synger, desto mere musik laver de; men larm er ikke musik. At synge godt er ligesom fuglesang, afdæmpet og melodisk. I nogle af vore kirker har jeg hørt soloer, der var fuldstændig uegnede til gudstjeneste i Herrens hus. De meget langvarige toner og de særlige lyde, der er almindelig i operasang, behager ikke englenerne. De fryder sig ved at høre de enkle lovprisningssange sunget i en naturlig tone. De sange, i hvilke hvert ord udtales tydeligt i en musikalsk tone, er de sange, de synger sammen med os. De synger omkvædet, der synges fra hjertet med ånden og forstanden.’ *Sermons & Talks*, bind 2, s. 246.

‘De ting, som du har beskrevet, har Herren vist mig ville finde sted lige før nådetidens ophør. Alle mulige mærkelige ting vil blive fremført. Der vil blive en råben op, trommeslagning, musik og dans. Fornuftige væseners forstand vil blive så forvirret, at man ikke kan vente af dem, at de tager de rigtige beslutninger. Og det kaldes Helligåndens indflydelse. Helligånden åbenbarer sig aldrig på en sådan måde, i et sådant hurlumhej af støj. Det er Satans opfindelse for at dække over hans snilde metoder til at gøre den rene, oprigtige, opløftende, forædlende og helliggørende sandhed for denne tid virkningsløs. Et hurlumhej af støj chokerer sanserne og forvansker det, som hvis det var ledet rigtigt, kunne være blevet til velsignelse. De sataniske agents magt bliver blandet med bulder og spektakel for at blive til et karneval, og det kalder man Helligåndens gerning. De, som tager del i de såkaldte vækkelser, modtager indflydelser, som får dem til at rive sig løs. De kan ikke mere udtale sig om, hvad de før vidste om bibelske principper. Den slags gudsdyrkelse skal ikke opmuntres.’ *Herren Kommer*, 14. august.

‘De gør ikke skel mellem det, der er helligt, og det, der ikke er helligt’

12. Hvilken bestemt synd fordømte Gud hos sit folks åndelige ledere? Ez. 22, 26.

BEMÆRK: ‘Herren har selv rejst en skillemur mellem de ting, der hører verden til, og de ting, han har udvalgt af verden og helliget sig selv. Verden vil ikke anerkende denne sondring; de hævder, at den er overflødig. Mammons tjenere gør sig enhver anstrengelse for at nedbryde barriererne og tilintetgøre skillelinien mellem det, der er helligt, og det, der ikke er helligt. Mange af dem, der bekender sig til at følge Kristus, er fast besluttet på at nedbryde den og opretholde sammenhold mellem Kristus og Beliar. Men Gud har lavet denne adskillelse, og han vil, at den skal stå ved magt. Både i Det Gamle og Nye Testamente har Herren direkte pålagt sit folk at skille sig ud fra verden både i ånd og i deres foretagender og gerninger; at være

Lektie 10: 27. august – 2. september

et helligt folk, et udvalgt folk, så de kunne forkynde hans pris, som havde kaldet dem ud fra mørket ind i sit underfulde lys.’ *Review & Herald*, 8. januar 1884.

13. Hvilken gerning betror Gud sit folks åndelige ledere? Ez. 44, 23.

BEMÆRK: ‘Når mennesker har aflagt indvielsens ed om at vie alle deres kræfter til Guds hellige tjeneste; når de besidder stillingen af udlæggere af bibelsk sandhed og har modtaget det højtidelige hverv; når Gud og engle er tilkaldt som vidner til den højtidelige indvielse af sjæl, krop og ånd til Guds tjeneste, skal disse mennesker, som tjener i den helligste stilling, så vanhellige deres kræfter, som de har modtaget af Gud, til vanhellige formål?’ *Testimonies to Ministers*, s. 434.

14. Hvilke to sammenhængende principper burde altid være forrest i gudstjeneste? 3 Mos. 26, 2. Sammenlign med Hab. 2, 20.

BEMÆRK: ‘Af den hellighed, der var knyttet til den jordiske helligdom, vil kristne kunne lære, hvordan de bør betragte det sted, hvor Herren kommer sammen med sit folk. Med hensyn til vaner og skikke i forbindelse med den kristne gudstjeneste er der hos folket en stor forandring, ikke til det bedre, men til det værre. De dyrebare, de hellige ting, der forbinder os med Gud, taber hurtigt deres magt over vort sind og vore hjerter og bringes ned på samme trin som det almindelige. Den ærefrygt, folket i gammel tid havde for helligdommen, hvor de kom sammen med Gud i hellig tjeneste, er for en stor del forsvundet. Men det var Gud selv, som indførte forordningen vedrørende gudstjenesten og ophøjede den langt over alt, hvad der hører det timelige til.’ *Barnet i Hjemmet*, s. 518.

Lektie 11: 3. – 9. september

Mellemrumsteorien

UDENADSVERS: ‘Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.’ 2 Mos. 20, 11.

STUDIEHJÆLP: *Uddannelse*, kap. 14.

LEKTIENS SKRIFTSTED: 1 Mos. 1, 1 – 2, 3.

LEKTIENS MÅL: At studere om 1 Mos. 1, 2 indeholder et mellemrum på millioner af år mellem den oprindelige skabelse og den første dag.

Den første del af denne lektie fremsætter argumenterne, der bruges af fortalere for mellemrumsteorien (også kendt som ruin-rekonstruktionsteorien). De resterende dele af lektien undersøger Bibelens beviser. Da mellemrumsteorien har været igennem sin egen ‘evolution’, er dens fortalere ikke altid indbyrdes enige om teoriens detaljer.

Indledning

‘Slutninger, der med urette bliver draget efter, hvad man har opdaget i naturen, har imidlertid ført til en formodet uoverensstemmelse mellem videnskaben og det åbenbarede ord; og under bestræbelserne for atter at tilvejebringe harmoni er der blevet indført fortolkninger af Skriften, som undergraver og ødelægger kraften i Guds ord. Man har ment, at geologien modsagde den bogstavelige udlægning af den mosaiske skabelsesberetning. Det hævdes, at der krævedes millioner af år til jordens udvikling fra kaos... Det er ganske upåkrævet at drage den slags slutninger. Bibelens beretning er i overensstemmelse med sig selv og med, hvad naturen lærer os.’ *Uddannelse*, s. 128-129.

Mellemrumsteoriens grundlag

1. Læs 1 Mos. 1, 1-2.

BEMÆRK: Mellemrumsteorien foreslår, at der mellem vers 1 og vers 2 er et mellemrum på en ubestemt, men uhyre lang tid, i hvilken det oprindelige skaberværk blev skabt, trivedes og så blev ødelagt. De siger, at denne ødelæggelse forklarer fossilerne og alle sedimentaflejringerne i klipperne. Ødelæggelsen blev forårsaget af Satans oprør mod Gud.

‘Det var i 1814, at dr. Thomas Chalmers fra Edinburghs universitet, grundlæggeren af Skotlands frikirke, første gang foreslog det, som er blevet kendt som mellemrumsteorien i 1 Mos. 1, 2. Med denne fortolkning af Bibelen følte dr. Chalmers, at han kunne skabe rum for den uhyre mængde tid, som geologerne på hans tid krævede, og på samme tid fastholde en bogstavelig fortolkning af

Lektie 11: 3. – 9. september

skabelsesberetningen. Hans synspunkter blev yderligere uddybet af George H. Pember (*Earth's Earliest Ages*) i 1876 og gjort enormt populære af en fodnote i *Scofield Reference Bible* (1917 udgave).⁷ Weston W. Fields, *Unformed and Unfilled*, s. ix.

2. Hvordan når man frem til dette mellemrum?

- Mellemrumsteoretikerne mener, at to hebraiske ord i skabelsesberetningen betyder vidt forskellige ting. Mellemrumsteoretikerne tror, at 'bara' (brugt i 1 Mos. 1, 21. 27) betyder 'at skabe' (dvs. at skabe ud af ingenting). 'Asah' betyder dog ikke 'at skabe', men i stedet 'at genskabe' eller 'at rekonstruere.' Derfor bliver vi fortalt, at det oprindelige skaberværk blev 'skabt'; skaberværket i løbet af de seks dage blev 'lavet' (dvs. rekonstrueret).
- Mellemrumsteoretikerne foreslår, at det hebraiske udsagnsord 'hayetha' (oversat med 'var' i 1 Mos. 1, 2) burde gengives som 'blev' eller 'var blevet' – en oversættelse, der kræves for at antyde en forandring fra det oprindelige fuldkomne skaberværk til den kaotiske tilstand, der antydes i vers 2.
- Mellemrumsteoretikerne tror, at 'øde og tom' i 1 Mos. 1, 2 (hebraisk 'tohu wabohu') kun kan henvise til noget, der engang var i en tilstand af orden, men nu er blevet ødelagt. Pember accepterede disse ord som et udtryk for 'udgydelsen af Guds vrede.' Mellemrumsteoretikerne tror, at den katastrofe, der fandt sted, fandt sted på jorden og var det direkte resultat af Satans oprør mod Gud. Denne katastrofe er selvfølgelig livsvigtig for mellemrumsteorien.
- Mellemrumsteoretikere tror, at Es. 45, 18 er et bevis på, at Gud ikke skabte jorden 'tohu.' De foreslår derfor, at 1 Mos. 1, 2 kun kan henvise til en dom, Gud sendte over den første jord.
- Mellemrumsteoretikerne tror generelt, at der var før Adam var en skabelse af både mennesker og andre skabninger. Angiveligt er Jer. 4, 23-26 et bevis på et sådant synspunkt, som forklarer nutidens fossiler.

'Skabt og udført'

3. Understøtter skabelsesberetningen den ide, at 'bara' (skabe) og 'asah' (gøre) betyder forskellige ting? Betragt 1 Mos. 1, 21 ('bara') og sammenlign med 1 Mos. 1, 25 ('asah'). Se også 1 Mos. 1, 26 ('asah') og sammenlign med 1 Mos. 1, 27.

BEMÆRK: 'De hebraiske ord for 'skabe' ('bara') og for 'gøre' ('asah') bruges ofte i flæng i Skriften, i hvert fald når det er Gud, der henvises til som den, der skaber eller udfører. Så den kendsgerning, at 'bara' kun er brugt tre gange i 1 Mos. 1 (versene 1. 21. 27) antyder bestemt ikke, at de andre skabeshandlinger, i hvilke 'gøre' eller lignende udtryk er brugt, virkelig kun var restaurationshandlinger. For

Lektie 11: 3. – 9. september

eksempel i 1 Mos. 1, 21 ‘skabte’ Gud fiskene og fuglene; i 1, 25 gjorde han dyrene og alt kryb. I vers 26 taler Gud om at ‘gøre’ mennesket i sit eget billede. Det næste vers siger, at Gud ‘skabte’ mennesket i sit eget billede... Til sidst siger det opsummerende vers (1 Mos. 2, 3) tydeligt, at **hele** Guds skaberværk, både det, han ‘skabte’, og det, han ‘gjorde’, blev fuldført i løbet af de seks dage, efter hvilket Gud hvilede.’ Thompson, *Creation Compromises*, s. 163.

4. Betyder det hebraiske ord ‘hayetha’ i 1 Mos. 1, 2 ‘var’ eller ‘blev’?

BEMÆRK: ‘Forsøget på at få “var” til at betyde “blev” er ligeså mislykket. Hebræerne havde ikke et ord for “blev”, men udsagnsordet “at være” gjorde det ud for “at være” og “blive”. En undersøgelse i den [hebraiske] konkordans med henvisning til brugen af denne form af udsagnsordet i 1 Mosebog viser, at udsagnsordet i næsten hvert tilfælde blot betyder “var.”’ Ramm, *The Christian View of Science and Scripture*, s. 139.

‘Øde og tom’

5. Hvad betyder ordene ‘øde og tom’? 1 Mos. 1, 2.

BEMÆRK: ‘Mange bibelforskere er dog forvirrede over udtalelsen i 1 Mos. 1, 2, at jorden var øde og tom. Skaber Gud noget, der er øde og tomt? Svaret afhænger selvfølgelig af, hvad de ord betyder. “Øde og tom” er en oversættelse af det hebraiske udtryk “tohu wabohu”, som bogstaveligt betyder “tom og uden form.” Med andre ord var jorden ikke kaotisk, ikke under en strafs forbandelse. Den var blot tom for levende ting og uden de træk, som den senere besad, så som hav og kontinenter, bakker og dale, træk, som ville være livsvigtige for menneskets trivsel... Da Gud skabte jorden, var dette kun den første tilstand af en følge af trin, der førte til dens fuldendelse.’ Whitcomb i *And God Created*, bind 2, s. 69-70.

6. Hvor fandt Satans oprør sted? Åb. 12, 7-8.

BEMÆRK: ‘Satans synd og fald var dog i himmelen på “Guds hellige bjerg” og ikke på jorden. Der er faktisk ikke et ord i Skriften, der forbinder Satan med jorden forud for hans fald. På den anden side blev han fordrevet fra himmelen **til** jorden, da han syndede... Der er derfor ingen bibelsk begrundelse for at forbinde Satans fald i himmelen med en katastrofe på jorden.’ Morris, *Scientific Creationism*, s. 233-234.

‘Ej skabte den øde’

7. Beviser Es. 45, 18, at Gud ikke skabte jorden ‘øde og tom’?

BEMÆRK: ‘Der er ingen konflikt mellem Es. 45, 18 og udtalelsen om et indledende formløst aspekt i den skabte jord i 1 Mos. 1, 2. Det førstnævnte kan passende forstås som følgende: “Gud skabte den ej til altid at være øde; han dannede den til at bebos.” Som beskrevet i 1 Mosebog 1 fortsatte han med at bringe skønhed og struktur til de formløse elementer og så beboere til de ventende landområder. Man bør huske, at Es. 45, 18 blev skrevet mange hundrede år efter 1 Mos. 1, 2, og at dets indhold drejer sig om Israel og ikke en katastrofe, der fandt sted før Adam.’ Morris, *Scientific Creationism*, s. 241.

Esajas mindede sine tilhørere, at ligesom Gud havde et formål med at skabe jorden, havde han et formål med Israel.

8. Beskriver Jer. 4, 23-26 en katastrofe, der fandt sted før Adam?

BEMÆRK: ‘Om jordens tilstand “i begyndelsen” siger den bibelske beretning, at den “var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet.” [Det hebraiske ord, der her er oversat med “verdensdybet” er gengivet i Septuagintaoversættelsen (græsk) af det hebraiske Gamle Testamente med det samme ord, der er gengivet som “afgrunden” i Åb. 20, 1-3.] 1 Mos. 1, 2. Profetien lærer os, at jorden, i hvert fald til dels, vil blive ført tilbage til denne tilstand. Profeten Jeremias siger, idet han ser frem til Guds store dag: “Jeg så på jorden, og se, den var øde og tom, på himlen, dens lys var borte. Bjergene så jeg, og se, de skjalv, og alle højene bæved. Jeg så, og se, der var mennesketomt, og alle himlens fugle var fløjet. Jeg så, og se, frugthaven var ørken, og alle dens byer lagt øde.” Jer. 4, 23-26. Her skal Satan og hans onde engle bo i tusind år. Bundet til jorden vil han ikke have adgang til andre verdener, hvor han kan friste og skade dem, der aldrig faldt. Det er i denne betydning, han er bundet: der er ikke nogen tilbage, som han kan udøve sin magt over. Han er helt afskåret fra den forførende og ødelæggende gerning, der i så mange århundreder har været hans eneste fryd.’ *Konfrontation*, s. 536.

‘Døden ved synden’

9. Hvad lærer Bibelen om dødens oprindelse? Rom. 5, 12; 1 Kor. 15, 21-22. Sammenlign med 1 Mos. 2, 17; 3, 17-19.

BEMÆRK: ‘Mellemrumsteorien er falsk, fordi den indebærer menneskehedens død på jorden forud for Adam. Pember troede, at fossilerne (som han følte,

Lektie 11: 3. – 9. september

mellemrumsteorien forklarede) åbenbarede død, sygdom og grusomhed – alle tegn på synd. Han foreslog: “Eftersom resterne af fossilerne er resterne af skabninger, der levede før Adam, og som dog viser tydelige tegn på sygdom, død og gensidig ødelæggelse, må de have tilhørt en anden verden og have deres egen syndbesmittede historie.” Om han var klar over det eller ej, rettede Pember en alvorlig anklage mod Guds ord ved at komme med en sådan udtalelse. Ideen om, at menneskehedens død fandt sted **forud for** Adams synd, er i modstrid med den nytestamentlige lære, der giver udtryk for, at menneskehedens død kom ind i denne verden som et **resultat** af Adams synd.’ Thompson, *Creation Compromises*, s. 169. ‘Adam og Eva fik sig selv til at tro, at så lille en ting som at spise af den forbudne frugt ikke kunne få så frygtelige følger, som Gud havde sagt. Men denne lille ting var synd, overtrædelse af Guds uforanderlige og hellige lov; den åbnede dødens porte, og usigelig sorg og smerte kom over jorden. Lad os ikke betragte synd som en lille ting.’ *At Jeg Må Kende Ham*, 8. januar.

10. Hvad var Guds ord, idet han betragtede sit fuldendte skaberværk? 1 Mos. 1, 31.

BEMÆRK: ‘Hvis, i overensstemmelse med mellemrumsteorien, denne verden allerede havde været ødelagt, millioner af dens skabninger var begravet i fossildannelser, og Satan allerede var blevet, som var han denne verdens gud, så er det lidt vanskeligt at forestille sig, hvordan Gud kunne have sat Adam i en sådan ødelagt verden til at vandre over skabningers fossiler, som han aldrig ville se eller udøve herredømme over, vandre i en verden, som Satan allerede styrede. Kunne Gud overhovedet have erklæret, at alt, han havde skabt, var såre godt? Med andre ord skaber skriftstedet, når det omhyggeligt sammenlignes med denne teori, flere problemer, end teorien faktisk løser.’ Whitcomb i *And God Created*, bind 2, s. 68-69.

‘De er blinde’

11. Viser 1 Mos. 1, 28, at Adam og Eva blev bedt af Gud om at genopfylde jorden og således antyde, at den før havde været opfyldt?

BEMÆRK: Det hebraiske ord ‘male’ betyder blot ‘at fylde.’ Det betyder ikke ‘at fylde igen.’

12. Hvilken beretning giver Peter om skabelsen? 2 Pet. 3, 5-6.

Lektie 11: 3. – 9. september

BEMÆRK: Mellemlumsteorien reducerer i virkeligheden 1 Mos. 1, undtagen vers 1, til en beskrivelse, ikke af skabelsen, men af en rekonstruktion af jorden efter dens ødelæggelse. Skabelsen, som er sådan en betydningsfuld bibelsk læresætning, nævnes kun i et enkelt vers. Mens Bibelen har meget at sige om Noas flod og dens betydning for dem, der lever i endens tid, siger den overhovedet ikke noget om 'Lucifers flod', som ifølge fortalerne for mellemlumsteorien forklarer fossilerne og sedimentaflejringerne i klipperne. Faktisk kan man spørge: Hvis alle disse ting blev forårsaget af Lucifers flod, hvilke spor er der tilbage af Noas flod?

13. Hvad skabte Gud ifølge sig selv i skabelsesugens seks dage? 2 Mos. 20, 11.

BEMÆRK: 'Betragt analogien med pottemageren, der laver en vase. Det første, han gør, er at hente en klump ler. Det, han har gjort, er godt, men det er ikke formet. Dernæst former han det til en vase ved hjælp af sit pottemagerhjul. Nu er det ikke længere uden form. Så kan han tørre det, glasere det og brænde det. Nu er den klar til at blive fyldt med blomster og vand. På intet tidspunkt kunne ét af trinene blive betragtet som ondt eller dårligt. Den var blot ikke færdig – uden form og ikke fyldt op. Da den endelig havde fået form og var blevet fyldt op, kunne den beskrives som meget god. Gud behøvede selvfølgelig ikke at bruge seks dage til at skabe alt, men han gjorde det med vilje som et mønster for os, for vor syvdages uge.' Ham, *The Answers Book*, s. 60.

Lektie 12: 10. – 16. september

Hvem er Antikrist?

UDENADSVERS: ‘Lad ingen vildlede jer på nogen måde. Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares.’ 2 Tess. 2, 3.

STUDIEHJÆLP: *Konfrontation*, s. 42-46.

LEKTIENS SKRIFTSTED: 2 Tess. 2, 3-12; Dan. 7, 24-25; Åb. 13, 1-10..

LEKTIENS MÅL: At studere hvad Bibelen lærer om Antikrist.

Indledning

‘Det er en af romerkirkens førende læresætninger, at paven er Kristi kirkes synlige overhoved, udstyret med øverste myndighed over biskoper og præster i hele verden. Ikke nok med det, men paven har påtaget sig Guddommens titler. Han kaldes “Kristi stedfortræder” og erklæres for ufejlbarlig. Han kræver alle menneskers hyldest. Det samme krav, som Satan stillede under fristelserne i ørkenen, stiller han den dag i dag gennem romerkirken, og talrige menneskeskarer er rede til at hylde ham. Men de, som frygter og ærer Gud, møder denne himmelråbende udfordring, som Kristus mødte den listige fjendes henstilling: “Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.” Luk. 4, 8. I sit ord har Gud aldrig antydnet, at han har udnævnt noget menneske til at være kirkens overhoved. Læren om den pavelige overhøjhed er i direkte modstrid med, hvad skriften lærer os. Paven kan ikke have nogen magt over Kristi kirke undtagen ved egenmægtig tilræelse.’ *Konfrontation*, s. 38.

‘Sådan er forførereren og Antikrist’

1. Hvilken skribent i Bibelen bruger ordet ‘Antikrist’? 1 Joh. 2, 18. 22; 4, 3; 2 Joh. 1, 7.

BEMÆRK: Johannes er den eneste skribent i Bibelen, der faktisk bruger ordet ‘Antikrist’ (græsk: ‘antichristos’). Ordet ‘antichristos’ betyder ikke blot ‘én, der modsætter sig Kristus.’ På græsk betyder forstavelsen ‘anti’ ‘i stedet for’, ‘stedfortræder’ og endda ‘bedrager.’ Så når pavedømmet taler om ‘antipaver’ i sin historie, så henviser det til dem, der påtog sig titlen ‘pave’, men som ikke blev bedømt til at være ægte i deres påstand, de, der var bedragerere, falske paver.

‘Ordet “Antikrist” betyder en kristus i stedet for den ægte og således også en kristus imod den ægte, men i hvert tilfælde en kristus selv. Derfor bekender han sig ikke til at være en vantro eller ateist, uanset hvad han i virkeligheden er.’ Cachemaille, citeret i *The Mystery of Antichrist*, s. 26.

2. Antyder Johannes' brug af ordet 'Antikrist', at det henviser til en enkelt person, der vil vise sig ved tidens ende? 1 Joh. 2, 18.

BEMÆRK: Den ide, at 'Antikrist' ville være en enkelt person, som kun vil vise sig ved tidens ende, synes kun at være blevet bredt accepteret i det 20. århundrede, selvom det blev opfundet i postreformationens tid.

'En mund, der talte store ord'

3. Hvilken information fik Daniel om Antikrist? Dan. 7, 24-25.

BEMÆRK: Læg mærke til de følgende syv punkter, der nævnes i disse vers:

- Tiden for Antikrists opståen efter romerriget var blevet delt mellem de ti konger.
- Den kendsgerning, at Antikrists rige ville være et anderledes rige end de forhenværende.
- Den kendsgerning, at Antikrist først ville få magt efter tre riger var blevet fældet.
- Den kendsgerning, at Antikrists rige ville være grundlagt på blasfemiske påstande.
- Den kendsgerning, at Antikrist ville være den største forfølger af Guds folk.
- Den kendsgerning, at Antikrist ville hævde, at han har ret til at ændre Guds lov og Guds hellige tider.
- Den kendsgerning, at Guds folk skulle gives i Antikrists magt i tre og et halv profetiske år.

4. Hvordan har pavedømmet opfyldt hvert af disse syv kendetegn på Antikristi?

BEMÆRK: Indtil dags dato er der kun én magt, der opfylder hvert eneste af disse identificerende tegn på Antikrist:

- Pavedømmet fik politisk og religiøst overherredømme efter romerriget sluttede i 476.
- Pavedømmet er en kirke, som også fungerer som en politisk magt. Kirkens overhoved er også den politiske magts overhoved. Ingen af de tidligere riger i Daniels profeti fungerede nogen sinde på denne måde.
- For at paven kunne få politisk magt skulle tre konkurrerende magter besejres. Herulen Odoacer og hersker over Rom blev myrdet og hans rige besejret i 493. Men Rom var stadig under østgoten Theodorics herredømme og ofte under angreb

Lektie 12: 10. – 16. september

fra vandalerne under ledelse af Genseric, som var en voldsom forfølger af romerskkatolikker. Men paven påvirkede Justinian til at sende en hær, der udryddede vandalerne i 534 og fordrev østgoterne fra Rom i 538. Justinian havde i 533 allerede udråbt paven til 'overhoved for alle de hellige kirker.' Sejren i 538 sikrede ligeledes hans politiske sejr, og paven påtog sig kejserens titel, 'Pontifex Maximus' eller Højeste Pave.

- Blandt de titler, som paverne har påtaget sig, er: Guds Søns Stedfortræder, Vor Herre Gud Paven, En Anden Gud på jorden, verdens Konge, kongernes Konge og herrernes Herre, Løven af judas stamme, Kristi Stedfortræder (som har samme betydning som 'Antikristi'). I sandhed har paverne fremsat blasfemiske påstande.
- I *The Western Watchman*, en officiel romerskkatolsk tryksag, blev disse ord publiceret: 'Kirken har forfulgt. Kun en nybegynder i kirkehistorie vil fornægte det... Vi har altid forsvaret forfølgelsen af huguenotterne og den spanske inkvisition... Når den synes, det er godt at bruge fysisk magt, vil den bruge den.' I sin *History of Romanism* anslår dr. Dowling, at fyrre tusind religiøse mord blev begået for hvert år, den romerskkatolske kirke eksisterede.
- Omkring 1400 hævdede pavedømmet: 'Paven kan ændre guddommelig lov, eftersom hans magt ikke kommer fra mennesker, men fra Gud, og han handler på Guds vegne på jorden.' Ved Tridentinerkonciliet sagde ærkebiskop Reggio: 'Den [romerskkatolske] kirkes autoritet er tydeligst illustreret af Skrifterne; for mens den på den ene side anbefaler dem, erklærer dem for at være guddommelige og tilbyder os dem at læse i, er de lovmæssige forskrifter i Skrifterne, som Herren lærte, ophørt i kraft af den samme autoritet. Sabbatten, den herligste dag i loven, er blevet ændret til Herrens dag. Disse og andre lignende sager er ikke ophørt i kraft af Kristi undervisning (for han siger, at han er kommet for at opfylde loven, og ikke for at nedbryde den), men de er blevet ændret af kirkens autoritet.'
- De tre og et halvt profetiske år eller 1260 bogstavelige år løber fra pavens overtagelse af politisk magt i 538 til 1798, da Napoleon gav pavedømmet et 'døshug.' Under general Berthier tvang hans hær kardinalerne til at fejre en messe til ære for pavedømmets afslutning, og derefter satte de paven i fængsel i Frankrig, hvor han døde. Det var Napoleons hensigt således at gøre en ende på pavedømmets styre.

'Lovløshedens menneske'

5. Hvilken yderligere information giver Paulus om Antikrist? 2 Tess. 2, 3-4.

BEMÆRK: 'Apostlen Paulus advarede menigheden mod at vente Kristi komme i hans levetid. "Lad ingen vildlede jer på nogen måde. Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares." 2 Tess. 2, 3. Først efter det store frafald og en lang tid under "lovløshedens menneskes" styre kan vi se

Lektie 12: 10. – 16. september

frem til vor Herres genkomst. “Lovløshedens menneske”, der også kaldes “lovløshedens hemmelighed”, “fortabelsens søn” og “den lovløse”, betegner pavedømmet, der skulle bevare sit overherredømme i 1260 år, som profetierne havde forudsagt. Dette tidsrum sluttede i 1798.’ *Konfrontation*, s. 296-297.

6. Hvad åbenbarede Paulus om varigheden af lovløshedens menneskes magt og indflydelse? 2 Tess. 2, 7-8.

BEMÆRK: Læg mærke til, at Paulus sagde, at ‘lovløshedens hemmelighed’ allerede var virksom på hans tid og ville fortsætte, indtil den tilintetgøres ved Herrens andet komme.

‘Lidt efter lidt, først i smug i det stille, senere mere åbent, efterhånden som den voksede i styrke og fik magt over menneskers sind, udførte “lovløshedens hemmelighed” sin vildledende og blasfemiske virksomhed. Næsten umærkeligt fandt hedenskabets skikke vej ind i den kristne kirke. Kompromisets og konformitetens ånd blev for en tid holdt nede af de heftige forfølgelser, kirken var udsat for under hedenskabet. Men efterhånden som forfølgelserne holdt op og kristendommen bredte sig til kongers hoffere og slotte, aflagde den Kristi og hans apostles ydmyghed og beskedenhed og gav plads til hedenske præsters og regenters pomp og pragt. I stedet for Guds krav satte den menneskelige teorier og traditioner. Konstantins såkaldte omvendelse i begyndelsen af fjerde århundrede vakte stor glæde; og folk flokkedes om kirken under en slags retfærdigheds kappe. Nu skred forkrænkelsen rask fremad. Hedenskabet, som man troede var overvundet, blev den sejrende part. Det var hedenskabets ånd, der styrede kirken. De hedenske læresætninger, ceremonier og overtro blev en del af Kristi erklærede tilhængeres tro og tilbedelse. Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af “det lovløshedens menneske”, om hvem profetierne spåede, at det ville sætte sig op mod Gud og ophøje sig over ham. Dette den falske religions gigantiske system er et mesterstykke fra Satans side – et monument over hans anstrengelser for at anbringe sig selv på tronen for at regere verden efter sin vilje.’ *Konfrontation*, s. 37-38.

‘Det åbnede sin mund til bespottelse’

7. Hvordan bekræfter Johannes’ syn det, der blev vist Daniel om Antikrist? Åb. 13, 1-9.

BEMÆRK: Læg mærke til følgende ligheder med Daniels syn:

- Versene 5-6. Johannes blev vist en gudsbespottelig magt. ‘Tale mod den Højeste.’

Lektie 12: 10. – 16. september

- Vers 7. Johannes blev vist en forfølgende magt. ‘Og mishandle den Højestes hellige.’
- Vers 5b. Johannes blev vist varigheden af Antikrists magt. ‘Og de skal gives i hans hånd én tid og to tider og en halv tid.’

8. Hvad tilføjer Johannes’ syn til vor forståelse af Antikrist? Åb. 13, 2-4. 10

BEMÆRK: Læg mærke til følgende supplerende information:

- Versene 2b & 4. Denne magt blev rejst af Satan, og dens tilhængere tilbyder ikke kun Antikrist, men også Satan.
- Versene 3 & 10. Denne magt skulle få et tilsyneladende dødeligt sår ved slutningen af sin magts periode. Dette ‘sår’ ville bestå af fængsel og død, ligesom Antikrist havde behandlet dem, han forfulgte. Men såret ville blive lægt, og Antikrists magt vil blive fuldt ud genvundet.

‘Hvem andre end Gud alene kan forlade synder?’

9. Hvilken bestemt blasfemi nævner Bibelen? Luk. 5, 21.

BEMÆRK: ‘Udnævnelsen af mennesker til skriftestolen i den romerskkatolske kirke er opfyldelsen af Satans hensigt med at tildele mennesker magt, som tilhører Gud alene. Gud vanæres af præstens syndsforladelse og af sjælens bekendelse over for mennesker. Hemmelige synder bekendes over for mennesker, hvis egne hjerter kan være som lastens huler. Der er synder, der kun må bekendes til Gud, for han kender hele hjertet og vil ikke misbruge den tillid, der er næret til ham; han vil ikke skuffe vor tillid, og hvis vi overgiver os til ham, vil han rense hjertet for al uretfærdighed.’ *Signs of the Times*, 20. april 1891.

10. Hvilken anden bestemt blasfemi påpeger Bibelen? Joh. 10, 33.

BEMÆRK: ‘Da pave Pius X var ærkebiskop af Venedig, sagde han: “Paven er ikke kun Jesu Kristi repræsentant, men han er Jesus Kristus selv, skjult under kødets forhæng. Taler paven? Det er Jesus Kristus, der taler.”’ *The Catholique Nationale*, 13. juli 1895.

‘Udgiver sig selv for at være Gud’

11. Hvad har du lært for at vise, at Antikrist ikke er en enkelt person, der skal fremstå i fremtiden?

Lektie 12: 10. – 16. september

- Johannes talte om flere antikrist. 1 Joh. 2, 18. Så han kan ikke være en enkelt person.
- Johannes sagde, der selv på hans tid var mange antikrist. 1 Joh. 2, 18. Så Antikrist kan dog ikke stadig ligge i fremtiden.
- Paulus talte om Antikrist, der var virksom på hans tid, og som skulle fortsætte indtil hans tilintetgørelse ved genkomsten. 2 Tess. 2, 7-8. Så han kan ikke være en enkelt person, der stadig skal vise sig.
- Paulus taler om Antikrist, der sidder i Guds tempel og gør krav på at blive tilbedt som Gud. 2 Tess. 2, 4. Så han er nødt til at være en bedrager, der udgiver sig for at være Gud, ikke en erklæret ateist eller vantro, der åbent modsætter sig Kristus, som der i dag undervises i.

12. Hvordan udtrykte reformatorerne deres overbevisning om, at pavedømmet opfylder Bibelens profetier om Antikristi?

- Luther: 'Intet kan på nogen måde være værre end pavedømmet. Han undertrykker Guds bud, han ophøjer sit eget bud over det; hvis han ikke er Antikrist, så lad en anden fortæl, hvem han så kan være!'
- Calvin: 'Jeg nægter ham at være Kristi stedfortræder, som desperat forfølger evangeliet, som viser ved sin optræden, at han er Antikrist; jeg nægter ham at være Peters efterfølger, som gør sit yderste for at nedrive enhver bygning, Peter byggede... Det, jeg spørger om, er hvad det betyder at ophøje sig selv over alt, hvad der regnes for at være guddommeligt, hvis det ikke er det, paven gør?'
- Knox: 'Paven er overhovedet for Antikrists kirke... Den romerskkatolske kirke er Satans synagoge, hvis overhoved kaldes paven, lovløshedens menneske, som apostlen taler om.'
- Cranmer: 'Hvad angår paven, jeg forkaster ham som Kristi fjende og Antikrist med alle sine falske læresætninger.'

Lektie 13: 18. – 24. Juni

Hvad underviste Paulus egentlig om loven?

UDENADSVERS: ‘Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langtfra! vi stadfæster loven.’ Rom. 3, 31.

STUDIEHJÆLP: *Mesterens Efterfølgere*, s. 282.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Rom. 7, 9 – 8, 4.

LEKTIENS MÅL: At undersøge Paulus’ lære om Guds lov.

Indledning

‘Før sin omvendelse havde Paulus betragtet sig selv som udadledig “efter lovretfærdighedens krav.” Fil. 3, 6. Men siden sin sindsforandring havde han fået en klar opfattelse af Frelserens udsendelse som forsoner for hele menneskeheden, hedninger såvel som jøder, og havde lært at forstå forskellen mellem levende tro og død formalisme. I lys af evangeliet havde de gamle forskrifter og ceremonier, der var oprettet for Israel, fået en ny og dybere betydning. Det, som de havde været et dunkelt forbillede på, var nu sket, og de, som levede under evangeliets frigjorthed, var blevet fritaget for at overholde dem. Men Guds uforanderlige lov i de ti bud overholdt Paulus både åndeligt og bogstaveligt.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 105.

‘Hvis I ikke lader jer omskære’

1. Hvilket problem stod Paulus og de andre apostle over for? Ap. 15, 1-5.

BEMÆRK: ‘Visse jøder fra Judæa fremkaldte en udbredt bestyrtelse blandt de troende hedninger ved at diskutere spørgsmålet om omskærelse. De påstod med stor overbevisning, at ingen kunne blive frelst uden at være omskåret og holde hele ceremoniloven. Dette var et vigtigt spørgsmål, som i stor grad påvirkede menigheden. Paulus og Barnabas imødegik det hurtigt og satte sig imod at fremlægge emnet for hedningerne. De troende jøder fra Antiokia, der støttede dem fra Judæa, satte sig imod dette. Sagen resulterede i megen diskussion og mangel på harmoni i menigheden, indtil menigheden i Antiokia, der forstod, at en fortsat diskussion af spørgsmålet ville skabe splittelse iblandt dem, til sidst besluttede at sende Paulus og Barnabas sammen med nogle ansvarsfulde mænd fra Antiokia til Jerusalem for at fremlægge sagen for apostlene og de ældste. Der skulle de møde delegerede fra forskellige menigheder, og de, som var kommet for at deltage i de forestående årlige højtider. I mellemtiden skulle al strid ophøre, indtil en endelig beslutning skulle blive truffet af menighedens ansvarsfulde mænd. Denne beslutning skulle derefter accepteres af de forskellige menigheder overalt i landet.’ *Sketches from the Life of Paul*, s. 63.

2. Hvordan forklarede Paulus, at overholdelse af Moseloven ikke ville retfærdiggøre synderen? Gal. 2, 16.

BEMÆRK: ‘Gennem forbilleder, skygger og symboler var de blevet undervist i åndelige ting, dog havde mange ikke forstået betydningen af det, der var blevet åbenbart. Der syntes at være et slør foran deres ansigter, og de forstod ikke herligheden ved forbilledernes og skyggernes pagt. De behøvede altid at have en åndelig lærer hos sig til at undervise dem om betydningen af deres ceremonier, at vise dem den åndelige betydning af forbilleder og skygger.’ *Review & Herald*, 3. april 1894.

‘Et sindsbillede på den nuværende tid’

3. Hvordan forklarede Paulus formålet med Moseloven? Heb. 9, 9.

BEMÆRK: ‘På patriarkernes tid var de ofre, som bragtes i forbindelse med gudsdyrkelsen, en stadig påmindelse om, at der ville komme en frelser; det samme gjaldt helligdomstjenesten gennem hele Israels historie. I de hellige handlinger, som fandt sted i tabernaklet og i templet, som senere afløste det, undervistes folket daglig gennem forbilleder og skygger om de store sandheder, som var knyttet til Kristi komme som forløser, præst og konge. Én gang om året blev deres tanker ledet hen til de sidste begivenheder i den store strid mellem Kristus og Satan, da universet til sidst vil blive befriet for synd og syndere. De ofre og gaver, som blev frembåret under den mosaiske lov, pegede altid frem til en bedre tjeneste, nemlig en himmelsk. Den jordiske helligdom var “et sindsbillede på den nuværende tid,” og i denne blev der frembåret både ublodige og blodige ofre. Det hellige og det allerhelligste i den jordiske helligdom var afbilleder “af den himmelske helligdom,” for Kristus, vor store ypperstepræst, er i dag “tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst.” (Heb. 9, 9. 23; 8, 2).’ *Kristus Alene*, s. 18.

4. Hvordan forklarede Paulus, at systemet med festmåltider og ofringer ikke var et mål i sig selv? Heb. 10, 1.

BEMÆRK: ‘For menigheden i ørkenen forordnede Kristus i sin visdom et offersystem, som pegede frem mod det offer, han selv skulle give, og den død, han måtte lide. Ethvert offer var et symbol på ham, Lammet, som var slagtet fra verdens grundvold blev lagt, for at alle klart skulle kunne se, at syndens løn er døden. Der var ingen synd hos ham, han døde for vor synd.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 110.

‘Jeg havde ikke lært synden at kende uden ved loven’

5. Hvordan forklarede Paulus formålet med Guds lov, de ti bud? Rom. 7, 7. Sammenlign med Rom. 3, 20b.

BEMÆRK: ‘Sjælen må først overbevises om synd, før synderen vil nære et ønske om at komme til Kristus. “Synd er lovbrud” (1 Joh. 3, 4). “Jeg havde ikke lært synden at kende uden ved loven” (Rom. 7, 7). Da buddet for alvor gik op for Saulus’ samvittighed, levede synden op, og han døde. Han så, at Guds lov fordømte ham. Synderen kan ikke overbevises om sin skyld, medmindre han forstår, hvad synd er. Det er umuligt for et menneske at opleve bibelsk helliggørelse, mens det nærer den tanke, at hvis det tror på Kristus, er det ligeegyldigt, om det adlyder Guds lov eller ej... Guds lov er spejlet, som til fuldkommenhed afspejler mennesket, som det er, og viser det det korrekte billede.’ *Faith & Works*, s. 31.

6. På hvilken anden måden forklarede Paulus formålet med loven? Gal. 3, 24-25.

BEMÆRK: ‘Når synderne ser ind i det store moralske spejl, ser de deres karaktermangler. De ser sig selv, sådan som de virkelig er, tilsølede, urene og fortabte. Men de ved, at loven på ingen måde kan fjerne skylden og tilgive synderen. De må gå længere end dette. Loven er hyrden, som leder dem til Kristus. De må se hen til Frelseren, som bærer deres synd. Når Kristus bliver åbenbaret for dem på Golgatas kors, han, som døde under vægten af hele verdens synd, viser Helligånden dem, hvordan Gud ser på alle dem, der angrer deres synd. “For således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv” (Joh 3, 16).’ *På fast grunn*, bog 1, s. 209.

‘For at lovens krav skulle opfyldes i os’

7. Er et menneske fritaget for lydighed mod Guds lov, når det først er kommet til Kristus? Rom. 8, 3-4.

BEMÆRK: Luther lærte, at når et menneske først er kommet til tro på Kristus, havde det ikke mere behov for Guds lov. Dette synspunkt, kendt som ‘reformationsteologien’, bliver stadig lært i dag. ‘Der findes ingen sikkerhed, hvile eller retfærdighed for den som overtræder Guds lov. Man kan ikke håbe på at stå uden skyld for Gud og have fred med ham på

Lektie 13: 18. – 24. september

grund af Kristi forsoning, så længe man fortsætter med at leve i synd. Man må holde op med overtrædelserne og blive loyale og trofaste.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 209.

‘Den, som ikke alene gør indrømmelser over for Guds ord, men overgiver viljen til ham, giver Gud sit hjerte og sin kærlighed, et sådant menneske har en tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Ved denne tro fornyes hjertet efter Guds billede, og det hjerte, som i sin uomvendte tilstand ikke var Guds lov underdanig og heller ikke kunne være det, glæder sig nu ved hans hellige bud og udbryder med Salmisten: “Hvor elsker jeg dog din lov! Hele dagen grunder jeg på den.” Sal. 119, 97. Lovens retfærdighed fuldbringes i os, “som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden.” Rom. 8, 4.’ *Vejen til Kristus*, s. 64.

8. Hvordan talte Paulus om Guds bud? Rom. 7, 12-13.

BEMÆRK: ‘Herren har gjort sig uendelig megen umage for at lære menneskene sin vilje. Han har givet dem sin lov, som skal styre verden. Den kræver fuldkommen lydighed fra rige og fattige, høje og lave. Dens guddommelige krav er, at vi elsker Gud allerhøjest og vor næste som os selv. Dens principper er bindende for englens og for alle mennesker. Uden loven kunne der ikke være noget lovbrud; for “synd er lovbrud.” “Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd.” Retfærdighedens standard er yderst omfattende, og den forbyder alt ondt. Satan ser, at når menneskers opmærksomhed henledes mod lovens retfærdighed, barrikaderes sjælen mod hans besnærende påfund. Hans eneste håb om at sikre sig verden er at lede mennesker til at ignorere loven, at få dem til at tro, at loven er værdiløs og ugyldig, at troen på Kristus er det eneste, der er nødvendigt. Hvis Satan således kan bedrage verden, så synd ikke forekommer overmåde syndig, har han opnået det, han ønsker.’ *Review & Herald*, 23. april 1901.

‘Vi ved, at loven er god’

9. Hvordan udtrykte Paulus sit synspunkt om Guds lov? 1 Tim. 1, 8.

BEMÆRK: ‘I den [Guds lov] ser vi Guds godhed. Ved at vise menneskene principperne for retskaffenhed, som ikke lader sig ændre, forsøger Gud at bevare dem fra de ulykker, overtrædelser fører med sig... Loven er et udtryk for Guds tanke. Når vi tager imod den i Kristus, bliver den vor tanke. Den hæver os over begær og ønsker i vor onde natur, over fristelser, som fører til synd. “Megen fred har de, der elsker din lov, og intet bliver til anstød for dem” (Sal. 119, 165). Der er ingen fred for lovovertrædere, der ugudelige er i krig med Gud. Men de, som i Kristus tager imod lovens retfærdige principper, er i harmoni med himmelen... Om

Lektie 13: 18. – 24. september

vi modtager dem i Kristus, skaber de i os en ren karakter, som vil føre til evig lykke.' *På fast grunn*, bog 1, s. 231.

10. Hvorfor behøvede Gud at give os sine bud? 1 Tim. 1, 9-10. Sammenlign med Gal. 3, 19.

BEMÆRK: 'Guds lov er spejlet, som til fuldkommenhed afspejler mennesket, som det er, og viser det det korrekte billede. Nogle vil vende sig bort og glemme dette billede, mens andre vil anvende grove skældsord mod loven, som om dette vil helbrede deres karaktermangler. Atter andre, der er fordømt af loven, vil omvende sig fra deres synder og ved troen på Kristi fortjeneste fuldende en kristen karakter.' *Faith & Works*, s. 31.

'Dette er kærlighed til Gud'

11. Hvilket problem opstod i den første menighed angående lydighed mod Guds lov? Åb. 2, 6. 15.

BEMÆRK: 'Læresætningen om, at Kristi evangelium har ophævet Guds lov, bliver nu bredt undervist; at ved "at tro" bliver vi fritaget for nødvendigheden af at være ordets gøreere. Men dette er nikolaitternes læresætning, som Kristus så skånselsløst fordømte... De, som i dag underviser i denne læresætning, har meget at sige om tro og Kristi retfærdighed, men de fordrejer sandheden og får den til at tjene vildfarelsens sag. De erklærer, at vi kun behøver at tro på Jesus Kristus, og at tro er tilstrækkeligt; at Kristi retfærdighed skal være synderens autorisation, at denne tilregnet retfærdighed opfylder loven for os, og vi ikke er under nogen forpligtelse til at adlyde Guds lov. Denne gruppe hævder, at Kristus kom for at frelse syndere, og at han har frelst dem. "Jeg er frelst," gentager de igen og igen. Men er de frelst, mens de overtræder Jehovas lov? Nej; for Kristi retfærdigheds klædning er ikke et dække for synd. En sådan lære er et groft bedrag... fordi de adskiller Kristus og loven og betragter troen som erstatning for lydighed.' *Signs of the Times*, 25. februar 1897.

12. Hvad lærer Johannes om lydighed mod Guds lov? 1 Joh. 2, 4; 5, 2-3.

BEMÆRK: "Til loven og til vidnesbyrdet; hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem." Paulus spørger, "Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive større?" og svarer, "Nej, langt fra! vi stadfæster loven." Guds vilje er udtrykt i hans hellige lov, og Jesus siger, "Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den,

Lektie 13: 18. – 24. september

der gør min himmelske Faders vilje.” Guds lov er den standard, ved hvilken karakteren skal måles. Den, hvis liv er i harmoni med den lov, er værdig til at blive stolet på, men hvilken værdi har et menneskes vidnesbyrdet, hvis liv og lære modsiger Jehovas lov? ’ *Review & Herald*, 28. august 1894.

Lektie 14: 24. – 30. september

Lærer Bibelen, at en hemmelig bortrykkelse vil finde sted?

UDENADSVERS: ‘Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og de skal se “Menneskesønnen komme på himmelens skyer” med kraft og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser.’ Matt. 24, 30-31.

STUDIEHJÆLP: *Konfrontation*, s. 522-527.

LEKTIENS SKRIFTSTED: 1 Tess. 4, 13 – 5, 3; 2 Pet. 3, 10-13.

LEKTIENS MÅL: At undersøge om Bibelen lærer, at der er to faser af Kristi andet komme, ‘bortrykkelsen’ og den ‘herlige tilsynekomst.’

NB: Først vil denne lektie undersøge de beviser, der er fremsat til støtte for læren om den hemmelige bortrykkelse. Dette indebærer, at der citeres fra bøger, som støtter denne lære. Vi vil stærkt opfordre dig til at undersøge skriftstederne omhyggeligt for at se, om de virkelig siger de ting, som det hævdes, at de lærer. Derefter vil lektien betragte, hvad Bibelen selv lærer.

Indledning

“Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være.” Matt. 24, 27. Dette komme er der ikke nogen, der kan gøre efter. Det skal kendes overalt – hele verden skal se det.’ *Konfrontation*, s. 512.

Bortrykkelsen

1. Hvad er læresætningen om den hemmelige bortrykkelse?

BEMÆRK: Den hemmelige bortrykkelse, nu mere alment kaldt for ‘Bortrykkelsen’, blev først lært i det 19. århundrede, men blev kun bredt accepteret i midten af det 20. århundrede. Denne læresætning foreslår, at Kristi andet komme finder sted i to faser med syv års mellemrum. Den første fase, som er stille og hemmelig, er for menigheden og bliver kaldt ‘Bortrykkelsen.’ Den anden fase, kendt som ‘Den herlige tilsynekomst’, finder sted syv år efter, når Kristus vender tilbage til jorden for at vælte Antikrists styre og oprette sit tusindårige på jorden. ‘Når vi studerer forudsigelserne i Det Nye Testamente, dukker to temaer frem. For det første, at Jesus vil komme **for at hente** sine hellige i skyerne og tage dem til himmelen. For det andet, at han vil komme **med** sine hellige for at oprette et rige.

Lektie 14: 24. – 30. september

Jeg tror, der er to stadier i hans komme, som er adskilt af en trængselstid på syv år.' Dobson, *50 Remarkable Events Pointing to The End*, s. 37.

2. Hvilket skriftsted bruges til at støtte det første af de to komme? 1 Tess. 4, 13-18?

BEMÆRK: 'Bemærk betoningen i Kristi komme. Han vil stige ned fra himmelen, og vi vil blive "bortrykket." Dette er konceptet i "Bortrykkelsen." Selvom ordet "bortrykkelse" ikke findes i Det Nye Testamente, findes ideen. Vi vil "møde Herren i luften." Der bliver ikke nævnt, at Jesus rører jorden - han kommer kun så langt ned som til skyerne. Vi forlader jorden - vi opretter ikke et rige med Jesus på jorden. Så bortrykkelsen af menigheden finder sted, når de troende tages bort fra jorden for at møde Herren og blive med ham.' Dobson, *50 Remarkable Events Pointing to The End*, s. 37.

3. Hvilket skriftsted bruges til at støtte den andet af de to komme? Åb. 19, 11-16.

BEMÆRK: 'Vi lærer af dette skriftsted, at Jesus ikke kommer for at tage de troende til himlen. I stedet kommer han på en tid, hvor de troende allerede er i himlen. Han standser ikke i luften, men kommer hele vejen til jorden. Han kommer ikke for at udfri sit folk, men snarere for at reagere med sit folk på jorden. Arten, formålet og konsekvensen af dette komme adskiller sig radikalt fra bortrykkelsen.' Dobson, *50 Remarkable Events Pointing to The End*, s. 38.

Parousia

4. Hvilket argument fremsættes til støtte for ideen om, at Kristi komme finder sted i to faser?

BEMÆRK: 'I Det Nye Testamente bruges tre græske ord til at beskrive Jesus Kristi komme. For det første er der ordet "parousia", som kommer fra et udsagnsord, der betyder "at være i nærheden af eller ved siden af." Det bruges fireogtyve gange i Det Nye Testamente og fokuserer på Kristi fysiske tilsynekomst. Når han vender tilbage, skal vi være i nærheden af ham. Det andet ord er "apokalupsis," fra hvilket ordet "apokalypse" stammer, som er den græske titel på Johannes' Åbenbaring. Det betyder "at afdække eller åbenbare." Fokuset i forbindelse med det andet komme er på åbenbaringen af Kristus i hans herlighed. Det tredje ord er "epiphaneia," som betyder "at bringe frem i lyset." Dette ord peger på, at Kristi komme vil være umiskendeligt - så opsigtsvækkende som lys midt i mørket.' Dobson, *50 Remarkable Events Pointing to The End*, s. 36.

Lektie 14: 24. – 30. september

NB: Andre græske ord bliver brugt om Kristi andet komme ud over disse tre, f. eks. 'erchomai' i Matt. 24, 30, som betyder 'at komme til syne, at vise sig for offentligheden.'

5. Bruges ordet 'parousia' virkelig kun om Kristi hemmelige genkomst for at bortrykke sin menighed. Matt. 24, 27. Læs også 2 Tess 2, 8; 2 Pet. 3, 12.

BEMÆRK: Det ord, der i Matt. 24, 27 er oversat som 'komme' er 'parousia.' Paulus siger i 2 Tess. 2, 8, at Antikrist vil blive dræbt ved Kristi synlige 'parousia.' De, der tror på bortrykkelsen, lærer, at Antikrist kun vil vise sig og regere **efter** 'parousia.' I 2 Peter 3, 12 taler apostlen om Guds dags 'parousia,' 'hvorved himlene skal komme i brand og opløses og elementerne komme i glød og smelte.'

'Som en tyv om natten'

6. Hvilket andet vers bruges til at støtte ideen om, at Jesus vil vende tilbage i hemmelighed? 1 Tess. 5, 2.

BEMÆRK: En af de populære bøger, der støtter læresætningen om 'Bortrykkelsen,' er *A Thief in the Night*. Argumentet er, at en tyv udfører sit arbejde lydløst og hemmelighedsfuldt, så hans aktiviteter ikke vækker opmærksomhed. Det er først bagefter, at det bliver opdaget, at tyven har været på arbejde. Eftersom 'Herrens dag kommer som en tyv om natten', hævdes det, at Kristus vil vende stille og hemmelighedsfuldt tilbage for at bortrykke sit folk.

7. Hvordan beskriver Peter Herrens dag? 2 Pet. 3, 10.

BEMÆRK: Selv om Peter, ligesom Paulus, bruger udtrykket 'som en tyv', til at beskrive Kristi komme, er det tydeligt, at Peter ikke havde opfattelsen af en stille og hemmelighedsfuld begivenhed. I stedet fortæller han om et 'brag', når himlene forgår og elementerne kommer i brand og opløses. Peter regnede tydeligvis ikke med, at verden skulle fortsætte med dens normale aktiviteter, efter at Guds folk er blevet bortrykket.

'Lad ingen vildlede jer'

8. Hvordan viser Paulus, at Antikrist fremstår før Herrens komme? 2 Tess. 2, 1-3.

Lektie 14: 24. – 30. september

BEMÆRK: ‘Vers 1: Paulus skrev om “vor Herres Jesu Kristi komme og spørgsmålet om, hvordan vi skal samles med ham.” Det, at vi samles med Jesus, er det samme som, at vi borttrykkes for at møde Herren i luften (1 Tess. 4, 17). Det er indlysende, at denne samling eller bortrykkelse af Guds folk sker ved Jesu Kristi genkomst. Vers 2: Her taler Paulus tydeligt om forvrængningen. Han opfordrede tessalonikerne til ikke at lade sig “straks bringe fra besindelsen” eller “skræmme” af personer med falsk indflydelse, som lærte, at “Herrens dag var lige forestående” ... i det første århundred. Vers 3: Paulus gjorde det derefter tydeligt, at “først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn åbenbares”... I vers 3 er Bibelen forbavsende klar. I modsætning til den udbredte holdning siger Paulus, at **først** må frafaldet komme og Antikrist opstå, før menigheden bliver “bortrykket” eller samlet med Jesus Kristus (vers 1). Men der er mere. Paulus advarer os direkte og særdeles udtrykkeligt mod **at blive vildledt** om netop denne sag.’ Wohlberg, *The Antichrist Chronicles*, s. 20-21.

9. Hvordan bliver vi advaret om bedrag angående Antikrist? 2 Tess. 2, 8-12.

BEMÆRK: ‘De, der ikke ønsker at godtage Bibelens klare, slående sandheder, søger stadig efter hyggelige fabler, der kan berolige deres samvittighed. Jo mindre åndelige, selvfornegtende og ydmygende de fremsatte læresætninger er, jo større gunst bliver de modtaget med. Disse personer fornedrer de intellektuelle kræfter, så de kan tjene deres egne kødelige lyster. De er alt for kloge i deres egen overbevisning til at ransage skriften med et angerfuldt sind og inderlig bøn om Guds vejledning og har derfor ingen værn mod vildfarelser og vrangforestillinger. Satan er parat til at opfylde, hvad hjertet begærer, og han stikker sit bedrag ud i stedet for sandheden. På den måde vandt pavedømmet sin magt over mennesker, og protestanter følger samme vej ved at afvise sandheden, fordi den er forbundet med et kors. Alle de, der tilsidesætter Guds ord for at studere skik og brug og taktik, så de ikke kommer til at skille sig ud fra verden, ender med at betragte fordømmelsesværdigt kætteri som religiøs sandhed. De, der afviser sandheden af egen fri vilje, vil acceptere enhver tænkelig form for vildfarelse. Den, der betragter ét bedrag med afsky, tager glædeligt imod et andet. Apostlen Paulus taler om dem, der “ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,” og siger: “Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.” 2 Tess. 2, 10-12. Stillet over for en sådan advarsel sommer det sig for os at være på vagt og passe på, hvad det er for lære, vi tager imod. *Konfrontation*, s. 432-433.

‘Den ene tages med, og den anden lades tilbage’

10. Hvilke andre vers bruges til støtte for ideen om, at Kristus vil vende tilbage i hemmelighed? Matt. 24, 40-41.

BEMÆRK: ‘Dette er sandsynligvis den næstmest citerede tekst i Bibelen til støtte for *Left Behind [Efterladt]* ideen om en stille borttrykkelse før trængselstiden. Angiveligt, når dette vers opfyldes, vil de, som er “taget”, sporløst forsvinde og kun efterlade deres tøj, sko, falske tænder og vielsesringe, mens de, som er “tilbage”, må udholde trængselstiden og stå ansigt til ansigt med Antikrist og dyrets mærke.’ Wohlberg, *Truth Left Behind*, s. 23.

11. Hvad sammenlignede Jesus sit komme med, da han sagde disse ord? Matt. 24, 37-39.

BEMÆRK: ‘I bund og grund sagde Jesus: “Mit komme vil være netop som i Noas dage” (se vers 37-39). Tænk nu over det. Forsvandt Noa og hans familie før syndfloden? Nej, de gik synligt ind i arken. Og hvad med dem, der var tilbage, efter arkens dør var blevet lukket? Fik de en anden chance? Igen, nej. Hvordan blev de efterladt? *De blev efterladt døde; de undslap ikke*. Efter at have sagt: “syndfloden kom og rev dem alle bort,” kom Jesus med sin slagkraftige pointe: “Således skal det også gå ved Menneskesønnens komme (parousia).” (vers 39). Og uden pause sagde Jesus: “Da skal to mænd være sammen på marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage.” (vers 40).’ Wohlberg, *Truth Left Behind*, s. 24.

‘Med mægtig basunklang’

12. Beskriver Paulus virkelig Kristi genkomst som værende hemmelig? 1 Tess. 4, 13-18. Sammenlign med Matt. 24, 31.

BEMÆRK: Vers 16 taler om ‘en befaling’, ‘en overengels røst’ og ‘Guds basun.’ Det er vanskeligt at forstå, hvordan Paulus kunne have gjort det tydeligere, at dette ikke vil være en stille og hemmelig begivenhed! Det var, da hans kone henlede hans opmærksomhed mod denne kendsgerning, at dr. Bingham, en af de mest fremtrædende fortalere for ‘Bortrykkelsen’, påbegyndte et seks måneders intensivt studium, hvilket førte til, at han opgav denne læresætning.

13. Vil der være en anden chance for dem der ‘lades tilbage’, når Jesus kommer? 1 Tess. 5, 2-3.

BEMÆRK: ‘Skønt intet menneske kender *dagen* eller *timen* for hans komme, skal vi vide, ifølge hans undervisning, når tiden er nær. Vi får også at vide, at det vil være lige så skæbnesvangert for os at se bort fra hans advarsel og nægte eller afvise at vide, når hans komme er nær, som det var for dem, der levede på Noas tid ikke at vide, når floden skulle komme. Og lignelsen i samme kapitel om den tro og den utro tjener og dommen over ham, der siger i sit hjerte: “Min Herre lader vente på sig,” viser, i hvilket lys Kristus vil se og belønne dem, han finder på vagt, hvor de beretter om hans komme, og de, der benægter det. “Våg derfor,” siger han. “Salig er den tjener, som hans Herre, når han kommer, finder i færd med at gøre sådan.” Vers 42. 46. “Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.” Åb. 3, 3. Paulus skriver om dem, for hvem Herrens komme vil være uventet: “Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de siger: ‘Fred og ingen fare!’ da er undergangen pludselig over dem... og de skal ingenlunde undslippe.” Men han tilføjer til dem, der har bemærket Frelserens advarsel: “Men I, brødre, lever ikke i mørke, så dagen kan overraske jer som en tyv. Thi alle er I lysets børn og dagens børn; vi hører ikke natten til.” 1 Tess. 5, 2-5.’ *Konfrontation*, s. 308-309.

